
HET DOEL BEREIKEN IN DE GEBEURTENISSEN
EN GEBEURTENISSEN VAN DE RAMADAN
DOOR DR. MOHAMED FATHI ABDEL-AL
بلوغ المرام
في أحداث ووقائع رمضان
د.محمد فتحي عبد العال
دار ديوان العرب للنشر والتوزيع

Het doel bereiken in de gebeurtenissen en gebeurtenissen van de Ramadan

(uit historisch geheugen)

Dr. Mohamed Fathi Abdel-Al

“De glorie van ons verleden en onze onsterfelijke erfenis zullen voor ons de beste hulp zijn bij het doen herleven van ons vaderland, en bij het bevorderen van de menselijke perfectie, die perfectie die – ondanks de ruzies tussen volkeren en de verschillen tussen filosofen in landen en tijden – van Aristoteles tot Tolstoj - bleef de droom van vele opeenvolgende eeuwen en het stralende, verleidelijke baken "In de verheven horizonten van de mensheid".

Koning Ahmed Fouad I

‘We hebben een goed leven gehad en voordat... de dood de familie van Khosrau en hun volgelingen overkwam

We waren als de overblijfselen van een tijdperk... voor een eeuwigheid totdat er werd gezegd dat ze niet uit elkaar zouden worden gescheurd

Toen we uit elkaar gingen, brachten Malik en ik... vanwege een lange ontmoeting geen nacht samen door.'

Tammam bin Nuwairah bin Jamra bin Shaddad Al-Yarbu'i Al-Tamimi

“Wie grote ambitie heeft, zijn waarde zal toenemen. Vertrouw de staat niet, want het is een vluchtige schaduw, en vertrouw niet op genade, want het is een vertrekkende gast. De wereld is niet duidelijk voor de drinker, en dat is het ook niet voldoende voor de eigenaar.”

(De wonderen van de oudheid in biografieën en nieuws door Abd al-Rahman al-Jabarti)

“Ik heb geen doel achter wat ik schrijf, behalve het verspreiden van de waarheid zodat zijn metgezellen het zullen weten, en om de aandacht te vestigen op wat nodig is zodat zijn metgezellen het zullen vervullen.”

Sjeik Mohammed Abdo

Toewijding

Aan de ziel van mijn lieve moeder, mevrouw Nariman Abdel Fattah Ahmed Zardak

En voor de ziel van mijn dierbare broer, de heer Ahmed Fathi Abdel-Al

God wilde dat de datum van hun vertrek twee opeenvolgende jaren op dezelfde dag van Shaban zou zijn. Ik draag dit boek op, in de hoop dat het een voortdurende liefdadigheidsinstelling voor hun zielen zal zijn.

Op gezag van Abu Hurairah, moge God tevreden met hem zijn, zei de Profeet, moge Gods gebeden en vrede met hem zijn: “Wanneer een persoon sterft, worden zijn goede daden afgesneden, behalve drie: voortdurende liefdadigheid, kennis dat nuttig is, of een rechtschapen kind dat voor hem bidt.”

invoering

De maand Ramadan omringt mij altijd met de verantwoordelijkheid van historisch schrijven, die ik adem terwijl ik door het rijke en diverse islamitische erfgoed in Egypte loop... eindeloze interessante en grappige verhalen die ik heb proberen te benadrukken, te kristalliseren, te verbinden met de werkelijkheid, en doordrenk ze met moderne wetenschap om ze correct te analyseren en een logischer, unieker en professioneler beeld van de gebeurtenis in de behandeling te presenteren.

Ik merkte ook dat ik de Ramadan-afleveringen van dit jaar aan het voorbereiden was voor veel Egyptische en Arabische kranten. Het snelste tempo van het Egyptische persarchief put uit zijn onuitputtelijke bron om de incidenten en gebeurtenissen van de maand Ramadan in de afgelopen eeuw te herontdekken, naast de zeldzame. historische en traditionele boeken. Dit is een moeilijke taak om in één boek te volbrengen, maar vereist eerder... Volumes, maar ik vind dat wat ik in dit onderzoek heb gestopt en de eerdere geschiedenissen van zowel elites als gewone mensen goede stappen in de goede richting zijn. Ik zal ze volgen met meer toekomstige stappen door de reeks van mijn aankomende Ramadan-boeken in verschillende formaten, tussen artikelen en verhalen, om verveling bij de lezer af te weren en segmenten aan te trekken van degenen die niet geïnteresseerd zijn in geschiedenis, zodat ze zal met ons zijn aan dezelfde kant en op hetzelfde pad, als God het wil.

Ik hoop dat mijn boek, met de moeite die het kost om het op de best mogelijke manier te produceren, zijn rechtmatige plaats in de Arabische bibliotheek zal verwerven, en dat het tegemoet zal komen aan de nieuwsgierigheid en aspiraties van lezers en hen duidelijk de percepties en lessen van de lezers zal presenteren. het verleden.

En de God van de bedoeling erachter

Dr. Mohamed Fathi Abdel-Al

Egyptische schrijver, onderzoeker en romanschrijver

Sectie een

Het gebeurde tijdens de Ramadan

A- Borans bruiloft

De islamitische geschiedenis is vol spannende verhalen en anekdotes die de hoofdstukken oppoetsen en soms tot het niveau van de verbeelding stijgen over vieringen, vreugden en feesten die in vervlogen tijden werden opgesierd, maar die in het geheugen van de geschiedenis blijven hangen en op de snaren spelen met de anekdotes van zijn helden en zang met hun uitingen van extravagantie en extravagantie, vooral die gerelateerd aan de huwelijksvieringen die werden gehouden door de heersers die steun van hen zochten voor de status en positie van de koning en de vergroting van zijn prestige en autoriteit... Misschien wel het beste Een voorbeeld van dit soort vieringen en bruiloften, waarvan het soort in de oudheid niet bekend was, is wat er gebeurde op de bruiloft van ‘Khadija bint Al-Hasan bin Sahl Al-Sarkhasi’, die van Perzische afkomst is en wiens bijnaam ‘ Buran (oorspronkelijk ‘baran’, wat regen betekent).” Door de commandant van de gelovigen en de kalief van de moslims, de geleerde imam, “Abu Abbas Abdullah Al-Ma'mun bin Harun Al-Rashid bin Muhammad Al-Mahdi bin Abdullah Al-Mansur Al Abbasi Al-Hashimi Al-Qurashi, bekend als Abdullah Al-Ma'mun, of kortweg Al-Ma'mun, de zevende kalief van de Abbasiden.. op de achtste dag van de Ramadan in het jaar 210 AH (december 825 n.Chr.) Na een verlovingsperiode die zeven jaar duurde, waarin het meisje de leeftijd van achttien jaar bereikte en een volwaardige vrouw werd, werd de huwelijksceremonie gehouden in de huizen van de familie van de bruid op hun landgoed in “Fum al -Solh” nabij de stad Wasit, en de kalief arriveerde in een prachtige rivierprocessie die de militaire macht van de Abbasiden weerspiegelde, vergezeld door hem, vergezeld door hem - Ma'mun, en hun aantal bereikte vierhonderdduizend ruiters en driehonderdduizend man. Al-Hasan, de minister van Al-Ma'mun en de vader van de bruid, toonde een soort extravagantie en luxe die onbeschrijfelijk is, en Khosrau en Caesar. kon hem niet evenaren in zijn pracht, dus bouwde hij speciaal voor Al-Ma'mun een paleis als zijn woonplaats, en het is bekend dat hij zich aan de oostkant van de stad verspreidde vanaf het dak van zijn huis hoofden van de uitgenodigde Hasjemieten, Abbasidische leiders en notabelen, geweren met patches met de namen van dorpen, beschrijvingen van dieren en namen van buren (meervoud van slavinnen), brokaatjurken en

papieren met sommen geld als het pistool viel in de hand van de gelukkige las hij het geschenk op het lapje. Hij betaalde het aan de agent die was aangewezen om het te bezorgen en kreeg wat erin zat, of het nu een landgoed, een dier, een eigendom, een slavin, kleding was. , of geld.. Het gewone volk had ook een deel van het geluk, dus dinars, dirhams, muskuspotten (de containers in de vorm van een antilope) en barnsteen werden onder hen verspreid... net zoals Al-Hasan werd geschonken Over zijn meester Al-Ma'mun en zijn gevolg heeft geen oog iets gezien of gehoord van zijn extravagantie. Uit grote eer voor hem en uit een verlangen om hem te plezieren, spreidde hij een mat uit die was geweven van roodgouden draden voor Al-Ma 'mun en zijn bruid, en toen hij erop stond, lagen er veel parels aan zijn voeten verspreid, en de parelkralen werden toegevoegd met de lichten van amberkleurige kaarsen die dag en nacht nooit uitgaan, en ze werden honderd pond gewogen , een prachtig gezicht, en hij bracht een met juwelen bezette massa met daarin grote parels, die verspreid waren onder de aanwezige vrouwen, waaronder zijn stiefmoeder, Zubaida bint Jaafar, de moeder van Al-Amin, en zijn zus, Hamduna bint Al-Rashid. Ze raakten de parel niet aan, en het aantal bereikte driehonderd parels, elk woog een sjekel, dus beval Al-Ma'mun hen om de man te eren, en hij begon met zichzelf. Dus strekte hij zijn hand uit en pakte er een, en ieder van hen strekte haar hand uit en pakte een parel. Toen Al-Ma'mun de parels op de gouden mat zag schijnen, herinnerde dit tafereel zich uit zijn geheugen wat Abu Nawas zei bij het beschrijven van de wijn: “Het is alsof de kleinste en de kleinste en de kleinste is. grootste van zijn oorsprong... parelachtige steentjes op... "Land of Gold" (een van de grappige poëtische verzen die aanleiding gaf tot onenigheid onder grammatici, aangezien sommigen het vers als een melodie beschouwden en dat de dichter een fout maakte door te zeggen " klein en groot’ omdat dit de meeste voorkeur heeft, en hij had moeten zeggen ‘kleiner en groter’, terwijl anderen zien dat er geen fout in het vers zit, omdat de dichter Hij de betekenis van de verdachte kwaliteit wilde, niet de betekenis van voorkeur Al-Ma'mun bleef negentien dagen bij hem (en er werd gezegd zeventien dagen). Het bedrag dat aan hem en zijn mannen werd besteed, bedroeg vijftigduizend duizend dirhams die tijdens de viering werden gediend Elke dag duizend schaapskoppen in zijn keuken. Schapen en een vergelijkbaar aantal kippen, vierhonderd koeien, paarden en

kamelen voor de duur van hun verblijf... Toen op een dag het brandhout op was, staken ze eronder in olie gedoopte zakken aan. de potten.

Toen Al-Ma'mun op de derde avond van zijn aankomst bij zijn bruid binnenkwam, strooiden haar grootmoeder, Umm Al-Fadl en Al-Hasan, duizend parels over haar uit een gouden dienblad opnieuw verzameld, waarbij hij deze extravagantie aan de kaak stelde. Hem werd verteld: “O commandant van de gelovigen, we hebben het alleen verspreid zodat de slavinnen het konden oppakken,” dus zei hij: Al-Ma’mun: “Nee, ik zal ze compenseren. met iets beters dan dat." Toen vroeg hij naar het aantal parels?! Ze zei: Duizend pillen, dus legde hij ze op de schoot van zijn bruid en zei: "Dit is jouw bij (dat wil zeggen jouw bruidsschat en jouw plicht), en bevredig je behoeften." Ze bleef beschaamd zwijgen, en haar grootmoeder zei tegen haar : “Praat met je meester, want hij heeft je geboden.” Dus Buran en haar familie maakten van de gelegenheid gebruik en vroegen om vergeving voor “Ibrahim bin Al-Mahdi”, zijn oom, die... Al-Ma'mun was. had hem gearresteerd en stond op het punt hem te vermoorden, dus verleende hij hem gratie. Ze verzocht ook dat mevrouw Zubaida bint Jaafar, de vrouw van zijn vader en de moeder van Al-Amin, de hadj mocht verrichten, aangezien het haar verboden was dit te doen. in de nasleep van de strijd die woedde tussen Al-Ma'mun en haar zoon Al-Amin. Dus gaf hij haar toestemming en Zubaida kleedde haar aan als uiting van haar dankbaarheid manna die nacht (manna is een van de manna die ermee wordt gewogen en de hoeveelheid ervan is twee pond) in een gouden lantaarn of kom (vergelijkbaar met een bekken of kleiner)... alsof de overdrijving in de uitingen van viering was bereikt onaanvaardbare niveaus voor wat er werd betaald. Al-Ma'mun ontkende opnieuw wat hij zag door te zeggen: "Dit is extravagantie"... Het grappige is dat Al-Hasan altijd antwoordt op de hoeveelheid overdadige uitgaven en extravagantie op dit feest. : "Er zit geen extravagantie in goedheid, net zoals er geen goeds zit in extravagantie"...

Er wordt verteld dat toen Al-Ma'mun alleen was met Boran, en vanwege de gruwel van de situatie en het prestige van haar echtgenoot, de kalief, zij haar menstruatie op een ander tijdstip had dan het tijdstip van de menstruatie, en ze zei: tegen hem: (Het gebod van God is gekomen, dus wees niet

gehaast...). Ze verwijderde de ‘ha’ zodat het geen compleet vers zou zijn. Al-Ma’mun was onder de indruk van haar slimheid en liet haar zingen:

‘Een ridder die marcheert met zijn speer… die weet hoe hij onrecht moet bestrijden.’

Een boogschutter maakt zijn prooi bloedig... dus mijdt ze hem bloed voor bloed.'

Een van de grappigste dingen die de dichters op deze bruiloft zeiden, was de uitspraak van “Mohammed bin Hazem Al-Bahili”: “Moge God Al-Hassan en Buran zegenen in de besnijdenis... O imam van leiding, jij zult zegevieren dochter."

Toen Al-Ma'mun deze poëzie hoorde, zei hij: "Bij God, we weten niet of hij het bedoelde of dat het slecht was?" Dit komt omdat zijn uitspraak “wiens dochter” als hoog of laag kan worden beschouwd!!!

De bruiloft werd verbroken en de vrouw bereidde zich voor om haar man, de kalief, te vergezellen naar het huis van het kalifaat. Al-Ma'mun beval Al-Hasan om Al-Hasan tienduizend dirham van Perzië's geld te geven, en sneed hem de mond van het kalifaat af. de Golf, en gaf hem het eerbetoon van Perzië en de Ahwaz-regio voor een jaar. Vanwege de grote hoeveelheid geld die Al-Hasan had verzameld, gaf hij opdracht om het onder zijn generaals, bedienden, hovelingen en metgezellen te verdelen. Hij richtte ook op dat Al-Ma'mun gastheer was van het "Baffled Beast" of "Baffled Monsters (dierentuin)" ter gelegenheid van zijn huwelijk met Boran, om meer vreugde aan de bruiloft toe te voegen.

Deze ceremonie had een grote weerklank in het Oosten en het Westen, toen de koning van Bengalen "Divapala bin Dharmapala" met een geschenk naar Hassan bin Sahl stuurde om hem te feliciteren met het huwelijk van zijn dochter met de kalief.

Het huwelijk van kalief “Al-Ma'mun” met “Buran” was zijn tweede huwelijk na zijn huwelijk met zijn neef, prinses “Umm Issa bint Musa Al-Hadi”, toen hij achttien jaar oud was zijn vader, “Harun Al-Rashid”, en hij had twee zonen, Muhammad Al-Asghar en Abdullah.

De motieven van Al-Ma'mun om met Buran te trouwen waren voornamelijk politiek, omdat hij vreesde dat de Perzen tegen hem in opstand zouden komen. Zij behoorden tot de belangrijkste aanhangers van zijn staat nadat hij een van hun hoogste mannen, Al-Fadl bin, had verlost Sahl, en gebruikte zijn broer Al-Hasan bin Sahl in zijn plaats om deze strijd te onderdrukken. In de kinderschoenen, om zijn geest leeg te maken en zijn aandacht af te leiden van het wreken van de dood van zijn broer, trouwde hij met zijn dochter, Buran, en bereikte het voor hem. en de familie Sahl door dit huwelijk, iets dat voor de Baramkees op het hoogtepunt van hun gouden eeuw met Harun al-Rashid en haar meest bekwame man, al-Ma'mun, duizendduizend dinars niet was bereikt.

Al-Fadl bin Sahl had een groot voordeel ten opzichte van Al-Ma'mun tijdens de periode van zijn strijd met zijn broer Al-Amin totdat de zaak bij hem werd teruggegeven, zodat hij vrij was om de zaken van het land te beheren zonder enige verantwoordelijkheid of enige verantwoordelijkheid. Hij kreeg de titel Dhul-Riyastin omdat hij het zwaard en de pen combineerde en van Khurasan een onneembaar centrum voor zijn heerschappij maakte, zodat Al-Fadl de papieren van de regering kon behouden benoemde zijn familieleden en schoonfamilie uit de familie Sahl tot gouverneurs en gouverneurs om Bagdad te controleren, inclusief zijn broer ‘Al-Hasan’. Zonder wie “Al-Ma'mun” niet de overwinning zou hebben behaald in zijn militaire strijd met “Al-Amin.” Bovendien legde hij een hek van volledige isolatie rond “Al-Ma'mun” op in zijn residentie in “Marv” (een van de beroemdste steden van Khorasan, en het heet Marv Al-Shahjahan, om het te onderscheiden van Marv Al-Rawth, en de mensen stonden bekend om hun gierigheid, en in spreekwoorden zeggen ze dat jij een van de mensen van Marv bent als metafoor voor gierigheid). 'Weg van Bagdad, het centrum van het kalifaat. Dit is een van de strategische fouten van Al-Ma'mun die Al-Fadl in staat stelde om voor hem te verbergen wat hij maar wilde, dus hield hij de kwestie van hem voor hem verborgen. de revolutie van Al-Sari bin Mansur Al-Shaybani, bekend als Abu Al-Saraya in Kufa, die trouw beloofde aan Muhammad bin Ibrahim Tabataba (genaamd Dit komt omdat hij "qaf" uitspreekt als ta', vanwege het slissen op zijn tong (en daarom sprak hij ‘qaba’ uit als ‘taba’ en herhaalde het) Ibn Ismail bin Ibrahim bin Al-Hassan

bin Ali Al-Hasani Al-Alawi, bekend als Ibn Tabataba Kalief, en na hem ‘Mohammed bin Muhammad bin Zaid bin Ali Zain Al-Abidin.” Het beleid om de reikwijdte van de empowerment van zijn Perzische volk uit de Al-Sahl-familie uit te breiden en zijn blokkering van Al-Ma'mun en zijn tirannie om zonder hem te regeren, waren een van de belangrijkste redenen daarvoor en de verspreiding ervan. De opeenvolgende nederlagen van Al-Fadl tegen Abu Al-Saraya en diens succes bij het versterken van zijn positie door dirhams te slaan, namens hem gouverneurs te benoemen en in zijn naam de dekking van de Kaaba te sturen, zorgden ervoor dat Al-Fadl zijn toevlucht nam tot de militaire commandant 'Harthama bin'. Ayyan” als een smekeling, die met tegenzin zijn beroemde gezegde aanvaardde en uitsprak: “Wij vestigen het kalifaat en bereiden zijn schouders voor hen voor, dan nemen zij het heft in eigen handen en monopoliseren de regelingen over ons, en als ze doorbreken, breken ze vanwege hun slechte management en hun verspilling van dingen. Ze willen het met ons oplossen. Nee, bij God, er is geen eer totdat de Commandant van de Gelovigen het kwaad van hun daden en de lelijkheid van hun daden kent was in staat om “Abu Al-Saraya” te verslaan, en hij was de laatste van zijn dienaren in het verleden en veel van zijn metgezellen werden gedood, daarna werd hij daarna gearresteerd en naar Al-Hasan bin Sahl gestuurd, die hem onthoofde en stuurde het aan Al-Ma'mun... Dit werd gevolgd door een poging van “Harthama bin Ayn” om Al-Ma'mun te ontmoeten en uit te leggen wat voor hem verborgen was met betrekking tot de redenen voor de opruiing, en “Al-Fadl” snel Al-Ma'mun brak deze poging af en was ervan overtuigd dat Harthama degene was die er bij "Abu Al-Saraya" vanaf het begin op aandrong afstand te doen van de stok van gehoorzaamheid, en dat hij degene was die hem hielp ontsnappen en in staat was te ontsnappen. arresteer hem onmiddellijk... en omdat Al-Ma'mun buitensporig veel vertrouwen had in Al-Fadl, geloofde hij zijn verhaal en sloeg Harthama en vernederde hem in het paleis van Al-Ma'mun, waarna hij zijn zaken aan Al-Fadl And toevertrouwde degene die hem gevangen hield tot hij stierf zou vergiftigd zijn en er werd gezegd dat hij gedood was... maar "krediet" en zijn advies aan Al-Ma'mun bij het benoemen van de imam "Ali Al-Rida bin Musa Al-Kadhim bin Jaafar Al-Sadiq Al-Husseini Al-Hashimi”, bijgenaamd Al-Rida, die een asceet was als kroonprins, en vervolgens verwijderde hij de zwartheid, het beroemde

insigne van de Abbasiden, en mensen gekleed in het groen en getrouwde mensen -Ma'mun, zijn dochter, "Umm Habib Zainab", viel Ali al-Rida aan op de tweede Ramadan van 201 AH / drieëntwintig maart 817 na Christus, en zijn andere dochter, "Umm al-Fadl", tegen zijn zoon, "Muhammad al-Jawad", uit een verlangen om de gunst van de Alawieten te winnen en hun opstanden te verzachten, wat hem in een ramp bracht met het Abbasidenhuis in zijn staat, die zag dat Al-Ma'mun was verdwenen gek of betoverd bij deze stap, die de teugels van de macht op een gouden schotel aan de Alawieten zou overdragen en in de nabije toekomst een einde zou maken aan de heerschappij van de Abbasiden, wat een grote kloof veroorzaakte in de gelederen van de steun van de Abbasiden voor de voortzetting van zijn heerschappij, dus gingen ze onmiddellijk over tot het afzetten van hem en het vervangen van zijn oom, "Abu Ishaq Ibrahim bin al-Mahdi bin Abdullah al-Mansur, de Abbasi al-Hashemi al-Qurashi (broer van Harun al-Rashid, die dol was op zingen). vervoering en het bespelen van muziekinstrumenten)", kreeg de bijnaam al-Mubarak. Al deze ontwikkelingen werden door al-Fadl verborgen gehouden voor al-Ma'mun.

Al-Ma'mun werd gek en werd boos toen hij hoorde van Ali Al-Rida over wat Al-Fadl had verborgen over de onrust in zijn staat, die hem vertelde dat zijn oom, Ibrahim bin Al-Mahdi, beloofd was om het kalifaat en dat er een felle oorlog woedde tussen hem en Al-Hasan bin Sahl.. Al-Ma'mun dacht dat de beste manier om de samenhang van zijn staat weer te herstellen was door zowel zijn minister als zijn kroonprins kwijt te raken. Samen vermoordde hij dus Al-Fadl in Hammam Sarkhas (uit het land Khorasan) met geweld, en hij lette niet op de juistheid van zijn bedoelingen jegens hem en zijn loyaliteit jegens hem, aangezien de politiek geen emoties kent, en daarom kende hij geen emoties. stierf. "Ali Al-Ridha" kreeg plotseling te horen van vergiftigde druiven, zijn favoriete eten, en hij kreeg te horen van stress en vermoeidheid… en zoals ze in het spreekwoord zeggen: "De dode man wordt gedood en loopt rond op zijn begrafenis. Het is duidelijk dat "Al-Ma'mun" zeer bedreven was in het vervullen van deze rol, aangezien hij een financiële beloning kreeg van tienduizend dinars die de moordenaars van "Al-Fadl" arresteerden, en dat waren er vier verschillende etniciteiten, zodat het bloed van "Al-Fadl" zou worden verspild. Het waren: "Ghalib Al-

Masoudi Al-Aswad, Constantine Al-Rumi, Faraj Al-Dailami en Muwafaq Al-Saqlabi.” en zij waren vertegenwoordigd onder de kalief, ze zeiden: "Je hebt ons bevolen hem te doden." Dus beval hij hen te doden, en hun nek werd onthoofd ... in het licht van de dood van "Ali al-Rida". "Al-Ma'mun" toonde grote droefheid voor hem en bleef dagenlang zonder te eten of te drinken. Hij gaf opdracht om hem naast zijn vader, "Harun al-Rashid", te begraven en bad voor hem , stuurde hij het nieuws naar Irak en riep de Abbasiden en de bevolking van Bagdad op om hem en met hem te gehoorzamen. Er waren berichten dat Al-Ma'mun op het punt stond Bagdad binnen te vallen met een enorm leger. Mahdi vluchtte toen hij er zeker van werd dat hij zijn neef Al-Ma'mun niet zou kunnen ontmoeten en dat iedereen hem in de steek had gelaten. Vervolgens werd hij samen met twee andere vrouwen gearresteerd, vermomd als een gesluierde vrouw. Mun vergaf hem en benoemde hem tot de politie van Bagdad, “Taher bin Al-Hussein”, en zijn moord op Al-Amin, de broer van “Al-Ma'mun”, was een van zijn grootste fouten waardoor hij in de problemen kwam. schaduwen, aangezien dit een muur van vervreemding creëerde in de ziel van “Al-Ma'mun”, die hem deze gruwelijke daad niet vergaf, en Al-Ma'mun zijn broer gratie wilde verlenen, en er werd gezegd dat het einde van "Taher" was de vergiftiging van hem in "al-Kamikh", wat heerlijke augurken betekent. De dubbelzinnige en tegenstrijdige aard van de persoonlijkheid van "Al-Ma'mun" maakte historici verbijsterd toen ze de verantwoordelijkheid van "Al-Ma'mun" hiervoor vaststelden. moordincidenten, tussen aanhangers van zijn betrokkenheid daarin en tegenstanders ervan, maar hij blijft de enige partij die er direct en definitief van profiteert... Al-Ma'mun is in de geschriften van historici de kalief die de Koran uit zijn hoofd leerde. en naar de rechtgeleide kalief, ‘Uthman ibn Affan.’ In de maand Ramadan reciteerde hij drieëndertig verzen en ging op een dag zitten om de hadith te dicteren. Toen kwam de rechter dicht bij hem staan, ‘Yahya ibn Aktham’, en a groep verzamelde zich om hem heen, en hij dicteerde hen dertig hadith uit zijn hoofd. Hij zocht ook zegeningen van elk relikwie van de Profeet, moge God hem zegenen en vrede schenken, zelfs een stuk hout of hout waarvan de eigenaar beweerde dat het de Profeet was. De Profeet raakte het aan of legde er zijn hand op. Hij gaf prioriteit aan de rede boven de overdracht, en zijn doctrine was “Abu Hanifa al-Numan”... Dit soort eigenschappen waren genoeg om de status van

hun eigenaar te verhogen tot Hij had een hoge status. onder moslimgeleerden, maar het tegenovergestelde was waar, aangezien Al-Ma'mun zich bezighield met de kwestie van “de schepping van de Koran”. Hij had behoefte aan alle onenigheid die deze kwestie onder geleerden opriep, dus koos hij voor de confrontatie , in tegenstelling tot zijn gewoonte om woede te absorberen door middel van verzoening, beheersing en het vasthouden van de stok in het midden.

We keren weer terug naar Al-Ma'mun en zijn verhaal met Al-Hasan slaagde er niet in het zware hart van Al-Hasan bin Sahl te verlichten, die bedroefd was door de scheiding van zijn broer Al-Fadl. Hij leed aan de zwarte ziekte, en de kleur van zijn gezicht en geest veranderden totdat hij vastgebonden werd in ijzer en opgesloten in een huis. (Misschien wordt met deze ziekte melancholie of regressieve depressie bedoeld, en de symptomen ervan omvatten angst , slapeloosheid, verlies van eetlust, gewichtsverlies en angsten), wat hem dwong zich terug te trekken uit de bediening en thuis te blijven, dus benoemde Al-Ma'mun “Ahmed bin Abi Khalid” in zijn plaats, en ondanks dat bleef hij. Al-Hasan, de hoogste persoon onder Al-Ma'mun, deelde zijn bijeenkomsten met hem door dadelwijn te drinken in de mate dat het niet bedwelmde (de leer van Abu Hanifa), en de nieuwe minister was van plan hem te dienen. alle tijden.

Onder de anekdotes uit het privéleven van “Al-Ma'mun” bevonden zich zijn vrouwelijke slaven die met zijn naam in verband werden gebracht, ondanks dat hij zijn verwerving van vrouwelijke slaven niet uitbreidde. In sommige verhalen bedroeg hun aantal ongeveer tweehonderd, wat bescheiden is aantal in vergelijking met zijn voorgangers, waaronder 'Araib Al-Ma'muniyah', van wie wordt gezegd dat ze een geheime dochter is van Jaafar bin Yahya Al-Barmaki van een van zijn vrouwelijke slaven. Ze wordt 'Fatima' genoemd ze was jong. Het werd gezegd door haar moeder toen ze niet in staat was haar uitgaven te beheren. Het werd ook gezegd door een vrouw die haar door haar vader was toevertrouwd vóór zijn rampspoed zijn volk, de Baramkees. Ze werd een beroemde slavin die poëzie reciteerde, zong met haar lieve stem en goed was in het spelen van de oud in de paleizen van de Abbasidische kaliefen. Ma'mun", en toen hij stierf werd het verkocht als onderdeel van zijn erfenis, en er werd geen andere mannelijke of vrouwelijke slaaf aan hem

verkocht, dus "Al-Mu'tasim" kocht het voor honderdduizend dirham en liet het vrij, en ondanks dat het nog steeds werd doorgegeven van de ene kalief naar de andere, van "Al-Mu'tasim" naar "Al-Wathiq" en na hem "Al-Mutawakkil". Maar ze behield haar naam "Araib Al-Ma'muniyah". vertelde dat haar hart gehecht was aan een man genaamd “Mohammed of Jaafar bin Hamid”, een van de oppassers van Al-Ma'mun, dus trouwde hij haar met hem en gaf haar vierhonderd dirham als bruidsschat, en zij baarde hem een dochter. Er werd gezegd dat ze verliefd was op Salih Al-Mundhiri, en dat ze in het geheim met hem trouwde tijdens het bewind van “Arabische Al-Ma'muniyah.” 'nisa Al-Ma'muniyah. Ze was van Romeinse afkomst en het is waarschijnlijk dat ze bij zijn paleis aankwam door zijn veroveringen in Romeinse landen. Het gebeurde dat Al-Ma'mun een keer boos op haar werd, dus verontschuldigde ze zich bij hem met gedichten die zeggen:

‘Uw afkeuring was ooit verborgen

Vandaag is het duidelijk geworden

De vijanden kregen hun verzoek, niet hun felicitaties

Toen ze ons zagen verschijnen en blijven

Geef toe dat ik verkeerd heb gedaan, het is gebruikelijk dat u dat ziet

overtredend, deugdzaam en onrechtvaardig.”

Er wordt gezegd dat de woede voortkwam uit het overweldigende seksuele verlangen van de vrouw en de zwakte van “Al-Ma'mun” en dat ze ooit zong: “O paleis (huis), hoeveel (Tahween) bevat (Tahween). Van (N.) “Tweehonderd inkepingen (wat gebroken betekent)” is een veilige realiteit..

Als het verhaal waar is, opent de reactie van de kalief op dergelijke seksuele chantage de deur naar wat onder de naam ‘seksueel masochisme’ zou kunnen vallen en het aanzetten tot seksuele opwinding door het uiten van beledigingen.

Als sommigen zich tegen dit standpunt verzetten, gebaseerd op het verhaal van een van de slavenhandelaars over de morele voorwaarden van Al-Ma'mun voor het selecteren van vrouwelijke slaven, toen hij zei: “Ik

presenteerde aan Al-Ma'mun een slavin die een dichter was , welsprekend, beleefd en schaakminnend, en ik onderhandelde met hem over haar prijs van tweeduizend dinar vers van haar: "Ik kocht haar voor wat je zegt en ik zal je meer geven." Al-Ma'mun keek naar de slavin en zei, haar testend met poëzie:

“Wat zeg je over iemand die slapeloosheid heeft genezen?

Hoe hard hield hij van je totdat hij verbijsterd raakte?

De meid antwoordde hem welsprekend en zei:

'Als we een minnaar vinden die gewond is geraakt

We hebben goedheid geschonken aan de ziekte van de jeugd.”

Dus ik vraag me af of Al-Ma'mun een slavin in zijn paleis heeft opgenomen, zoals “Mu'nisat Al-Ma'muniya.” Was hij onderworpen aan dergelijke normen?!.. Natuurlijk niet, en dat is ook gepast toevoegen aan de vele tegenstrijdigheden van Al-Ma'mun.

Al-Ma'mun stierf aan koorts op Rajab 18, 218 AH

(9 augustus 833 n.Chr.) Zijn vrouw “Buran” erfde hem, en het is niet bekend of zij “Al-Ma’mun” ter wereld bracht of niet, en zei:

“Ze hebben mij blij gemaakt met de baka, mijn oogbollen

Ik werd naar de imam, o God, in mij

Ik was tijd aan het stelen, dus waarom?

Hij stierf en de tijd nam bezit van mij.”

B-De vreemdste incidenten van de Ramadan

Het historische verslag van de Ramadan over verschillende tijdsperioden omvat zeer grappige en vreemde incidenten en incidenten die variëren in omvang en variëren in hun impact op de regeringscentra, de geestelijkheid en de levens van het gewone volk, waaronder:

1-Een vogel die vroomheid oproept

Hij noemde ‘Abdul Hayy bin Ahmad bin Muhammad Ibn al-Imad al-Akri al-Hanbali, Abu al-Falah’ in zijn boek ‘Nuggets of Gold in News of Gold’, en eveneens ‘Umar bin Ahmad bin Hibat Allah bin Ahmad bin Yahya bin Zuhair bin Abi Jarada al-Uqayli.” Bekend als Ibn al-Adeem” in een boek “The Butter of Milking in the History of Aleppo”: een witte vogel (onder de hagedis, wat de adelaar betekent, en boven de kraai) viel in een “landschap” in Aleppo en riep: “O mensen, vrees God...God...God” totdat veertig stemmen schreeuwden, en een vergelijkbaar aantal op de tweede dag, en hij schreef dit. De postbode deed dit ter ondersteuning met de getuigenis van vijfhonderd mensen die hem hoorden. Dit vond plaats op de 7e van de Ramadan 242 AH, en om een dergelijke gebeurtenis in de context van de wetenschap te beoordelen, kan het worden geïnterpreteerd in het licht van het vermogen van sommige vogels om de woorden en zinnen van mensen zoals papegaaien te herhalen de sjeiks of rechtvaardige mensen namen hun toevlucht tot deze truc om mensen aan te trekken en de aandacht te vestigen op de noodzaak om terug te keren naar het pad van God en Zijn vroomheid. Deze papegaaien waren aanwezig in de steden van de islamitische wereld, en in het verleden zei een van de dichters over de kalief: “Abu Abbas Ahmad Al-Musta'in Billah bin Muhammad Al-Mu'tasim bin Harun Al-Rashid bin Muhammad Al-Mahdi Al-Abbasi Al-Hashimi Al-Qurashi,” die werd gecontroleerd door “Bagha de Grote Abu Musa Al-Turki”: “Een kalief in een kooi tussen Wasif en Bugha** zei wat ze hem vertelden, net zoals zegt een papegaai.” Door hem te beschrijven als een papegaai en de tijd van kalief Al-Musta'in, dwaalt het niet ver af van de tijd van dit incident, dat plaatsvond in de tijd van zijn voorganger, de kalief “Abu Jafar Muhammad Al-Muntasir Billah bin Jafar Al-Mutawakkil bin Muhammad Al-Mu'tasim bin Harun Al-Rashid Al-Abbasi Al-Hashimi Al-Qurashi.” Papegaaien waren

ook aanwezig in de boomgaard van kalief Al-Qahir Billah, op een oppervlakte van één hectare (dat wil zeggen een oppervlakte van één hectare), samen met een aantal andere vogels die uit Egypte waren meegebracht, zoals de Qumari. de Dabasi en de Shamarir.

Onlangs hebben wetenschappers van de Duke University in de Verenigde Staten uitgelegd dat het geheim van het unieke vermogen van papegaaien om menselijke stemmen te imiteren in vergelijking met andere vogels ligt in "de zenuwcellen in de cortex rond de stemcentra in de hersenen van de papegaai", die papegaaien helpen bij het leren snel en vakkundig geluiden uitvoeren.

Daarom zeg ik altijd: "Als kennis aanwezig is, zal de reden begrepen worden en zal de verwondering teniet gedaan worden."

<u>2- De takbiers van Al-Ma'mun</u>

Op vrijdag de 14e van de Ramadan in het jaar 216 AH waren de universiteiten van "Bagdad" en "Al-Rusafa" getuige van de eerste introductie van de drie takbirs na de vijf dagelijkse gebeden in opdracht van de Abbasidische kalief, "Abu Abbas Abdullah Al -Ma'mun bin Harun Al-Rashid bin Muhammad Al-Mahdi bin Abdullah Al Mansour Al-Abbasi Al-Hashimi Al-Qurashi" (twee jaar voor zijn dood), die hij naar zijn plaatsvervanger in Bagdad, "Ishaq bin Ibrahim, stuurde. "

Al-Hafiz Ibn Katheer Ismail bin Omar al-Dimashqi bracht in zijn boek "The Beginning and the End" de echo over van deze ongekende stap en de verdeeldheid van meningen van geleerden over deze nieuwe innovatie die werd uitgevaardigd door "Al-Ma'mun" tussen degenen die het goedkeurden en dat er iets was om het te ondersteunen, terwijl de meerderheid het verwierp omdat het niet op enige juridische rechtvaardiging was gebaseerd.

Ibn Katheer zegt: "Dit is een innovatie die Al-Ma'mun ook introduceerde zonder enig document, bewijs of betrouwbaar bewijs. Niemand had dit vóór hem gedaan, maar het is bewezen in de Sahih op gezag van Ibn Abbas dat dit naar voren is gebracht iemands stem ter nagedachtenis was in de tijd van de Boodschapper van God, moge God hem zegenen en vrede schenken,

zodat hij zou weten wanneer mensen zouden stoppen met het reciteren van de verplichte gebeden, zoals Ibn Hazm en anderen. Ibn Battal heeft dit aanbevolen. De vier stromingen zijn het er niet over eens dat dit wenselijk is. Al-Nawawi zei: Er is op gezag van Al-Shafi'i overgeleverd dat hij zei: Dit was alleen zodat de mensen het zouden weten. dat het gedenken na het gebed toegestaan is, maar toen dit bekend werd, had het geen zin meer om het hardop te reciteren. Dit is zoals op gezag van Ibn Abbas is overgeleverd dat hij tijdens de begrafenis Al-Fatiha hardop reciteerde. gebed zodat mensen weten dat het Sunnah is, en er zijn parallellen hiermee, en God weet het het beste. Wat deze innovatie betreft die Al-Ma'mun beval, het is een nieuwe innovatie die geen van de voorgangers heeft gedaan.

<u>3- De Koning der Koningen genoemd worden</u>

Tijdens de Ramadan in het jaar 429 AH, de prins van de Buyids in Irak, “Jalal al-Dawla, Abu Tahir bin Baha al-Dawla, Fairouz bin Adad al-Dawla, Fanakhsraw bin Rukn al-Dawla, al-Hasan bin Buyi al -Dailami,” werd de Grote Sjah genoemd, wat “Koning der Koningen” betekent, in opdracht van de Abbasidische Kalief, “Abu Jaafar Abdullah al-Qa'im al-Amr.” Allah ibn Ahmad al-Qadir Billah ibn Ishaq ibn Jaafar al -Muqtadir ibn Ahmad al-Mu'tadid ibn Talha al-Muwaffaq al-Abbasi al-Hashimi al-Qurashi, die aanvankelijk werd genoemd in het precedent van het fenomeen van ongeldigheid van de sharia, zoals het werd genoemd in de Sahihs van al-Bukhari en Muslim verbieden deze naamgeving in Sahih Muslim op gezag van Abu Hurairah dat de Profeet, moge God hem zegenen en vrede schenken, zei: “De meest bescheiden naam in de ogen van God is. een man die de Koning van de eigendommen wordt genoemd.’ Ibn Abi Shaybah voegde in zijn overlevering toe: “Er is geen eigenaar dan de Almachtige God.” Op gezag van Abu Hurairah en Ibn Abbas zei de Profeet (moge Gods gebeden en vrede met hem zijn): “De toorn van God is intens tegen iedereen die beweert de koning van het bezit te zijn. Er is geen koning dan God.”

Hierop baseerde “Abu Al-Hasan Ali bin Muhammad bin Habib Al-Basri Al-Mawardi” zijn weigering om een fatwa over deze kwestie uit te vaardigen. Deze kwestie veroorzaakte ook onvrede onder het publiek en zij bekogelden

de predikers die zijn bevel opvolgden preek tot hem op de preekstoelen met de nieuwe titel.

Maar ‘Jalal al-Dawla’ kon zijn nieuwe titel doorgeven door jurisprudentiële meningen te verkrijgen die zijn standpunt ondersteunden. De meningen die Jalal al-Dawla ondersteunden waren gebaseerd op analogieën en taalkundige interpretaties om direct bewijsmateriaal te omzeilen dat in strijd was met de wens van ‘Jalal’. al-Dawla,” volgens wat er staat in het boek “Al-Muntasim in the History of Nations and Kings.” Door Jamal al-Din Abu al-Faraj Abd al-Rahman bin Ali bin Muhammad al-Jawzi -Saymari al-Hanafi schreef: “In deze namen worden intentie en doel overwogen, en de Almachtige God zei: (Inderdaad, God heeft Taloot als koning voor je gezonden) Vers 247 van Surah Al-Baqarah, en de Almachtige God zei:: (En achter hen stond een koning) Vers 18, Surah Al-Kahf, en als er een bepaalde tijdsduur op aarde is, is het voor sommigen van hen toegestaan om boven anderen te staan vanwege hun verschil in macht en bekwaamheid, en het is toegestaan dat sommigen van hen boven anderen staan vanwege hun verschil in macht en bekwaamheid. Het is toegestaan dat sommige van hen groter zijn dan andere, en dit is niet wat arrogantie of gelijkenis tussen de Schepper en de schepselen noodzakelijk maakt.

De mening van ‘Abu al-Tayyib al-Tabari’ kwam: ‘Het woord ‘koning der koningen’ is toegestaan en de betekenis ervan is ‘koning van de koningen van de aarde’ is de rechter der rechters”, dan is de “koning der koningen” toegestaan. Als er iets in de bewoording staat dat aangeeft dat het de koningen van de aarde betreft, wordt de verdenking weggenomen, en staat daarin hun uitspraak. : Oh God, maak vrede Koning, dus het gesprek gaat over de geschapen wezens.”

Al-Marudi vreesde voor zichzelf en stond dicht bij Jalal al-Dawla, dus verbrak hij de banden met hem, maar Jalal al-Dawla toonde tolerantie voor zijn standpunt en riep hem op de dag van Eid bijeen en zei tegen hem: “Ik ben ervan overtuigd dat als je iemand zou bevoordelen, je mij zou bevoordelen vanwege wat er tussen jou en mij is gebeurd, ondanks het feit dat je de rijkste van de juristen bent en de meest waardige van hen in de loop van de tijd, en wat bracht je ertoe dit tegen te houden? voor mij behalve

religie, en dat heeft je dichter bij mij gebracht en je positie in mijn hart vergroot, en ik heb je in mijn ogen een voorsprong gegeven op je leeftijdsgenoten.

Om deze vreemde gebeurtenis, de betekenis ervan en de introductie ervan te begrijpen, moeten we het schip van de geschiedenis bevaren en de geschiedenis van de Buyids benaderen. De Buyids zijn een sekte die de Turkse leiders aan het hof van het Abbasidische kalifaat heeft vervangen De oorsprong zou afkomstig zijn van de Perzen, en er werd specifiek gezegd van de Sassaniërs (ten opzichte van Bahram Gur ibn Yazdgerd). en er werd gezegd dat hij van "de Daylam Arabieren" was van de Banu Dhabah (ten opzichte van "Bahram bin Al-Dahhak bin Al-Abyad bin Muawiyah bin Al-Daylam bin Basil bin Dabbah bin Ad").

De staat Buyid, of de staat Banu Buyih, werd gesticht in het westelijke deel van “Perzië (Iran)” op de schouders van drie broers uit de familie Banu Buyih (een Perzisch woord dat hoop of verlangen betekent), namelijk: “Ali, Al-Hasan en Ahmad.” De vader was een visser en dit was zijn hele bron van inkomsten. De opkomst van dit gezin begon met de toetreding van de oudste broer, ‘Ali bin Buyeh’, tot het leger. Dankzij zijn moed en bestuurlijke bekwaamheid werd hij de leider van een van de migrerende Daylam-stammen, ‘Shirdhil Undan’, en vestigde zich in de Perzische regio en trad in dienst van de koning van de staat Ziarid, ‘Mardawij’ is een kleine staat in het uiterste zuiden, gelegen tussen ‘Hamadan’ en ‘Isfahan’. In de loop van de tijd werd het een bolwerk voor de Buyid-migratie in de regio, maar er bleef niets over omdat het lange tijd statisch was in de wereld van de overheid en de overheid. politiek, toen er snel een geschil ontstond tussen ‘Ali’ en ‘Ali’. isolatie van de grote machten die in zijn tijd heersten (de Abbasiden, Samanid en Ziyarid). Hoewel ze zich er niet van bewust waren, annexeerde hij de provincie "Kerman" en "Ahwaz". Vervolgens verzocht hij het Abbasidische kalifaat hem de legitieme status te verlenen als heerser van de regio's die hij had veroverd in ruil voor duizend dirham die moest worden betaald aan de schatkist van het kalifaat, dat dringend geld nodig had. Zodra hij de traditie, het vaandel en de Khula had overgedragen, draaide hij zich om de ruggen van het kalifaat en gaf hen niet het afgesproken geld, dus werd de kalief boos en stuurde zijn leger naar de grenzen van Perzië. Het Urjan-

incident vond plaats in het jaar 323 AH (934 n.Chr.), En het leger van de Abbasiden trok zich terug. , en Ali bin Buyeh kwam sterker en krachtiger naar voren dan voorheen.

De situatie van het Abbasidische kalifaat in Bagdad was de ergste die maar kon zijn. De Turkse leiders hielden de feitelijke macht in onenigheid, terwijl de Abbasidische kaliefen voorop liepen en niets met de zaak te maken hadden, en de schatkist daarna leeg was. de gouverneurs werden onafhankelijk van hun staten en weigerden te betalen wat ze verschuldigd waren, en het land verkeerde op alle niveaus in een echte crisis.

De Abbasidische kalief, Al-Radi Allah, vond dat het kiezen van de sterkste onder de prinsen die voor invloed vochten en de controle over de zaken in zijn handen legden voldoende zou zijn om de weerbarstigheid van anderen te beteugelen. Integendeel, dit is precies wat er gebeurde .

Toen de kalief “Radi Allah” de hulp zocht van Muhammad bin Ra'iq, de gouverneur van Wasit in het jaar 324 AH (935 AD) en hem “de prins der prinsen” maakte, was een van zijn eerste beslissingen het afschaffen van het ministerie. en de bureaus, en hij en zijn klerk namen alle bevoegdheden over. Hij werd ook tot aan zijn oren ondergedompeld in een conflict met “Abu Abdullah Al-Hasan Al-Buraidi.” Buyids in Perzië een jaar later.

Maar "Ibn Ra'iq" verheugde zich niet lang over deze overwinning, aangezien "Abu al-Hussein Bajkam (wat de staart van het paard betekent) al-Makani" zich snel tegen hem keerde en het bevel over de prinsen op zich nam die veel geld in dozen in de woestijn begroef en vervolgens de locatie vergat!! Na zijn dood werd het conflict hervat met de terugkeer van Al-Baridi naar het toneel van de gebeurtenissen en zijn poging om het kalifaat onder controle te krijgen, maar de Daylami-soldaten beslisten over de situatie! ten gunste van hun leider, "Kurtkin", die de prins der prinsen werd, en er brak een bitter conflict uit tussen hen en de Turken, wat de terugkeer van Ibn Ra'iq vergemakkelijkte om weer de prins der prinsen te worden Ik, beste lezer, een jaar 329 AH (940 n.Chr.), waarin vier leiders het lot van het kalifaat manipuleerden, dat in de meest verzwakte staat was geraakt en een reddingslijn nodig had, vertegenwoordigd door een sterke leider die zijn

prestige zou herstellen, wat zijn prestige zou herstellen. werd bereikt toen de commandant van Bagdad “Ahmad bin Buyeh” opriep om naar Bagdad te marcheren, dus ging hij het binnen in het jaar 334 AH (945 AD). Ali al-Muktafi ibn Ahmad al-Mu'tadid ibn Talha al-Muwaffaq ibn Jaafar al-Mutawakkil al-Abbasi al-Hashimi al-Qurashi," kwam naar buiten om hem te verwelkomen en nam de troon en noemde hem "Mu'izz al-Qurashi". Dawla.” Hij noemde zijn broers “Ali” “Imad al-Dawla” en “Al-Hasan” “de pijler van de staat.” Maar dit hielp niet voor Al-Mustakfi, aangezien veertig dagen nadat de Buyids binnenkwamen Bagdad, zetten ze de kalief Al-Mustakfi op een vernederende manier af, toen Mu'izz al-Dawla “Ahmad” met twee van de Daylamieten kwam, en terwijl de kalief zijn hand naar hen uitstak, in de veronderstelling dat ze naar hem toe kwamen om die te kussen. , pakten de twee mannen hem op, haalden hem van zijn stoel en trokken hem met zoveel kracht dat zijn tulband op zijn plaats zat. Hij werd geschoren en gearresteerd in het huis van Mu'izz al-Dawla en 'Abu al-Qasim al-Fadl ibn al-Muqtadir" werd overgenomen.

Zo begon een nieuwe fase van het Abbasidische kalifaat onder de controle van de Buyids, die al hun privileges van de kaliefen overnamen en hun heerschappij erfelijk maakten, net als het kalifaat. Ze militariseerden staatsinstellingen, en hun namen werden naast de namen van de kaliefen in de vrijdagpreek, maar ook in de sikkah, en in het slaan van trommels op hun deuren tijdens de vijf dagelijkse gebeden, zoals het kalifaathuis. Onder deze volledige en vernederende overheersing werden de Abbasidische kaliefen bezitters van nominaal gezag hadden ze niets te maken met het feit dat hun maandsalarissen door de Buyids werden bepaald, en ze hadden geen gezag over de schatkist, de benoeming van ministers, of zelfs over de schriftgeleerden!!

De Buyid-prinsen kregen ook koninklijke titels die vergelijkbaar waren met en hoger waren dan de titel van het kalifaat, zoals ‘Shahenshah’, wat ‘Koning der Koningen’ betekent, als een duidelijke verheerlijking van hun Perzische afkomst en een heropleving van de pracht van het vervlogen Perzische rijk. en de titels van zijn koningen.

We noemen de focus van ons Ramadannieuws, namelijk “Jalal al-Dawla.” Hij had de zwakste mening en het slechtste management vergeleken met zijn voorgangers, en dit blijkt zelfs uit de aanwijzingen van zijn heerschappij toen hij trouw beloofde aan zijn broer ‘Sharaf al-Din’, hij was destijds in Basra. Toen het leger om zijn aanwezigheid in Bagdad vroeg, weigerde hij, dus keerden ze zich tegen hem en beloofden trouw aan zijn neef ‘Abu Kalijar bin Sultan al-Dawla Hier haastte “Jalal al-Dawla” zich om de controle over Bagdad over te nemen en zijn heerschappij te herstellen, en de kalief kwam naar buiten om hem te ontvangen. Zijn periode was vol onrust, vooral met de Turkse elementen in het leger belegerde zijn huis in Bagdad in het jaar 419 AH, eiste hun salarissen en sloot zijn water af totdat hij gedwongen werd zijn kleren te verkopen. Hij nam bezit van de sieraden van zijn vrouwen en gaf hen de prijs. Daarna kwamen ze in dat jaar opnieuw tegen hem in opstand 422 AH en plunderde zijn paleis. Hij vluchtte naar Akbara en beloofde opnieuw trouw aan de Turken. Hij was in Ahwaz, maar hij liet hen in de steek. Ze boden hun excuses aan aan Jalal al-Dawla en eisten dat hij terugkeerde naar Bagdad, dus keerde hij na veertig jaar terug. - drie dagen.

In het licht van deze chaotische situatie was het logisch dat Bagdad, de metropool en het centrum van het kalifaat, kwetsbaar was voor diefstal en plunderingen. Moskee en stal vrouwenkleding op de begraafplaatsen. De Koerden waren ook in staat de boerderij van de kalief, “Al-Qa'im Bi-Amr Allah”, te plunderen en de dieren van de soldaten te stelen, en zijn relatie met de kalief was constant vervreemd omdat hij geld van hem afnam dat aan de kaliefen vóór hem was toegewezen, woedde ook een conflict over de controle over Basra tijdens zijn bewind tussen hem en "Abu Kalijar bin Sultan al-Dawla."

Ondanks al deze zwakte, zwakte en verwarring duurde zijn heerschappij zestien jaar en elf maanden, en hij werd de Koning der Koningen genoemd, zoals we hierboven vermeldden!! Jalal al-Dawla stierf in 435 AH.

4- Een geschreven teken voor de kalief

Tijdens de Ramadan in het jaar 561 AH nam de kalief “Abu Ya'qub Yusuf bin Abd al-Mu'min bin Ali al-Qaisi al-Kumi”, de heerser van Marokko en de Almohaden-heerser van Andalusië, een speciaal teken aan voor de kalifaat in zijn eigen handschrift om daarnaar te handelen, in een stap die vergelijkbaar is met de watermerken van onze tijd, en daarna ‘de streepjescode’ met de tekst: ‘En alle lof zij God’, en die kwam eerst derde van de Ramadan van de minister en schrijver ‘Abu al-Hasan bin Ayyash’, met het teken van het kalifaat, gericht aan de broer van de kalief, ‘Sayyid Abu Sa'id’, en de studenten in Cordoba, en om naar verschillende plaatsen gekopieerd, waarin de kalief aanbeveelt dat oordelen door gerechtigheid worden beperkt en dat doodvonnissen voor hem worden opgeheven, inclusief de verklaringen van de beschuldigden, of ze nu onrechtvaardig zijn of onderdrukte mensen, hun argumenten, hun bekentenissen, de getuigenissen van getuigen en degenen die niet schuldig zijn. Dit is ook het geval bij alle andere transacties, zoals het recht op geld, huwelijken, de slavernij van slaven of de emancipatie van slaven onderzoek ze nauwkeurig om erachter te komen wat er goed aan is. Er mag geen bloed worden vergoten, en geen eigendommen of heiligheden mogen worden toegestaan, behalve op een correcte manier gebaseerd op de teksten en uitspraken.

Het was algemeen bekend over de kalief “Abu Ya'qub Yusuf bin Abdul-Mu'min” dat hij een schrijver was, welsprekend in taal, een memorizer van de Koran en Sahih al-Bukhari, een jurist in doctrines die sprak over Hij maakte onderscheid tussen de uitspraken van hun metgezellen uit de Koran en de Sunnah. Hij was een frequente strijder en had een boodschap over de deugd van de jihad ter wille van God.

Hij was ook geïnteresseerd in filosofie en was een metgezel van Abu Bakr Muhammad ibn Tufayl, de filosoof, en besprak met Abu al-Walid ibn Rushd de meningen van Griekse filosofen zoals Aristoteles en Plato en de reacties van de mensen van de islam daarop. Hij werd gemarteld in de Slag om Shantin als gevolg van ernstige verwondingen die hij opliep op de 12e van Rabi` al-Awwal 580 AH (24 juli 1184 n.Chr.). Zijn regering duurde tweeëntwintig jaar en hij werd begraven in zijn geboorteplaats Tinmel.

5-De straf voor de gepleegde persoon en de straf voor de valse getuige

Uit het boek “The Wonders of Athars in Biographies and News” van Abd al-Rahman al-Jabarti, specifiek op de dertiende dag van de Ramadan in het jaar 1109 AH (1697 AD), kwamen de soldaten in opstand tegen de Ottomaanse gouverneur “Ismail Pasha” in Egypte, waarbij ze eisten dat ze ‘Yasef’, de Jood, zouden uitleveren, omdat hij zich had verbonden aan het pakhuis in de staat Ali Pasha de Afgescheidene (.

Hoogstwaarschijnlijk wordt bedoeld ‘Ali Pasha Khazindar’, de voormalige gouverneur die door de Sublieme Porte werd afgezet vanwege zijn wangedrag tijdens de hongersnood die de Egyptenaren in 1695 na Christus trof, wat hen ertoe aanzette naar de citadel te gaan en er omheen te schreeuwen. en gooide er stenen naar. Hij probeerde basisgoederen achter te houden, en ze werden schaars op de markten en hun prijzen stegen, wat het lijden van de Egyptenaren verdubbelde, dus aten ze aas en velen stierven zwak door extreme honger, en mensen begonnen te graaien brood van markten en bakkerijen.) Vervolgens werd hij naar Islambul (Istanbul) geroepen om hem te vragen naar de omstandigheden in Egypte en de omvang van de mogelijkheid om de toegewezen fondsen te verhogen. Het is duidelijk dat “Yasef” de Egyptische schatkist erbij betrok om meer toe te zeggen incasso's dan normaal, wat betekent dat er meer belastingen moeten worden geheven, en hij kwam naar de rechtbank om de gouverneur, 'Ismail Pasha', te ontmoeten, met de nieuwe koninklijke bevelen met betrekking tot de incasso's waarvoor hij verantwoordelijk was geweest. De gouverneur keurde het goed, zoals gebruikelijk was. en de oproep werd gedaan. De mensen waren allemaal van streek, en de kooplieden en notabelen gingen naar de prinsen om hun klachten over te brengen. De prinsen en de prinsen gingen naar boven en eisten dat "Yasif" aan hem zou worden overgedragen voor straf aan de gouverneur Toen hij met hen probeerde in discussie te gaan, weigerde hij. Hij werd uitgeleverd en stelde zich tevreden met het plaatsen van hem in “Al-Irqana (wat gevangenis en afbakening betekent)” totdat hij een beslissing over hem nam. Ze gingen naar de gevangenis, haalden hem eruit en vermoordden hem , en verbrandde zijn lichaam in Rumaila. Op dat moment gaf sjeik Hassan Al-Badri Al-Hijazi, die trouwens een van de Al-Azhar-geleerden was die betrokken was bij het soefisme, en

die les gaf op de oude bank, altijd les. pessimistisch. Hij had een slechte mening over mensen, dus legde hij zichzelf een muur van isolatie op ten opzichte van mensen. Hij compenseerde dit met de poëzie die hij leende om gebeurtenissen te beschrijven, en we kunnen hem echt beschouwen als de 'Fajumi' van de Mamelukken. tijdperk, zoals hij in dit incident zegt:

"Een Jood kwam naar Egypte... God vernietigde hem

Onbeleefd, hard en gewelddadig. Een vreselijk ongeluk is hem overkomen

Met tien dagen vasten kwam hij naar ons toe. Hij heeft een hoge beloning

En de mensen renden hard... voor hem en achter hem

En bij hem was een bevel, en daarin... wat hem tot zijn afvalligheid leidde

Sinds de Egyptische dinar... veranderen ze de waarde ervan

En de haai vervangt de ene inscriptie erin door een andere inscriptie

Om het geld met geweld af te nemen... met een afname van wat erin zat

Toen hij hen vertelde wat hij vertelde, sneden ze in zijn rug

Strikt genomen met dit artikel... heeft het zijn last weggenomen

En daarna verbrandden ze hem... en de wereld zag het

Tot het in as veranderde... het stof bedekte het

O, wat was hij een ellendige Jood. Wat was hij ellendig

O ja, wat ze hem hebben aangedaan voor wat hij verdiende

O ja, ze kwamen tegen hem in opstand. Ze werden jaloers en werden naakt

Als ze het publiekelijk tot ontploffing brengen... worden we geteisterd door een plaag

Het was de dertiende van ons vasten

Met een vrijdag verstoorden ze het.. in een kasteel zonder

En zijn dood ontspande hem. Hij proefde wat hij had opgebouwd

Dha Hasan zei: “Hij behoort tot Hijaz.”

Ismail Pasha ontbood ook sjeik Muhammad al-Zarqani, een van de getuigen van de rechtbank, omdat hij een waqf-bewijs had geschreven voor het huis van de familie voor de staatskas De heraut riep en zei: “Dit is de straf voor iedereen die valse bewijzen schrijft.” Toen beval hij dat hij naar het eiland Tina moest worden verbannen.

6- Het claimen van profeetschap

Aan het begin van de Ramadan 1147 AH (ongeveer 25 januari 1735 na Christus) verscheen een Takruri-man (genoemd naar het koninkrijk Takrur in West-Afrika) in de Al-Azhar-moskee en claimde het profeetschap en dat Gabriël, vrede zij met hem, op hem neerdaalde in "Sharbin" en steeg met hem op in de nacht van de zevenentwintigste Rajab naar de hemel, waar hij twee rak'ahs bad met de engelen. Gabriël kreeg toestemming om te bidden, en nadat hij klaar was met bidden, gaf laatstgenoemde hem een stukje papier en vertrouwde hem toe dat hij een gezonden profeet was en dat hij de boodschap moest overbrengen en het wonder moest laten zien. Volgens de overlevering van Al-Jabarti werd de man in het begin gepresenteerd aan sjeik Ahmed Al-Amawi, die hem beschuldigde van krankzinnigheid en hem beval geslagen te worden en de moskee te verlaten. Daarna werd hij gepresenteerd aan Othman Katkhuda, die opdracht gaf hem te worden gedeponeerd bij Al-Maristan, maar de mensen verborgen hem. Toen de Pasja hem opriep, beval hij hem drie dagen op te sluiten in Al-Irqana. Toen kwamen de geleerden bijeen om erom te vragen Omdat hij berouw had getoond, was hij vastbesloten zijn dwaling te begaan, dus beval de Ottomaanse gouverneur, Othman Pasha Al-Halabi, dat hem de doodstraf zou worden opgelegd (de straf voor afvalligheid). Hij werd vermoord op de binnenplaats van de Diwan en zei: “ Wees dus geduldig, want de vastberaden onder de boodschappers waren geduldig.’ Daarna werd hij voor drie dagen in Rumaila gegooid.

In dit verband zong een van de dichters:

"Iemand verscheen en beweerde dat hij een profeet van de waarheid was... en dat hij naar de hemel opsteeg en dat hij de waarheid ontmoette. En Satan dwaalde af en dwaalde af van het pad van de waarheid... sta op, o minister van het land, en veroordeel zijn moord. Wetenschappers hebben dit afgedaan als ongeloof in de waarheid."

7-De verleiding van de Romeinse man

Op de tiende Ramadan in het jaar 1123 AH (ongeveer oktober 1711 AD) zat een “Rumi (Turkse) prediker” voor de mensen in de “Al-Muayyad” Moskee en begon mensen aan te sporen ketterijen op te geven, zoals het bezoeken van de graven van heiligen, hen vereren, daar geloften afleggen, kaarsen aansteken, lantaarns op deze heiligdommen aansteken en de lateien kussen, trouwens, Hij is een ontkenner en roept de verantwoordelijken op om hun verantwoordelijkheden te dragen door dit af te schaffen Al-Shaarani zei in zijn boek Tabaqat dat sommige heiligen toegang hadden tot de Bewaarde Tablet, iets dat niet rationeel kan worden aanvaard, aangezien de profeten zelf, inclusief de Profeet Mohammed, moge God hem zegenen en hem vrede schenken. hebben het niet gezien. Geven wij om de heiligen? Terwijl mensen hem bewonderden en zich om hem heen schaarden, vooral de Turken, begon hij de lat hoger te leggen met zijn eisen voor de noodzaak om deze koepels te slopen en voor degenen die aan de macht waren om dat snel te doen. Maar zijn fans wachtten niet op de mening van degenen In plaats daarvan hebben ze hem er misschien van overtuigd dat hij tegen de oproep van hun prediker zou zijn, dus stonden ze na de Tarawih-gebeden op, met pijpen en wapens in de hand, en begonnen ze te slaan bij de Zuwaila-poort en het doorsnijden van het vilt en het hangende vlechtwerk moeten zich verenigen zodat de heiligen hen kunnen confronteren.

Na deze botsing zouden de zaken niet zijn gekalmeerd zonder een tegen-escalatie van de kant van het publiek, dat naar de geleerden van Al-Azhar ging met wat de Rumi-prediker had gezegd, dus ontmoetten de geleerden van de vier stromingen elkaar: Sjeik “Ahmed Al-Nafrawi” van de Maliki’s, “Al-Sayyid Ali” van de Hanafi-school, Sjeik “Ahmed Al-Khulaifi” en Sjeik “Abduh Al-Dawy” zijn een Shafi'i-geleerde die stelt dat de eer van dat de heiligen een recht zijn en niet worden onderbroken door de dood, en dat zijn

weigering om de profeten en heiligen de Bewaarde Tafel te tonen niet is toegestaan, en dat de heerser hem moet berispen en doden.

De mensen gingen mee met de fatwa van de geleerden om de predikant in zijn raad en onder zijn aanhangers te confronteren, zodat de argumenten duidelijk konden worden uiteengezet. De prediker werd boos en besloot er een gewapende demonstratie van te maken. Hij schreeuwde tegen zijn menigte en zijn aanhangers , zeggende: "O mensen, de geleerden van jullie land hebben een fatwa uitgesproken die in strijd is met wat ik jullie heb verteld, en ik wil met hen spreken en de zaak met hen bespreken." wil je mij hierbij helpen en de waarheid steunen?!! Ze reageerden in één adem: “Wij zijn bij je en zullen je niet verlaten.” Dus hij stapte uit de stoel en vertrok in een menigte van meer dan duizend mensen op de 's middags van de negentiende van de Ramadan, op weg naar het huis van de rechter, die van streek was en hen vroeg naar de reden van hun aanwezigheid, dus presenteerden ze hem de fatwa en vroegen hem om de moefti's mee te nemen om een debat met hen te voeren. over hun fatwa. De rechter vroeg eerst om de menigte uiteen te drijven en te kalmeren, en vervolgens om de moefti's op te roepen. Natuurlijk vreesden de demonstranten dat de menigte uiteengedreven zou worden voordat ze kregen wat ze wilden, en ze vroegen de rechter om zijn mening. over de fatwa. Natuurlijk heeft de rechter tijdens een demonstratie als deze maar één optie en geen andere, namelijk antwoorden dat de fatwa ongeldig is. Ze vroegen hem om dat op te schrijven, maar hij probeerde ze te ontwijken , zeggende: "De tijd dringt en de getuigen zijn naar hun huizen gegaan." Ze vielen zijn vertaler aan, dus vluchtte de rechter en verstopte zich in zijn harem, en zijn plaatsvervanger was bang. Hij schreef hen wat ze wilden.

Toen de volgende dag aanbrak en ze de predikant niet op zijn plaats in de “Al-Muayyad”-moskee aantroffen, lanceerden zijn aanhangers een tweede demonstratie bij de rechtersraad. Degenen in de rechtbank vluchtten, en het enige dat overbleef was de rechter die zij waren met hen meegedragen, waardoor ze naar de rechtbank werden gedwongen om de Ottomaanse gouverneur te ontmoeten, “Wali Pasha.” Toen de gouverneur hoorde van hun zaak en het bevel van de predikant en de rechter dwong het argument te schrijven (de fatwa is in hun voordeel), dus de fatwa is in hun voordeel. De

gouverneur ontsloeg hen met de belofte hun eisen te zullen beantwoorden, terwijl hij een andere zaak aan zijn hoofd had, omdat hij vond dat de aanval en de bedreiging tegen de rechter die hadden plaatsgevonden een flagrante inbreuk was op een van de pijlers van de centrale autoriteit in het land. , dus belde hij de militaire commandanten en ontmoette de ghāts en wilden in het huis van de defterdar en zij kwamen overeen de prediker uit het land te verbannen en zijn aanhangers te arresteren en iedereen die het waagde bezwaar te maken tegen de beslissing en zich daartegen te verzetten De strijd eindigde volledig nadat de prediker op mysterieuze wijze verdween. In dit verband zei sjeik Hassan al-Hijazi, ‘Fajumi’, het Mamluk-tijdperk, naar wie we eerder verwezen als de kroniekschrijver van dit incident.

“Egypte is bezocht door een predikant... die zich heeft afgekeerd van een waarheidsgetrouwe benadering

Ik geef uiting aan mijn onwetendheid over wat ze zegt: van een zwangere vrouw zal ze onmiddellijk een abortus ondergaan

Dus hij dacht slecht over Sadat...de religieuze uitspraken over hen nemen toe

Toen hij tegen ons zei: “Waar haal je ze vandaan?

Hun eer werd afgesneden... met de dood, hun bezoeken werden geweigerd

Al hun koepels zullen worden gesloopt... en hun salarissen zullen volledig worden vernietigd

En op de bewaarde tablet, wat... de gids heeft een opening die wordt gepresenteerd

En mythen in verschillende talen. Als ze niet in de wet voorkomen, worden ze geleend

Hij overdreef, buitte uit en werd arrogant... en het leger zette zich tegen ons op

Ze gingen openlijk naar de rechter... zodat hij kon opschrijven wat hij in zijn bezit had, en hij werd gearresteerd

Met hem gingen ze op weg naar de Pasja... en hij was doodsbang, maar hij wendde zich niet van hen af

En hij vervulde waar zij om vroegen... dat de prediker zou blijven en opstaan

Meteen Sanjak en het bevel... om deze te onderdrukken en aan te moedigen

Dus kwamen ze eerlijk tegen hem op... en verwijderden iedereen die pronkte

De predikant vluchtte en er werd gezegd dat hij werd vermoord... en dat hij in ongenade werd genomen.

Moge God ons beschermen tegen zijn last... en hij heeft het ernstigste en ziekste gebrek

Al-Badri is degene die Hassan belt... hij nodigt de hypocriet uit of wijst hem af

Ramadan, wat het ook is, er is geen...

8-Een poëtische klacht over snoep

Tijdens de Ramadan in het jaar 917 AH (dat wil zeggen tussen de jaren 1511 AD en 1512 AD), terwijl Sultan Qansuh al-Ghuri op de troon van de macht in Egypte zat... organiseerden de Egyptenaren een klacht bij al-Muhtasib over de overdreven stijging van de snoepprijzen in de vorm van een komisch gedicht, zwak van constructie, maar met sterke connotaties en betekenissen, die de liefde van de Egyptenaren voor de verschillende vormen van Ramadan-snoepjes in hun tijd weerspiegelen, zoals de sluiting, de vingers van Zainab, het boeket van Hassan , cakes, kunafa en qatayef... Ze zegt:

‘Hij heeft zegeningen gegeven aan de deugden van onze tijd

Er zijn veel soorten snoep verkrijgbaar

De lippen van Ghanese vrouwen wreven erover met zoetheid

Heb je mij niet gezien die niet tevreden was met de smaak?

Er is niets mis met haar, behalve van haar houden

Hij verspilt zijn geld en wordt verspild

Hoeveel goede vrouwen heb je met de vingers van Zainab?

Daarin gaat alles verloren wat de ziel verlangt

Hoeveel taarten kunnen zilveren armbanden vertellen?

Met hoeveel knopen zijn alle tellers opgelost?

Hoeveel zijn er vanuit Caïro in Egypte aangekomen?

Op deze manier (de clip) verbreekt de verbinding niet

En in zijn jurk met patroon kwam hij in brons

Ik hou van de lichten als ze schijnen

Ik raakte verdwaald in de beschrijving van (Al-Qatayef).

Je ziet mij op de Kunafa-deuren kloppen

Ik ben misschien een waardige rechter

Snoep is voor ons beschikbaar en wij zijn tevreden!

Deze obsessie met snoep is wetenschappelijk gerechtvaardigd, omdat de smaak van suiker 'endorfines' afscheidt, wat een gevoel van comfort en een evenwichtige stemming geeft. Suiker stimuleert ook de hersenen om 'serotonine' en 'dopamine' af te scheiden, wat een gevoel van euforie geeft. , geluk en het bereiken van beloning.

Vooral Kunafa was de magie van de maag en zijn favoriete voedsel sinds het voor het eerst werd gepresenteerd aan de toenmalige gouverneur van de Levant, "Muawiyah bin Abi Sufyan." had een verlangen naar voedsel), dus adviseerde zijn arts, "Mohammed bin Athal", hem om het te eten bij suhoor (een rampzalig recept vanuit een standpunt). Gezonde voeding, omdat deze tot een verhoging van de cumulatieve bloedsuikerspiegel leidt bevatten een hoog percentage suikers en koolhydraten.

In haar liefde voor 'Qatayef' verzon ze poëzie, componeerde ze raadsels en schreef ze raadsels. Misschien wel de grappigste van deze raadsels over haar

is wat er stond in de brief van de rechter ‘Zain al-Din Abi Katheer Zayd bin Abd al- Rahman al-Mughrabi tot Salah al-Din al-Safadi”:

“O onze Heer, moge God u zegenen met uw volmaakte deugden, en mooier zijn met uw superieure deugden. Als u in staat bent een glimp op te vangen van dit zachte mysterie en het een deel te geven van de stroom van uw nobele gedachten, imiteer dan de slaaf met de zachtheid van het algemene denken, en wees blij met de bloei van zijn uitdrukking, aangezien hij wordt gekenmerkt door de aanwezigheid van zijn persoon in de handen van een genereuze meester: Wat is de naam van degene die zorgt voor degenen die meestal vasten? zijn verzameling, en de groten concurreren in zijn zinnen en details, vijfletterletters in plaatsing en opstelling, de oppervlakte van het probleem in eenvoud is een stoel in de compositie, als je er vijf verwijdert, zie je het als een knappe vogel, zolang hij het pad afsnijdt, wordt hij erdoor geleid, en hij overheerst in de manieren van gemeenheid als een charme, en als hij in het begin wegsluipt, is hij in afkeer van goedheid als een sombere nacht , en in Surah Al-Qalam verbrandde een vuur het Paradijs, dat als een verschroeiende steen werd.

Ik besloot hem meer dan eens een cadeau te geven

Naar jouw hoge deur, dus ik heb afgezien van mijn bedoeling

Er wordt wel eens gezegd dat de gewoonten van de zeeën...

Door hem een geschenk te geven, zou ik dat niet kunnen doen

Leg het mij dus uit in woorden en, als je wilt, in beeld

Als je wilt, teken het dan, want ik hoor voor altijd bij Hem.”

Salah al-Din al-Safadi reageerde praktisch met een bord Qatayef, met de boodschap:

“Amolai Zainuddin Menk Mahanadi

Hij roept hem, ook al is de gerechtigheid buiten hemzelf, hij leidt

Ik heb je een raadsel gestuurd dat je hebt opgelost

De mooiste vermelding van zowel deugd als getuigenis

Dus vergeef me, ik heb het je uitgelegd met een foto

Ik moet mezelf echter uitleggen

Oh, mijn heer, dit raadsel van u heeft een prachtige betekenis, een vergezochte structuur, het oor kan er helder van nippen, en het zicht kan het begrijpen en er is een specificatie die hij eruit wilde halen, dus ik was nieuwsgierig naar de betekenis ervan en heb het aangescherpt. Laat me de betekenis zien, want de structuur is goed en de verduidelijking ligt dicht bij de betekenis, dus jij hebt de eer om het op te lossen!

Maar wat zorgde ervoor dat de omstandigheden veranderden en dat ‘suiker’, de bron van het geluk en de vreugde van de Egyptenaren, veranderde in een nieuwe toevoeging aan hun lijden?!

De reden ligt in de neiging van de Circassiaanse Mamelukken aan het einde van hun tijdperk, inclusief het “Ghuri”-tijdperk, om het particuliere eigendom van landbouwgronden uit te breiden en grote delen van dorpen die eigendom zijn van de staat en de staatskas te privatiseren ten behoeve van de landbouw. van individuen van alle klassen, wat ertoe leidde dat deze landen buiten de reikwijdte van de veronderstelde strategische planning van de staat vielen, gericht op het bereiken van zelfvoorziening in basisgewassen zoals suiker. Dit is duidelijk in het licht van de uiteenlopende opvattingen en tendensen van het individu Naast de zwakte van de centrale autoriteit van de Mamelukken op het gebied van leiding en beheer zijn de militaire eigenaren bijvoorbeeld niet erg afhankelijk van hun inkomsten uit de leengoederen die in hun bezit komen, hetzij door te geven of te kopen, aangezien zij over fundamentele zaken beschikken. Een andere bron is het inkomen uit de giften van de sultans en het profiteren van verschillende vormen van corruptie. Dit leidde tot hun gebrek aan interesse in het cultiveren van hun land en had een grote negatieve invloed op de algehele landbouwproductie van de landheren ze namen hun toevlucht tot het schenken van hun gekochte gronden uit liefdadigheidsoverwegingen, uit angst voor inbeslagname of om belastingen te ontduiken, en dit percentage zal in ieder geval ook niet worden bepaald, zolang rekening wordt gehouden met de behoefte van het

land aan bepaalde gewassen, en die blijft klein aantal eigenaren met kennis van de landbouw, en zij zijn degenen die ondanks de obstakels tot dan toe in het convenant zijn gebleven... dit is niet wat gebruikelijk was in deze donkere tijden van het aanmoedigen van monopolie en de dorst van de markten om speciale prijzen op te leggen .

Dit alles heeft bijgedragen aan de achteruitgang van de suikerindustrie en suikerrietfabrieken, die in het verleden floreerden, wat leidde tot een schaarste aan aanbod van zoete producten, terwijl de prijzen van wat beschikbaar was tegelijkertijd dramatisch stegen.

Stel je voor dat deze situatie zich voordeed in een land waar ook Imam Al-Shafi'i deel van uitmaakte, die op een dag grapjes maakte met zijn discipelen door te zeggen: "Ik woonde alleen in Egypte uit liefde voor suikerriet." Nasir “Muhammad bin Qalawun” gaf geld uit op de bruiloft van zijn zoon, de prins Anouk: 18.000 kwintalen suiker, wat overeenkomt met 800 ton. Tot de grootsheid van deze handel behoren enkele geleerden en rechters die werkzaam zijn in de suikerteelt en -verkoop , naast hun werk op het gebied van lesgeven, het uitvaardigen van fatwa's en het prediken. Onder hen bevindt zich de predikant van de Amr bin Al-Aas-moskee: 'Sharaf al-Din Muhammad bin Yusuf al-Sukari al-Masry', die vroeger suiker verkocht. In Hanout is de meest prominente onder hen ook de Maliki-rechter, ‘Hussam al-Din Muhammad bin Abi Bakr al-Manfaluti al-Masri’, die de teelt van zijn land in zijn geboorteplaats Manfalut in Opper-Egypte uitbreidde met riet. Dit is het geval met de algemene elites, dus hoe zit het met de prinsen en de elite van het volk?! Het volstaat om een voorbeeld van hen te noemen in de persoon van de Koptische minister, legerinspecteur en soldaat, ‘Alam al-Din bin Zanbour’, die bij het inventariseren van zijn bezittingen ter voorbereiding op de inbeslagname ervan vijfentwintig suikerpersen vond. eigendom van hem waren, die ongetwijfeld een belangrijke bron waren van de inflatie van zijn rijkdom.

<u>9-Egyptisch-Engels huwelijk</u>

Op Ramadan 29, 587 AH (20 oktober 1191 AD), stuurde Richard I, bijgenaamd “Het Leeuwenhart”, de koning van Engeland, een bericht naar

koning Al-Adil, Saif al-Din Abu Bakr Muhammad bin Abi al-Shukur, Ayoub bin Shadi bin Yaqoub bin Marwan al-Duwayni, vervolgens al-Tikriti en vervolgens al-Dimashqi, bijgenaamd de koning "De rechtvaardige Abi Bakr", biedt hem een huwelijk aan door hem te trouwen met "Richard's" zus, koningin Joanna, de weduwe van de koning. Koning van Sicilië, en na het huwelijk wordt hij de residentie van hun koning in Heilig Jeruzalem, waar “Richard” haar de kustgebieden geeft die hij in zijn bezit heeft, van Akko tot Jaffa, Ashkelon, enzovoort, en haar tot koningin maakt In ruil daarvoor geeft Saladin zijn broer, koning Al-Adil, wat onder zijn controle valt over de kustlanden en maakt hem koning van de kust, en overhandigt hij aan de kruisvaarders “het kruis van de kruisiging of het kruis. waarop Christus in hun geloof werd gekruisigd” in Jeruzalem, en de dorpen zullen worden gegeven aan de Daoïsten (de Tempeliers, een militaire religieuze groep op een plaats vlakbij de Al-Aqsa Moskee) en de Hospitaalridders (Ridders van de Heilige Geest). John), en hun eigendommen en forten zouden aan hen worden teruggegeven, samen met de uitwisseling van gevangenen van beide kanten. “Salah al-Din” en “Al-Adil” stemden in met dit huwelijk, dat het delen van de macht over Jeruzalem tussen beide partijen mogelijk maakt. Wat interessant is, is dat de afwijzing kwam van (Joanna), die het aanbod ontkende en heftig afwees, “en op haar zware religieuze eed zwoer dat ze dat niet zou doen, en hoe zou een moslim in staat kunnen zijn vals te spelen. Op aandringen van de priesters probeerde “Richard” “Al-Adil” ervan te overtuigen de christelijke religie te omarmen om de schaamte waarmee hij in zijn land te maken krijgt te vermijden, en toen weigerde hij “Al-Adil”, en Dit werd verwacht, "Richard" keerde terug en bood aan om "Al-Adil" te trouwen met de dochter van zijn broer (of zus), "Eleanor", die maagd was en de goedkeuring van de paus niet nodig had Affiniteit was hoogstwaarschijnlijk een politieke manoeuvre van de kant van ‘Richard’ die hij wilde gebruiken om tijd te kopen en de onderhandelingen te verlengen, anders zou Eleanor vanaf het begin hebben aangeboden en afstand hebben genomen van het aangaan van oppositie tegen de geestelijkheid in zijn land. wat onwaarschijnlijk of letterlijk onmogelijk is met beide opties in een land dat getuige is van religieus fanatisme dat het ertoe aanzette opeenvolgende kruistochten tegen moslims te ondernemen.

Dit gaat over gemengde huwelijken die niet hebben plaatsgevonden... hoe zit het met de huwelijken die wel hebben plaatsgevonden?! ...Misschien, beste lezer, heb je genoeg van de oude geschiedenis, dus ik zal voor je een voorbeeld kiezen van een Egyptisch-Engels huwelijk dat daadwerkelijk in het verleden heeft plaatsgevonden, maar niet in het verre verleden ” magazine, specifiek nummer 62 van 22 juni 1954 AD, sprak het tijdschrift over de verergering van de meningsverschillen tussen de inwonende Engelsman en moslim. In Londen liepen James Hurt Dunne en zijn Egyptische vrouw, Fatima Abdel Latif, voor hem weg en hij rapporteerde haar naar de politie.

Het verhaal van "James", bekend onder de beschermheren van cafés in de wijk Al-Azhar, begint als sjeik "Jamal al-Din" tijdens de Eerste Wereldoorlog, toen hij als soldaat in de gelederen van de geallieerden naar Egypte kwam. daarna werd hij toegevoegd aan de "Constable" van de Egyptische politie, en via een hoge Egyptische medewerker bij het ministerie van Onderwijs werd hij toegevoegd aan de functie van leraar Engels aan de Tanta School, onder ontvangst van de Engelse adviseur De gebeurtenissen gingen snel voorbij toen ‘James’ zich bekeerde tot de islam, zo leek het, hij de Arabische dialecten beheerste en trouwde met de stiefdochter van de hoge Egyptische werknemer. Tijdens de Tweede Wereldoorlog hield hij toezicht op de Britse inlichtingendienst in Caïro en werd hij een speciale adviseur van generaal ‘Wavell’.

"James" trouwde met een bekende Egyptische actrice, maar het huwelijk duurde niet lang. Daarna trouwde hij met "Fatima Abdel Latif", wiens verhaal we bespreken, in 1941 AD. die vijfduizend pond kostte.

Tijdens de El Alamein-oorlog en de troepen van Rommel aan de poorten leken de acties van James vreemd, toen hij juristen en koranrecitanten uitnodigde om de hele nacht de Adiyat Yasin te reciteren om Montgomery te steunen tegen zijn tegenstander, Rommel, in ruil voor vijf pond voor Het grappige is dat nadat de smeekbede was vervuld en de overwinning was behaald. De bondgenoten: Binnen een paar dagen snelden meer dan vijfhonderd voordragers naar zijn huis om de vijf pond voor zijn gebeden op te halen.

Na de oorlog liet de Britse inlichtingendienst hem achterwege, dus keerde hij met zijn vrouw Fatima terug naar Londen om als leraar Arabisch te gaan werken aan de School of Oriental Languages. Al snel wist hij de American Arab Oil Company te overtuigen , Aramco, om een school te openen in New York om de Arabische taal, de geschiedenis van de Arabieren, hun gewoonten, hun dialecten en hun wetten te leren. Dit is gebruikelijk voor de werknemers van het bedrijf die naar Saoedi-Arabië worden gestuurd om te werken zijn gekwalificeerd om snel en efficiënt met hun werk te beginnen.

In New York werd James opgelicht door de familieleden van zijn vrouw, die hem ervan overtuigden een bedrijf op te richten om een nieuwe uitvinding te monopoliseren: het aansteken van een soort sigaret zonder lucifers door op een bepaald hoekje van de verpakking van het pakje te drukken om de sigaret aan te steken. Het werd hem toen duidelijk dat de uitvinding nep was en dat hij het slachtoffer was van bedrog door de familieleden van zijn vrouw, dus spande hij een zaak tegen hen aan bij de Egyptische rechtbanken.

James verliet plotseling en zonder voorafgaande introductie het bestuur van de Arabische School in New York en kwam opnieuw naar Egypte als oriëntalist en auteur, zowel uiterlijk als innerlijk, een verborgen spion. Zijn verschijning in de beroemde brand in Caïro op 26 januari 1952 wekte twijfels en verdenking jegens hem, en na de revolutie van 1952 werd hij uit Egypte verdreven. Het vreemde is dat hij zijn vrouw kon overtuigen om met hem naar Londen terug te keren, ondanks het intense geschil tussen hen in de rechtbanken terwijl hij in Egypte was. .

C. De anekdotes, wijsheid en eigenaardigheden van de prins op de verjaardag van zijn geboorte en intocht in Egypte.

“Abu Abbas Ahmad ibn Tulun”, de stichter van de Tulunidische staat, wordt beschouwd als de heerser van Egypte die het meest geassocieerd wordt met de Ramadan, en de meeste van zijn gelegenheden vonden plaats tijdens de heilige maand. Zijn geboorte vond plaats op 23 Ramadan, 220 AH (835 n.Chr.). , aan een vader van de “Qafqaq” Turken, genaamd “Tulun”, wat de volle maan betekent, van de Mamelukken van “Nuh ibn Asad al-Samani, een gouverneur van Bukhara en Khorasan, gaf het aan de Abbasidische kalief, al-Ma 'mun, in 816 na Christus, bewonderde hem en benoemde hem tot hoofd van de wacht voor twintig jaar. Hij kreeg de titel van emir van Satr en had een slavenmoeder genaamd "Qasim" of "Hashim." was een geadopteerde zoon van zijn vader, ‘Tulun’, toen hij voor het eerst Egypte binnenkwam als vertegenwoordiger van zijn stiefvader, de Turkse leider ‘Baikbak of Pakbak’ op de 7e van de Ramadan 254 AH (868 n.Chr.), en daarna. hem zijn schoonvader, “Yarjokh”, die tegen hem zei: “Geef jezelf over aan jezelf, dat wil zeggen, ga verder zoals je wilt.” Zo kon hij geleidelijk een gedeeltelijke onafhankelijkheid voor Egypte veiligstellen het Abbasidische kalifaat, en om na hem een koninkrijk voor zichzelf en zijn familie te vestigen, bouwde hij zijn hoofdstad, “Al-Qata'i”, in Sha'ban in het jaar 256 AH (870 n.Chr.). zijn naam, en hij verwijderde de naam van de Abbasidische kalief, die op God vertrouwde, niet. Op Ramadan 12, 265 AH (879 n.Chr.) werd zijn moskee gebouwd, na de Amr ibn al-Aas Moskee (gebouwd in Fustat) en de Al-Askar-moskee (gebouwd in de stad Al-Askar), en het was de eerste die een beperking van de werktijden voor arbeiders invoerde tot alleen het middaggebed.

Een van de grappige dingen die over hem wordt gezegd is dat hij op een keer met zijn boot uitging, vergezeld van zijn bediende, ‘Naseem’, en hij een oude visser en zijn zoon, een jongen, aantrof met hun armoedige uiterlijk en versleten kleding. vertoonde tekenen van extreme armoede. Dit veranderde hun situatie en hij beval zijn dienaar, “Naseem”, om de oude visser twintig dinar te betalen.

Zodra Ibn Tulun terugkeerde, vond hij de visser dood op de grond liggen, en naast hem lag zijn zoon, huilend en schreeuwend. Ibn Tulun dacht dat iemand de visser had gedood uit hebzucht naar zijn dinars, dus ging hij naar hem toe. zelf de zaak ophelderen en vroeg de jongen wat er was gebeurd. De jongen zei, wijzend naar de bediende: “Naseem”: “Deze man legde iets in de hand van mijn vader en vertrok steeds van zijn rechterhand naar de zijne links en van links naar rechts, en hij viel dood neer.” Misschien stierf de arme man door zijn extreme geluk met het geld dat uit de lucht naar hem toe viel, en zijn hart kon deze verrassing niet verdragen, dus stierf hij, omdat de reactie van het hart op extreme vreugde volkomen gelijkaardig is aan zijn reactie op extreme droefheid (gebroken hartsyndroom “Takotsubo” of octopuspot in het Japans). Waar spannings- en stresshormonen zoals “adrenaline” toenemen, wat het hart beïnvloedt, waardoor de kracht van de bloedstroom toeneemt en de hartslag tijdelijk en plotseling stijgt onvermogen van de hartspier om zijn werk regelmatig uit te voeren, waardoor schade ontstaat en de patiënt pijn op de borst en ademhalingsmoeilijkheden ervaart, wat in zeldzame gevallen tot de dood leidt.

Ibn Tulun beval zijn bedienden de dode jager te doorzoeken. Misschien wilde hij het verhaal van de jongen en de waarheidsgetrouwheid ervan verifiëren. Ze vonden dinars in zijn zak, en toen Ibn Tulun de dinars aan de jongen wilde betalen, weigerde hij categorisch en zei: “ Ik ben bang dat je mij zult vermoorden zoals je mijn vader hebt vermoord.” Dit is slim. “Ahmed bin Tulun” toen de jongen naar hem verwees en zei: “Hij heeft gelijk, de rijke persoon heeft vooruitgang nodig, anders zal zijn vriend dat wel doen. gedood worden.”

Wees niet onafhankelijk, beste lezer, over de waarde van deze dinars en dat ze een fortuin zijn dat een mens is overkomen. Dit komt omdat de Ahmadi gouden dinar in zijn tijd beroemd werd omdat deze het wettelijke gewicht van de dinar het dichtst benaderde. Het kaliber was ook het hoogste van wat islamitische dinars gedurende zijn tijd hadden gekend, aangezien het 23,5 gram karaat bereikte, dankzij de actieve mijnbouwbewegingen tijdens zijn bewind in de Al-Alaqi-woestijn in de oostelijke woestijn en zelfs ten zuidoosten ervan Aswan Er werd gezegd dat zijn nadruk op de

nauwkeurigheid van het maken van zijn dinars met standaardspecificaties voortkwam uit zijn verlangen om te concurreren met dinars van het beste kaliber die hij in een bassin vond tijdens het opgraven naast de piramides, dus stond hij erop dat zijn dinar zou zijn. het leuk vinden.

De waarheid is dat als we ‘Ahmed Ibn Tulun’ de ‘gelukkige’ of ‘voorspoedige’ heerser zouden noemen, we niet geneigd zouden zijn buitensporig te zijn of namen te geven aan zijn heersers zonder de kern van de waarheid te raken De mens had verborgen schatten die in zijn kielzog snelden en zijn voetstappen volgden. Op zijn reis naar... Opper-Egypte, terwijl hij diep in het zand van de uitgestrekte en vlakke woestijn keek, werd een paard in het zand aan een van zijn dienaren gepresenteerd. , en hij zag een tunnel waarin hij duizend dinars opende, die hij gebruikte om de “Bimaristan van Tulunid” te bouwen naast zijn universiteit (dat wil zeggen het ziekenhuis). De indicaties voor het herstel van de patiënt waren zijn vermogen om een kip en een brood te eten nadat hij toestemming had gevraagd aan de kalief “Al-Mu'tamid” in Bagdad verwierf na hem ook grote rijkdom, ‘Al-Kanz’, waaruit hij een moskee bouwde. Daarom zijn we niet verrast dat de oprichtingsplaat voor zijn universiteit ‘de opdracht van prins Abu Abbas Ahmad Ibn Tulun’ droeg Commandant van de Gelovigen, moge God hem glorie en waardigheid schenken, en volledige zegen in het hiernamaals en in het hiernamaals, door deze gezegende moskee te bouwen, die veelbelovend is vanwege de oprechtheid en goedheid van wat God hem heeft geschonken, voor de gemeenschap van Moslims die op zoek zijn naar het plezier van God en het hiernamaals, en de voorkeur geven aan wat ten gunste is van de religie, bekendheid met de gelovigen en een verlangen om een huis voor God te bouwen, Zijn plicht na te komen, Zijn Boek te reciteren en Hem voortdurend te gedenken. De uitspraak van de Almachtige in Surah An-Nur werd ook genoemd: (Dat God hen mag belonen voor het beste van wat ze hebben gedaan en hen mag vermeerderen met Zijn milddadigheid. En God voorziet voor wie Hij wil, zonder afrekening (38)).

Een van de grappige dingen die worden verteld over de manier waarop hij zijn zoon ‘Al-Abbas’ opvoedde, is dat hij op een dag midden in de nacht naar de klerk van zijn zoon, ‘Al-Abbas’, genaamd ‘Abdullah’, vroeg. bin Al-Qasim.” De laatste kwam bang en doodsbang, en misschien vreesde hij dat

hij de dood of straf nabij zou zijn vanwege de laster van een hatelijk of kwaadaardig persoon, zoals de aard van die tijd was... de schrijver volgde de kamerheer totdat hij een donker huis bereikte. De kamerheer beval hem de prins te begroeten, dus begroette hij hem en zei tegen hem: 'Ahmed Ibn Tulun', terwijl de duisternis zijn plaats overschaduwde: 'Waarvoor heb je dit huis? ' De schrijver zei alsof hij geen andere verklaring voor deze situatie kon vinden. 'Om over na te denken.' Ibn Tulun zei vragend, alsof hij de intelligentie van zijn schrijver op de proef stelde: 'Waarom?' De schrijver zei: “Omdat er niets in zit dat de partij zou kunnen storen om erover na te denken.” Ibn Tulun zei blij: “Goed gedaan!” Vervolgens beval hij de schrijver om zijn zoon, Al-Abbas, naar hem toe te brengen en hem voedsel volledig achter te houden totdat hij hem bereikte, zodat ze samen konden eten was ongeduldig van de honger en wilde iets kleins eten voordat hij naar het ziekenhuis ging, maar de schrijver verhinderde dat hij in overeenstemming met het bevel van zijn meester honger leed, en zodra de koude gekookte bonen erin waren geplaatst voor hem verslond hij ze volledig en het kon hem niets schelen totdat de vader zat en het eten niet met hem deelde, en zodra “Al-Abbas” klaar was met eten, gaf “Ibn Tulun” opdracht een andere tafel met al het heerlijke voedsel: kip, eenden, geiten en lamsvlees. De vader ging vrolijk eten terwijl zijn zoon, 'Al-Abbas', extreem verzadigd was, waardoor hij dit rijke feestmaal niet met zijn vader kon delen. “Ibn Tulun” zei tegen hem als leraar: “Ik wilde je op deze dag disciplineren met een bepaalde hoeveelheid.” Ik zal je ermee op de proef stellen. Richt je energie niet op de kleine dingen door het jezelf gemakkelijk te maken de kleine, want dat zal je weerhouden van de grote. En wees niet bezig met wat van weinig belang is, zodat je geen enkele verdienste in jezelf zult hebben voor wat van groot belang is.

Maar het is duidelijk dat de pogingen van Ahmed bin Tulun om zijn zoon Al-Abbas te onderwijzen niet succesvol waren en tevergeefs waren. Dit is de regel van God in Zijn schepping. Hij, de Almachtige, gunt Zijn dienaren niet alles wat God de Almachtige heeft gezegd Al-Shura: (En als God de voorziening aan Zijn dienaren had uitgebreid, zouden zij zichzelf inderdaad onrecht hebben aangedaan op aarde. Maar Hij zendt naar beneden wat Hij wil. Hij is zich inderdaad Alwetend en Alziend over Zijn dienaren. (27)).

Het gebeurde dat “Ahmed Ibn Tulun” naar de Levant ging om het te onderwerpen na de dood van zijn gouverneur, “Amagur”, en hij benoemde zijn oudste zoon, “Al-Abbas”, als opvolger van Egypte aan wie hij het beheer toevertrouwde 'Al-Abbas' begeerde echter het koningschap tijdens de afwezigheid van zijn vader, en sommigen verleidden hem daartoe. Slechte metgezellen, waaronder leiders die kwaad koesterden tegen zijn vader De vizier adviseerde hem zijn vader te gehoorzamen, dus vernederde hij hem, arresteerde hem en bond hem vast. Toen vreesde Al-Abbas dat de zaak zijn vader had bereikt, dus deed hij alsof hij op bevel van zijn vader naar Alexandrië was gegaan. vluchtte naar Cyrenaica, met al het geld uit de staatskas en wat erop zat met zich mee. Hij leende het van het geld van grote kooplieden met de garantie van de gouverneur van de belasting, en met hem werd “Al-Wasiti” in ijzer geketend. Toen “Ahmed Ibn Tulun” terugkeerde naar Egypte, probeerde hij zijn zoon te sussen en stuurde hem een delegatie met daarin de twee rechters, “Bakkar Ibn Qutaybah” en “Al-Hussein Ibn Abd”. al-Rahman.” De rechter bekend als Ibn al-Sabouni van Antiochië, al-Hanafi, om hem ervan te overtuigen zijn ongehoorzaamheid op te geven en terug te keren in ruil voor zijn gratie slaagde er niet in de ongehoorzaamheidsbeweging van zijn zoon, al-Abbas, die al het geld had uitgegeven dat hij had verduisterd, en werd gebroken en naar Egypte gebracht, waar zijn vader hem beval te worden geslagen en in ketenen gevangengezet en bleef in de gevangenis tot zijn vader stierf en zijn broer, Khumarawayh Ibn Ahmad Ibn Tulun, nam het over als zijn opvolger. Toen Al-Abbas weigerde trouw aan hem te beloven, beval hij zijn moord.

Er wordt verteld dat sterke, diepe, belangrijke en zeer invloedrijke relaties Ahmed Ibn Tulun met de Egyptische monniken verbond. Hij was een frequente bezoeker van hun kloosters, waaronder het klooster van Qusayr (op weg naar Helwan en dicht bij de wijnpers). , en hij bracht zijn afzondering daar alleen door. Hij voelde zich op zijn gemak bij de monnik, Antoun Minya Andona, en praatte altijd met hem... en er wordt gezegd dat hij hem ooit adviseerde zijn verlangens op te geven en hier vanaf te blijven De waarheid is dat ik het niet eens ben met deze filosofie van ascese, die sommigen hebben verzonnen als verband met het islamitische concept, aangezien ascese in de islamitische context niet alleen betekent dat je moet

opgeven wat je hebt. Wat u bezit en wat u in handen heeft, maar eerder wat u in de wet vastlegt. Door het te bezitten, of zelfs de intentie te hebben om dat te doen, maar niet in staat te zijn het te doen, is ascese in de Islam zelfs als u geen trucjes kent om iets te verkrijgen. dus je ascetiseert het, of je hebt niet de mogelijkheid om het te verkrijgen, dus je stopt met het zoeken ernaar. De essentie van de Islam en de feiten ervan vereisen onderwerping aan de wil van God, en dat Hij de Meest Wetende is van wat. iemand ten goede komt en wat hem schaadt in zijn religie en wereld. Eén is dus het toppunt van ascese, gehoorzaamheid en tevredenheid. De metgezellen en volgelingen die aan het einde van hun leven de verleidingen van deze wereld hebben opgegeven, waren niet allemaal van hetzelfde niveau van status onder degenen die aan verleidingen leden, zodat ze troeven in handen zouden hebben om gevechten in hun voordeel op te lossen. Ze vluchtten echter allemaal in verschillende mate voor hun religie, op zoek naar Gods vergeving en voldoening, en in Gods ogen zijn ze hoger en hoger. Dit is het concept van ascese in de islamitische opvatting. Het is het vasthouden aan de sharia, en dit is het toppunt van rijkdom en het achterwege laten van al het andere is het toppunt van ascese, niet het bezit van dingen en het vermogen om te doen Zijn persoonlijke kamerheer was een Kopt genaamd “Abu Al-Dhuwaib (zijn naam heet Naeem)” die hem vergezelde als zijn schaduw in al zijn omstandigheden en hem over sommige zaken raadpleegde.

Het is grappig wat sommige mensen beweren dat het tijdperk van ‘Ahmed Ibn Tulun’ het begin was van de vrijmetselarij in Egypte, en dat de Koptische ingenieur die zijn moskee bouwde een van de vrije bouwers was, de Koptische ingenieur ‘Saeed Ibn Kateb Al-Ferjani’. ”, die uit het Oosten kwam en die vertrouwde op Europese Metselaars die hun land ontvluchtten en hen beschreven. Lieve mensen!!..het zijn pure illusies waarvoor geen definitief bewijs bestaat.

In tegenstelling tot wat er over hem wordt geroddeld, was hij geneigd de Egyptenaren meer macht te geven in het bestuurlijke apparaat van zijn staat, omdat zijn schrijver ‘Ahmed bin Muhammad al-Wasiti’ op een missie was in Irak, en een Egyptische schrijver genaamd “Jaafar bin Abdul Ghaffar” kreeg zijn werk toegewezen. Toen hem werd verteld dat zijn niveau onder

“Al-Wasiti” lag, zei hij: “Ik tolereer hem en ben tevreden met hem omdat hij Egyptisch is.”

De meest vreemde aspecten van de persoonlijkheid van Ahmed Ibn Tulun blijven echter zijn intuïtie en inzicht, waarover consensus bestond onder zijn tijdgenoten, wat hem hielp zijn positie te consolideren en de spionnen van het Abbasidische kalifaat te ontmaskeren en uit de weg te ruimen. Ibn Tulun had een gezicht dat geen genade of zelfgenoegzaamheid kende jegens zijn tegenstanders of degenen die hen beledigden. Een verlangen om zijn macht te verminderen of zijn heerschappij te ondermijnen.

Toen Ahmed Ibn Tulun naar Egypte kwam, was de macht daar verdeeld tussen drie politieke machtscentra die elkaar bespioneerden. De eerste daarvan was: ‘de positie van plaatsvervangend gouverneur’, die aan hem werd overgedragen, en daarna: ‘de positie van de vice-gouverneur’. positie van postbeambte,” en “Shuqayr al-Khadim,” de dienaar van “Umm Umm al-Uqiba.” De kalief Al-Mu'tazz Billah en de directe link met het kalifaat, waarvan de laatste was: "de positie van rechter" en "Bakkar bin Qutaybah"... Door zijn ogen in het paleis van het Abbasidische kalifaat, "Ahmad bin Tulun", inclusief de "Vizier" Al-Hasan bin Mukhlid bin Al-Jarrah (die met de twee ministeries), kon zien dat de meeste samenzweringen achter zijn rug werden uitgebroed, inclusief klachten van de postbeambte “Shuqayr”, die de belangrijkste en gevaarlijkste spionnen van het kalifaat vertegenwoordigde. Daarom haastte “Ahmed Ibn Tulun” zich naar hem toe 'Shuqayr' was een zwaarlijvige man, dus toen hij verscheen... waren de handen van Ibn Tulun extreem uitgeput geraakt, dus beval de laatste hem om van hem af te komen. Hij werd met zwepen geslagen terwijl hij van de pijn om hulp schreeuwde totdat het duidelijk werd dat hij op het punt stond om te komen, en er zaten uren tussen hem en de dood. Hij beval Ibn Tulun hem snel rijdend naar zijn huis te dragen om daar te sterven Toen hij stierf, werden getuigen naar zijn huis gestuurd om te bevestigen dat hij op een slechte manier was gestorven, uiteraard om geen andere reden dan de komst van zijn ambtstermijn!!.. Wat betreft “Ahmad ibn al-Mudabir”, de eigenaar. van de kharaj was de verlossing van hem voorbestemd, aangezien de kalief hem de kharaj van de Levant had toegewezen en hij Egypte voorgoed verliet, maar ‘Ibn Tulun’, tijdens zijn campagne tegen de Levant waar we

hierboven naar verwezen, stuurde hem een boodschapper genaamd ‘ Inah” bedroog hem, bedroog hem en bracht hem naar Ibn Tulun, die hem gevangen zette totdat hij zijn gezichtsvermogen verloor en stierf, en de grote landgoederen die hij hem schonk hielpen hem niet om hem tevreden te stellen en zijn dochter met zijn zoon te trouwen: “ Khumarawayh”... Hij arresteerde ook “Al-Hasan Ibn Sha'ara”, de aanfluiting van de kalief Al-Mutawakkil, en na hem, “Ibn Al-Mudabbar” in Egypte en stond bekend om zijn grappen over “Ibn Tulun” en hij stierf onder de zwepen. Er wordt overgeleverd dat hij Sheikh “Abu Al-Hassan Banan bin Muhammad bin Hamdan bin Saeed Al-Hammal” naar de leeuw (de leeuw) gooide alleen maar omdat hij tegen hem durfde te prediken, dus de leeuw liet de leeuw aan hem ruiken en geen kwaad doen. hem.

Dit is het nieuws van zijn belangrijkste tegenstanders en de spionnen die hem bespioneren, dus hoe zit het met de jongeren? Heeft zijn greep hen niet bereikt?!!! Een van de grappige dingen die over hem worden gezegd, is dat hij ooit vanaf het balkon van zijn paleis een begrafenis zag, dus gaf hij opdracht de kist en degenen die erin zaten te brengen. Toen deze voor hem werd geopend, schreeuwde hij tegen de lichaam dat voor hem lag, zeggende: “Sta op, jullie die stervende zijn.” Toen riep hij een zwaardvechter en zei: “Sla hem.” De dode man stond op uit zijn kist, zijn geheim onthulde, en zei tegen hem: Ibn Tulun: "Ben jij een spion aan de kant van Ahmad (dat wil zeggen Prins Abu Ahmad al-Muwaffaq al-Abbasi, en er was een conflict tussen hen)?" Hij zei ja!" Hij zei: ‘Als ik niet naar je toe was gekomen, zou ik jou en degenen die bij je waren, hebben gedood, en het bevel van degenen die hen van het werk in Egypte hadden verdreven.’

Toen Ibn Tulun werd gevraagd hoe hij over hem wist?! Hij zei: “Ik zag dat de mensen het verdriet niet voelden van iemand wiens dode persoon stierf, en ik zag ze door het paleis lopen, en ik keek naar hem in de kist en zag zijn benen rechtop staan en het been van de dode persoon ontspannend Dus besloot ik dat hij nog leefde, en toen hij kwam zag ik hem zijn adem benemen (op en neer ademen), dus de zaak was correct.”!!..

Het einde van "Ibn Tulun" was het grappigste van al het bovenstaande, toen hij naar buiten kwam en vocht tegen "Bazmar of Yazman Al-Khadim", die

de controle over "Tarsus" overnam, die aan hem ondergeschikt was, en die de Bardan-rivier opende. Tarsus River) aan de troepen van "Ibn Tulun." Hij werd gedwongen zich terug te trekken, en als gevolg van zijn extravagantie in de strijd... dronk hij buffelmelk, en het was duidelijk dat Ibn Tulun last had van braken ernstige diarree als gevolg van zijn infectie met cholera. Het is niet uitgesloten dat het vervuilde rivierwater verantwoordelijk was voor de dood van Ibn Tulun met cholera (als biologisch wapen). of Nouvel adviseerde hem om twee dagen lang geen voedsel te eten, maar hij luisterde niet naar zijn advies en at zwaar voedsel, dus at hij schapen en kip (vet vlees verhoogt natuurlijk het risico op diarree). Zijn toestand verslechterde, en hij werd vervoerd op een brancard die door mannen over de zee werd gedragen op weg naar Egypte. Daar bedreigde hij zijn doktoren, waaronder ‘Al-Hassan bin Zeyrik’, door hen te onthoofden voordat… Hij zou sterven als ze hem niet goed zouden behandelen. , en toen zijn ziekte ernstig werd, gingen menigten Egyptenaren, waaronder moslims met hun korans, joden, christenen met de thora en de bijbel, en leraren, vergezeld door jonge studenten van hun studenten, naar de woestijn om voor hem te bidden. in een unieke scène, en zijn laatste gebed was: "O Heer, heb medelijden met hem die onwetend is over de omvang van zijn ziel, en laat Uw dromerigheid zich van hem onthouden", zodat hij zijn Heer op Dhul-Qi mag ontmoeten 'dah 10, 270 AH, overeenkomend met 10 mei 884 n.Chr.

Tweede sectie

Verhalen van plaatsen

1-Meisjesmoskee

Als je ernaar verlangt om de pagina van Egypte en de inkt van eeuwenlange beschaving over de zeeën van de geschiedenis nauwlettend te observeren... dan ben je ongetwijfeld op een datum waarop de authenticiteit en levensduur van het onsterfelijke monument naast de eenvoud van de mensen en hun goede eigenschappen, en je zult het gevoel hebben dat de zielen van degenen die het hebben gemaakt zijn overleden, deze oude plaatsen die er waren, nooit verlaten. Het broeinest van gebeurtenissen vandaag de dag en nog steeds is, en een van de charmante plekken die je meeneemt geschiedenis is de regio ‘Al-Darb Al-Ahmar’, de oudste historische regio in Egypte en zijn islamitische openluchtmuseum, dat vijfenzestig islamitische antiquiteiten bevat, waaronder moskeeën, huizen, lanen en andere die de biografie van de sultans beschrijven en de levens van gewone mensen gedurende langere perioden van grote diversiteit en rijkdom. Het ademt de geur uit van interessante verhalen en wordt afgewisseld met spannende romans.

Sommigen schrijven de reden voor het noemen van het gebied Darb al-Ahmar toe aan het resultaat van het bloedbad van de citadel op vrijdag 1 maart 1811 AD, waarbij Muhammad Ali Pasha, de gouverneur van Egypte, zijn Mamelukken-tegenstanders verdreef, en de gebieden De omgeving van de citadel, inclusief dit gebied, veranderde in plassen die sijpelden van bloed totdat de grond rood kleurde. Dit verband is echter vrij zwak geworden na onderzoek en onderzoek van veel Mamlukse en Ottomaanse documenten door onderzoekers die de oorsprong ervan aangeven dit pad onder de naam “Al-Darb Al-Ahmar” lang vóór deze datum, inclusief een belofte van trouw in de naam van prins Ali Katkhuda Salih in ongeveer 1780 na Christus, inclusief een pleidooi voor sultan “Hassan bin Al-Nasir Muhammad bin Qalawun .” In de naam van de Rode Poort, evenals in de schenking van Prins “Saif al-Din Qajmas al-Ishaqi” over zijn school, 1480 AD.

Daarom, met uitsluiting van dit verband dat in het verleden de geschriften van sommige historici was binnengedrongen, begonnen er pogingen te verschijnen zonder bewijs om het geheim van deze naam te verklaren. Sommigen schrijven het toe aan de Al-Barqiya-heuvels (vervangen door Al-Azhar Park), een grote cel waarin de overblijfselen van de rode bakstenen

die bij de bouw werden gebruikt, waren geplaatst, zodat de heuvels rood waren bedekt, terwijl sommigen dit toeschrijven aan de tijd van de Fatimiden en het tijdperk van Al -Mu'izz Li Din Allah Al-Fatimi, en dat sommige Marokkaanse ‘Berbers’, wier huidskleur de neiging had rood te zijn, deze regio bewoonden, maar ik geloof dat de naam afkomstig kan zijn van de mensen uit de regio die in rood koper werkten en de bijbehorende meerdere toepassingen bij de vervaardiging van gebruiksvoorwerpen, verlichtingslantaarns en andere.

We keren nu terug naar de moskee die het onderwerp is van onze discussie, die zich in het Darb al-Ahmar-gebied bevindt, specifiek aan Port Said Street, Bab al-Khalq, en die de ‘Meisjesmoskee’ wordt genoemd, of de Prins “Fakhr al-Din” Moskee, of de “Ere” Moskee, zoals Al-Maqrizi of de “Ere” School vandaan kwam. Deze moskee werd gebouwd door Prins “Fakhr.” Al-Din Abdul Razzaq bin Abi Al-Faraj bin Nicola Al-Astadar (of Al-Istidar, die de toezichthouder is van de huizen van de sultan, inclusief de kleding, uitgaven, keukens, entourage en Jashankariya) “in het jaar 821 AH (1418 AD) tijdens het bewind van sultan Al-Malik “Al-Mu'ayyad Abu Al-Nasr, sjeik van Al-Mahmoudi de Circassian” en het eerste gebouw werd erin opgericht op vrijdag de achttiende van Sha'ban. en de eerste die de preek hield was Sjeik "Nasir al-Din Muhammad ibn Abd al-Wahhab ibn Muhammad al-Baranbari (genoemd naar Barnbar, een dorp in al-Muzahimitain) al-Shafi'i." van desinteresse, misschien als gevolg van de corruptie van de biografie van zijn metgezel, waar we binnenkort op terugkomen.

Er wordt gezegd dat ‘Abu al-Faraj’, de grootvader van prins Fakhr al-Din, een Armeense christen was en ‘Ibn Nicolas’, de schrijver, vergezelde, dus werd hij aan hem toegeschreven, en er werd gezegd dat het de echte was. De naam van zijn grootvader Abu al-Faraj was de eerste van zijn vaders die zich tot de islam bekeerde en hij werkte als geldwisselaar (hij nam de leiding over het ontvangen en uitbetalen van geld) in Gizeh, en zijn vader groeide op "Abdul Razzaq" was een man. Moslim, en er werd gezegd dat hij eropuit ging om zijn geboortestad in het land van de Armeniërs te bezoeken, dus afvallig werd van de islam, daarna terugkeerde en hoge posities bekleedde tijdens het bewind van sultankoning al-Zahir, "Saif al-Din Barquq bin Anas

bin Abdullah al-Sharkasi" nadat hij wraak had genomen op de minister, "Badr al-Din Muhammad bin al-Toukhi." "Die zijn geld in beslag nam en zijn zoon, Fakhr al-Din, in elkaar sloeg van zijn ogen, en de heerschappij tijdens het bewind van al-Nasir Faraj. Wat belangrijk is, is dat deze hoge status van de vader ervoor zorgde dat de zoon, Fakhr al-Din, op zeventienjarige leeftijd werd benoemd gouverneur van Qatya, die zijn vader opvolgde toen hij vizier werd in een dorp in Al-Sharqiyah in Al-Raml (bekend als Al-Jaffar) aan de Levant Road, om de documenten te onderzoeken van degenen die de Egyptische grens overstaken, vergoedingen te betalen en rechten van exporterende en importerende kooplieden, en wijzen de opbrengsten toe aan de salarissen van de Mamelukken. Vervolgens werden ze inspecteurs van Al-Sharqiya tijdens het bewind van Al-Nasir, ‘Faraj bin Barquq’, dus toonde hij extravagantie in plundering en bloedvergieten ze draaiden zich om nadat ze Al-Nasir Faraj veertigduizend dinars hadden betaald om zijn rivaal Ibn Al-Haysam (Taj al-Din Abd al-Razzaq bin Ibrahim al-Qibti al-Masri) op te volgen, van wie werd gezegd dat hij een afstammeling was van al-Muqawqis.), die hem arresteerde en zijn geld in beslag nam. Tijdens het bewind van al-Muayyad Sheikh werd hij de ontdekkingsreiziger van Beneden- en Opper-Egypte bloedvergieten, hebzucht en onrechtvaardigheid bij het innen van geld van het volk. Hij verzamelde in drie jaar tijd wat niemand anders in dertig jaar tijd had verzameld, omdat hij zijn arbeiders verplichtte de prijzen van goederen voor het volk te innen tegen een wisselkoers die lager was dan die van de mensen. wat algemeen werd gebruikt, om de mensen van hun rechten te beroven, en hij keerde terug. Verkopen wat hij had geplunderd en geconfisqueerd van mensen in Boven- en Beneden-Egypte tegen dubbele prijzen in Egypte en Caïro, inclusief de overdreven prijs van de grondstof plus geld die daarmee overeenkwam aan zijn mannen en assistenten, dus betaalden ze geen dinar voor de goederen, tenzij hij een gelijkwaardig bedrag bij zich had voor zijn assistenten, wat het tot een spreekwoord maakte voor ‘het boogschieten van Ibn Abi Faraj’, en de kooplieden hadden niet de recht om te weigeren of te onderhandelen. Een jaar voor zijn dood ging hij naar Opper-Egypte, was een sjeik in Aleppo. Hij was voorzichtig met het geld van het volk en de sjeiks van de Arabieren, dus nam hij zesduizend hoofden mee koeien, achtduizend schapen, duizend kamelen, duizend kwintaal suikerstroop en duizend slaven,

en hij verdiende ervan voor de mensen in afwezigheid van de sultan. De uitgebreide schade werd door Ibn Iyas beschreven als ‘een nieuwe vorm van onrechtvaardigheid in de landen van Egypte waar nog nooit van was gehoord”, terwijl Al-Maqrizi hem beschreef als “ver van de islam, hij doodde talloze dienaren van God en verwoestte het grondgebied van Egypte om zijn autoriteit te behagen.”

We weten niet veel over de omstandigheden van de bouw van deze moskee, behalve dat prins Fakhr al-Din de bezittingen en bouwmaterialen in beslag heeft genomen uit de overblijfselen van de ruïnes van de begiftigde moskeeën, maar het is duidelijk dat hij wilde dat dit gebeurde. volgens de Hanafi-, Maliki-, Shafi'i- en Soefi-denkscholen een grote rechtsschool zijn, en dit blijkt duidelijk uit zijn toezicht op de selectie en opdracht. Een aantal beroemde geleerden uit zijn tijd voerden deze taak uit tijdens de Ramadan , en zij waren Sheikh “Shams al-Din Muhammad bin Abd al-Da'im al-Baramawi (genoemd naar Barmah uit de Gharbiyya in Egypte) al-Shafi'i” voor het onderwijzen van Shafi'isme en Soefisme, en de rechter der rechters “Shams al-Din Muhammad al-Dairy” (genoemd naar het klooster van Harat al-Mardawi van het Huis van In Jeruzalem) Al-Maqdisi Al-Hanafi" in het onderwijzen van Hanafi, en rechter Jamal Al-Din Abdullah bin Miqdad Al-Maliki "bij het lesgeven aan Maliki.

Maar deze moskee werd niet voltooid, omdat het lot niet toestond dat prins Fakhr al-Din midden in Shawwal overleed in het jaar 821 AH (1418 n.Chr.), toen hij zevenendertig jaar oud was, en God wilde niet dat hij dat zou doen. zijn school binnengaan, behalve om daar begraven te worden.

Onder de ruïnes bevindt zich de meisjesbadkamer in het midden van de Jami' al-Banat-straat, vlakbij de Prins Hussein-brug. Deze stond bekend als de hondenbadkamer, maar deze werd verwijderd en het gebied werd volgens de berichten overgebracht naar het huis van Umm Hussein Bey. de compromisplannen.

Misschien dreigde deze moskee in de loop van de tijd uit te sterven, zoals veel oudheden die in vergetelheid en verwaarlozing verzonken, verdwenen en de impact ervan vervaagde met de ondergang van de Mamlukse staat en

de intrede van de Ottomanen in Egypte tot aan het tijdperk van Muhammad Ali. Pasja.

Maar een van de mooie dingen is dat de moskee grenst aan het paleis van Mumtaz Qadin, de moeder van prins Hoessein Bey bin Muhammad Ali Pasha de Grote. Haar zoon, prins Hoessein, had destijds aan het Hoge Bureau in de Khanqah gestudeerd de Ridderschool in Egypte, waarna hij in 1844 op missie ging naar Frankrijk en zich inschreef voor de school. Tijdens de Egyptische oorlog in Parijs kreeg hij in oktober 1845 last van conjunctivitis hij herstelde en keerde terug naar school, maar ziekten begonnen hem van tijd tot tijd te achtervolgen totdat hij in 1847 na Christus snel stierf in Frankrijk. Hij werd begraven op de begraafplaats van de koninklijke familie naast de profeet Daniel in Alexandrië. Zijn moeder was diep bedroefd door hem en wilde de herinnering aan het plezier van haar lever bestendigen, die in de bloei van zijn jeugd, toen hij tweeëntwintig jaar oud was, door de dood werd ontvoerd, dus renoveerde ze de moskee en de minaret, en bouwde er ook een pad naartoe tussendoor. de Al-Muski-brug en de Prins Hoessein-brug, het land, de marmeren gevel en de ramen van geel koper, en de deur droegen deze verzen:

“Umm Hussein staat bekend om haar goede eigenschappen, haar herinnering zal voor altijd blijven bestaan.

Ze heeft er serieus in geïnvesteerd... en achtergelaten, en moge God haar veel gerechtigheid schenken.

Op de deur van goedheid is zijn geschiedenis gekomen. Ze heeft goede daden en haar beloning is eeuwig.

De moskee was getuige van verschillende reparaties, waaronder wat werd uitgevoerd door het Comité voor het Behoud van Arabische Oudheden in 1895 na Christus, dat de oostelijke en westelijke iwans repareerde en er nieuwe plafonds voor maakte. Ook in 1992 na Christus, na de aardbeving waarvan Egypte getuige was. het Ministerie van Oudheden heeft er reparaties aan uitgevoerd.

Er is nog een vraag om onze aflevering mee af te sluiten: waarom heette deze moskee de Meisjesmoskee?!

Hier komt de rol van de populaire mythen die de geschiedenis van onze moskeeën in Egypte achtervolgen, terwijl de oudheden hun volledige feiten niet onthullen. Sommigen gaan uit van wat de reiziger ‘Abdul Ghani al-Nabulsi’ deed, die Caïro in het jaar 1105 bezocht. AH (1693 AD), dat het de Meisjesmoskee werd genoemd vanwege de aard van de bezoekers onder de vrouwelijke studenten. Voor het huwelijk, volgens zijn verhaal, als vrijdag aanbreekt en tijdens het gebed zit de vrouw, en wanneer het de Bij de eerste uitputting van de eerste rak'ah snelt ze tussen de twee rijen door om de moskee te verlaten, en hier komen de zegeningen en wordt ze gezegend met een huwelijk. Er is nog een verhaal over de reden voor de naam, namelijk dat Prins Fakhr al-. Din had zeven maagdelijke meisjes. Ze stierven allemaal aan de pest en werden op deze plaats begraven, vandaar de naam.

2- Een moskee zonder minaret

Het is de “Qaraqja of Qarakhja al-Hasani”-moskee in het midden van de Darb al-Jama'iz-straat in Sayyida Zeinab. Het werd "Darb al-Jama'iz" genoemd, verwijzend naar de grote platanen die "Saadia's Sycamores" worden genoemd. in het Mamluk-tijdperk, dat het aan beide kanten definieerde, werd het verwijderd toen de “Taqqazdmar” -boog werd ingevuld (verwijzend naar de oorsprong ervan). van de westelijke baai rond het jaar 730 AH) in de moderne tijd in het jaar 1898 na Christus. De moskee werd opgericht in het jaar 845 AH (1442 na Christus) tijdens het bewind van Sultan al-Zahir “Saif al-Din Jaqmaq”, en sommigen zijn geneigd te zeggen dat de eigenaar “Qaraqja” was. Hij wilde dat het een school voor jurisprudentie en soefisme zou worden en niet alleen maar een moskee, vanwege de grote hoeveelheid eigendommen die eraan werden geschonken en omdat hij er een soefi en een soefi voor had geregeld. een sjeik. Wat deze moskee het meest onderscheidt is de minaret aan de noordoostelijke kant van de moskee, die ermee verbonden is door een kruispunt, een brug of een boog (een houten gang heeft twee verdiepingen en sommige onderzoeken geven dit aan). De minaret is niet zijn minaret, maar eerder de minaret van de verdwenen Hangende Moskee. Misschien heeft Qaraqja van deze situatie geprofiteerd en zijn moskee zonder minaret gebouwd, waarbij hij profiteerde van de aanwezigheid van deze oude minaret.

In ieder geval heeft dit soort afzonderlijke minaretten overeenkomsten in de Khanqah, de “Mangak Al-Yousufi”-moskee in Al-Hattaba en de Sultan “Inal”-moskee in de Mamluk-woestijn...

De moskee had een kranencomplex (een bassin voor hun wassing), aangezien de Hanafi-school voor de geldigheid van de wassing heeft bepaald dat niet iedereen die de wassing uitvoert, de wassing uit één bassin met water mag uitvoeren, omdat dit de zuiverheid van het water in de wassing aantast. bekken, terwijl de Shafi'is wassing uit één enkel bekken toestonden, en dit geeft aan in welke mate de jurisprudentie een grote en effectieve invloed had op de planning van archeologische voorzieningen in moskeeën.

De eigenaar van deze moskee had een vreemde naam die uit twee delen bestond: “Qara” betekent “zwart” in de Perzische taal vanwege de zwartheid van zijn kleur, en “Qaja” betekent “professor of meester”, wat zijn echte naam is. Hij leefde als een vreemdeling met kenmerken die los stonden van zijn tijdperk van goede manieren, nederigheid, aanbidding en afstand tot anderen, en hij stierf als een vreemdeling, en gezegend zijn de vreemdelingen. Hij is prins Saif al-Din 'Qaraqja bin. Abdullah al-Hasani al-Zahiri Barquq,” een van de Mamelukken van sultankoning al-Zahir “Saif al-Din Barquq bin Anas bin Abdullah al-Sharkasi.” Vanwege zijn jonge leeftijd was hij verbonden aan het Koninklijk Hof in de Mountain Castle en leefde lange tijd vanwege zijn jonge leeftijd totdat hij de emir van Tien werd (een prins van de derde rang onder zijn bevel, tien of twintig ridders, meestal functiehouders en junior gouverneurs) na de dood van Sultan Al-Muayyad Sheikh in het jaar 824 AH (1421 n.Chr.). Hij bekleedde ook de functie van directeur van de Barquqi-school (Al-Zahir Barquq-school aan de Al-Muizz Lidin Allah Al-Fatimi-straat, gebied in Bine Kasserine). “Qaraqja” klom op tot verschillende posities in zijn lange, lange en serene militaire carrière die geschikt zijn als woordenboek en gids voor ons bij het begrijpen van de aard van de Mamlukse militaire posities, waaronder “Amir Akhur Kabir (hoofd van de koninklijke stallen en . supervisor van de paarden en kamelen daarin)” en “bewaker” van het hoofd “Nuba” (dat wil zeggen, een van zijn taken is het beslechten van geschillen die ontstaan tussen de Mamelukken-prinsen en hen beoordelen)” en “Amir Tablakhana (een Perzisch woord dat huis van trommels, en de houder van de titel is een prins van de tweede rang, met voornamelijk veertig ridders onder zijn bevel, en hij heeft het recht om trommels en trompetten aan zijn deuren te laten klinken)” en “Prins van honderd luitenant-kolonels (deze rang wordt bekleed door de plaatsvervanger van het Sultanaat, de commandant van het leger, degenen die de leiding hebben over de belangrijkste provincies in de Levant, en de plaatsvervangers van Opper-Egypte, de Bahri en Alexandrië. Hij is de commandant van minstens een duizend soldaten in de formaties wanneer hij wordt gemobiliseerd. Hij is verantwoordelijk voor het regelen van hun posities, en dit gebeurt alleen wanneer het leger vertrekt)” en “het hoofd van de Nubische ploeg.” Sultan noemde hem altijd ‘mijn broer’. Volgens Al-Sakhawi’s beschrijving van hem was hij ‘buitensporig mooi, had een

donkere huidskleur, was redelijk behendig in beweging, met een witte, ronde baard, met waardigheid en fatsoen.’

Tijdens het bewind van Sultan Al-Ashraf, Sayf al-Din Barsbay, nam hij deel aan het elimineren van de opstand van de Jalban-prinsen (of de Jallab, die oude en onwetende mensen meebrachten die niet geïntegreerd waren in het weefsel van het Mamelukken-leger vanwege hun machtsmisbruik. vanwege de moeilijkheid om ze op te voeden en aan het systeem te laten wennen, en de onrust op dit vlak was een van de sleutels tot het vernietigen van de staat Circassian Mamluk) tegen hem in Raydaniyah, en ze richtten grote schade aan. Het land werd corrupt door de vertraging in hun salarissen in het jaar 839 AH (1435 n.Chr.). Prins “Saif al-Din Azbek al-Muhammadi al-Zahiri (genoemd naar Barquq)” vergezelde ook de “Grote Dawadar (drager van de inktpot van de sultan en zijn missie is om boodschappen over te brengen). over de Sultan)” naar zijn ballingschap in Jeruzalem nadat hij beschuldigd werd van een poging tot een staatsgreep tegen “Barsbay” in het jaar 832. Er wordt gezegd dat hij er onschuldig aan was en daar stierf.

De beslissende periode in Qaraqja's leven en de opkomst van zijn ster was tijdens het bewind van sultan Jaqmaq, toen hij een kattenpoot werd voor zijn regime, dat het conflict van de sultan met de Atabaki, Qarqmas Al-Shaabani Al-Zahiri Barquq en vervolgens Al-Zahiri Barquq oploste. -Nasiri (bekend als Qarqmas Ahram Dagh, wat Piramideberg betekent, vanwege zijn arrogantie. Er wordt gezegd dat hij driemaal zwaar werd geslagen voor een vrouw die haar schuld niet kon betalen en bewijs had om te bewijzen dat ze stierf, en toen De zaak werd gemeld aan de sultan, hij gaf opdracht haar te begraven.) Een van de grootste uitdagingen waarmee de heerschappij van “Jaqmaq” in zijn begindagen werd geconfronteerd, was toen hij probeerde zijn heerschappij te betwisten, ondanks het feit dat deze hem had verheven. een paar dagen eerder tot de rang van atabeg en hij slaagde erin. Hij vormde een front van vijandige prinsen en veroverde de school van Sultan Hassan. Hij begon het kasteel aan te vallen met speren en katapulten om het conflict uiteindelijk op te lossen ten gunste van “Jaqmaq” in het jaar 842. AH, en hij arresteerde “Qarqmas”, verstopt op het middelste eiland (Zamalek). Het was de laatste die de sultan verleidde om de troon van de macht te bestijgen, en zo gingen de dagen voorbij Dat bespreken we later.

Qaraqja nam ook de vertegenwoordiger van de Levant, Inal al-Jakmi, gevangen in het jaar 842 AH op een locatie genaamd “Al-Khirba.” Hij arresteerde hem en beval hem gevangen te zetten in de Citadel van Damascus en vermoordde hem vervolgens hij later. De sultan stuurde hem ook op een campagne met zes prinsen om de Arabieren van Buhaira te disciplineren in het jaar 849 AH.

De unieke relatie tussen “Qaraqja” en “Jaqmaq” als gevolg van de loyaliteit van de eerste en de waardering van de tweede kan worden verklaard door het feit dat het verhaal van hun opkomst in de meeste details vrijwel hetzelfde is (een Turks woord dat lichter of lichter betekent)” begon met de tussenkomst van zijn oudere broer, prins “Jarkis bin Abdullah Al Qasimi.” prinsen (de Koninklijke Garde), werd door al-Zahir “Barquq” aangesteld om zijn broer “Jaqmaq” te kopen!! Dit werd bereikt toen de jonge “Jaqmaq” werd toegevoegd aan de Koninklijke Tabak (militaire kazerne in de Bergcitadel in Caïro) en stond toen op. Hij droeg het Mamluk-leger over totdat hij samen met zijn broer een privé-Mameluk werd. Tijdens het bewind van Al-Nasir Faraj ibn Barquq werd Jaqmaq de persoonlijke 'barman' van de sultan en promoveerde hem tot commandant van tien legers hij werd boos op hem en zette hem en zijn broer gevangen, waarna hij werd vrijgelaten door tussenkomst van prins “Taghri Bardi”, de vader van de beroemde historicus “Jamal al-Din bin Taghri Bardi”... In het Sultanaat van al -Mu'ayyad, een sjeik werd de "Amir van Tabalkhana".

“Jaqmaq” werd vertrouwd door sultan Al-Ashraf “Barsbay”, en hij bekleedde verschillende invloedrijke posities tijdens zijn bewind, waaronder “Amir Akhur” gedurende elf jaar, daarna “Amir of Arms (verantwoordelijk voor de wapens en voorraden van de sultan)”, daarna werd hij “Atabek van de strijdkrachten”, en hij toonde ook zijn bekwaamheid in de militaire campagne om het emiraat Dulghadr in Anatolië te disciplineren, wat Sultan Barsbay aanmoedigde om hem te benoemen tot voogd over zijn zoon, koning Sultan Al-Aziz Jamal al. -Din Abu al-Mahasin Yusuf bin al-Ashraf Barsbay (zijn moeder, Jalban, de slavin).

Prins Qarqmas Al-Shaabani was een wapenprins en voerde een militaire campagne aan de Levantijnse grens toen Al-Ashraf Barsbay stierf. Toen hij

terugkeerde, adviseerde hij Jaqmaq om Al-Aziz Yusuf af te zetten vanwege zijn jonge leeftijd oud en had slechts drie maanden geregeerd, dus volgde hij zijn advies op en riep zichzelf tot sultan uit. Hij noemde koning Al-Zahir de bijnaam van zijn eerste leraar, "Barquq"...

Het aankondigen van zo'n gevaarlijk besluit vereist natuurlijk de arrestatie van enkele van de hoogste mannen van wijlen Sultan Barsbay van de Ashrafiid Mamelukken. Hier kwamen de kwade bedoelingen van Qarqmas en zijn openhartige hebzucht naar het Sultanaat voor zichzelf naar voren toen hij de stok doorstak. van gehoorzaamheid en sloot zich aan bij zijn front met de Ashrafiid Mamelukken. Hij werd openlijk gekant tegen Qaqmaq, en het militaire conflict tussen hen brak uit. "in staat was te bewijzen dat hij een ongelovige was omdat hij ongehoorzaam was geweest en tegen God en Zijn boodschapper had gevochten, en door in de gevangenis te blijven had hij opruiing uitgelokt, dus veroordeelde de Maliki-rechter, "Shams al-Din al-Basati", hem en onthoofde hem in de gevangenis in het jaar 842. E. Tegelijkertijd hadden de overblijfselen van de Ashrafi Mamelukken naar de twee prinsen gestuurd, “Inal al-Jakmi”, de plaatsvervanger van Damascus, en “Taghri Barmash”, de plaatsvervanger van Aleppo, hen voorbereidend om ‘Jaqmaq’ aan te vallen, omdat hij de wil had geschonden die hem was toevertrouwd door hun overleden leraar, ‘Barsbay’, en zijn zoon, de dierbare koning, arresteerde en hun broers van de Ashrafieh-prinsen vermoordde... de overwinning was uiteindelijk voor Laqmaq, die “Inal Al-Jakmi” en “Taghri Baramsh” arresteerde. Ze doodden de eerste in de Citadel van Damascus, zoals eerder vermeld, en de tweede in de Citadel van Aleppo.

Het grappigste aan de regering van ‘Jaqmaq’ was de relatie die hem in verband bracht met Sjah Rukh bin Tamerlane, de sultan van Herat, Samarkand, Bukhara en Shiraz, die beloofde de Kaaba te zullen bestrijken en op een categorische weigering en dreiging van een gevecht stuitte van Al-Ashraf "Barsbay", maar toen "Jaqmaq" aan de macht kwam, willigde hij zijn verzoek in ondanks het feit dat hij zich tegen de Egyptische publieke opinie verzette en zijn kleding in het huis plaatste (Ibn Taghri Bardi zei: “Ik heb de bovengenoemde kleding gezien, en ik denk niet dat het is duizend dinar waard”) terwijl de gebruikelijke kleding van de sultan van buitenaf kwam!!

We keren terug naar de held van onze aflevering, “Qaraqja”... Wat een vreemde naam in de oren... Zijn hemelvaart zonder onderbreking of breuk is ook vreemd... Zijn uitzonderlijke kenmerken zijn vreemd... En zijn einde was ook vreemd, aangezien het lot wenste dat hem de doodsoorzaken in het jaar 853 AH (1449 AD) zouden worden bespaard met hem en zijn zoon "Ali bin Qaraqja, Prins Alaa al-Din al-Hassani", die bijna twintig jaar oud was. , stierf op dezelfde dag aan de pest en werd begraven in één graf, zodat zijn pad zou worden afgebroken en de geschiedenis een oogje dicht zou knijpen. Hij was het dichtst bij Jaqmaq en de meest fortuinlijke persoon die het Sultanaat kon overnemen na hem, en "Jaqmaq" woonden het gebed voor hemzelf bij in een zeldzame verschijning voor de sultans bij deze gelegenheden en zijn begrafenis bevindt zich in de grond van Sadat Al-Shanahra (Al-Ashraf) ...

3-Abu Haribah-moskee

Een prominente Mamluk-prins... besloot een moskee te bouwen die zijn naam zou dragen, om zijn leven te beschrijven, en om zijn laatste rustplaats en het einde van zijn reis te zijn, waar voor een mens niets overblijft behalve zijn goede daden... Sunnah van de Mamelukken, en je vindt er zelden een verandering in... maar het lot heeft een andere zaak voor hem geregeld en wat dan ook... en er is geen manier om te doen wat je wilt.

Hij is de Mamelukken-prins van Circassia, ‘Saif al-Din Qajmas al-Ishaqi al-Zahiri’, die beroemd was om zijn goede gedrag, beleefdheid en nederigheid tegenover geleerden. Zijn biografie lijkt kalm, zonder enige betrokkenheid bij invloedrijke geschillen. Naast zijn elegante handschrift wordt er gezegd dat hij in zijn eigen hand het gedicht ‘Al-Burdah, Al-Baraa, of Al-Kawakeb Al-Durriyya ter ere van het beste van de natuur’ schreef, door de imam, ‘Mohammed bin Saeed bin Hammad Al-Sanhaji Al-Busiri,” en hij gaf het aan Qaqmaq, dus hij keurde het goed. Er werd gezegd dat het niet van hem was en hij werd ervan beschuldigd dat het van zijn sjeik was, dus werd hij getest dat, dus schreef hij 'Basmala' op een manier die goedkeuring kreeg. Het lijkt erop dat zijn architectuur ook een deel van deze zeldzame relatieve rust bereikte, en een deel van wat hij in Alexandrië vestigde, verdween. Evenzo verdween zijn school in Damascus, die zich daar bevond op de Hamidiya-markt, werd in 1943 na Christus verwijderd om de weg uit te breiden, en er bleef niets van over behalve de moskee, het onderwerp van onze aflevering, waarvan de tijd de naam van de bouwer is vergeten!! iemand die erin werd begraven, zoals we later zullen zien. “Qajmas” begon zijn leven in dienst van de sultan Al-Zahir “Saif Al-Din Jaqmaq” toen hij de vertegenwoordiger van de Levant was voordat hij de troon besteeg. van het Sultanaat in Egypte, en tijdens het bewind van Al-Zahir “Khashqadam” werd hij benoemd tot “Khazandara, dat wil zeggen toezichthouder van de schatkisten van de Sultan”, en vervolgens tot Emir van Tien tijdens het bewind van de gekke Sultan “Bilbay.”

Zijn ster begon aan de horizon te verschijnen met de opkomst van de regering van Sultan Al-Ashraf, ‘Abu al-Nasr Qaytbay al-Mahmoudi’, toen hij de onderkoning van Alexandrië werd, en vijf jaar later werd hij ‘Amir

Akhwar Kabir'. supervisor van de Koninklijke Stallen), specifiek in het jaar 880 AH (1475 AD). Hij werd ook belast met het toezicht op de bouw van een kasteel." De beroemde "Qaitbay" in het jaar 882 AH (1477 AD) bevond zich in de plaats van de oude vuurtoren van Alexandrië aan de oostkant van het eiland Pharos werd gebouwd met de overblijfselen van deze verdwenen vuurtoren.

Qajmas bouwde zijn moskee, die wordt beschouwd als een van de belangrijkste torenhoge moskeeën van de Circassian Mamelukken (ze werden zo genoemd omdat ze de kasteeltorens als hun woonplaats en hun eerste sultan, al-Zahir Barquq, namen), in de Darb al-Ahmar. gebied nabij Bab Zuwayla in het jaar 885 AH (1480 AD) tijdens het bewind van Sultan Qaytbay, en hij was eraan vastgemaakt. Een koepel, een 'mausoleum of begraafplaats' voor begrafenis, een weg voor voorbijgangers, een bassin om te drenken dieren, en een boek om kinderen de principes van lezen en schrijven te leren. Het eerste vrijdaggebed werd daarin gehouden in Muharram in het jaar 886 AH, en de prediker, Sheikh Nasser al-Din al-Akhmaimi, was de moskee aan het voorbereiden vanuit de kerk. binnen, met zijn vergulde plafonds, kleurrijke gipsramen en verschillende figuren, staat het dicht bij de Qaytbay-moskee, en de buitenkant is alleen vergelijkbaar met de Qaytbay Sabil aan de Saliba-straat een middelste binnenplaats omgeven door vier iwans: twee grote iwans, oost en west, terwijl het noorden en zuiden klein zijn. In het midden van de moskee staat een mihrab versierd met banden van gekleurd marmer die koranverzen in bloemrijk zijn gegraveerd Kufisch schrift.

Het is een van de soorten hangende moskeeën die toegankelijk zijn via een trap. Het is gebouwd op twee percelen die met elkaar zijn verbonden door een 'sabat', dat wil zeggen een boog of een brug, zonder het verkeer eronder te belemmeren eigenaardigheid van de moskee is de aanwezigheid van "een standbeeld van een boeman die wordt gebruikt als klopper voor de grote deur", volgens wat werd gerapporteerd door "Ahmed." de Arabieren."

Het grappige is dat de bijgevoegde "turba"-koepel die "Qajmas" voor zichzelf had voorbereid, wilde dat de ingrediënten naar iemand anders zouden gaan... iets wat vaak gebeurde in het Mamluk-tijdperk. Dit komt

omdat, tijdens de bouw van zijn moskee, “. Qaitbay” gaf hem de laatste baan die hij in zijn loopbaan bekleedde, namelijk plaatsvervanger van de Levant in het jaar 1480 na Christus, als opvolger van hem. Hij werd weggerukt door Al-Yahyawi, die naar Jeruzalem werd verbannen… Er overkwam hem een grappig incident toen het publiek de vlaggen van de Umayyad-moskee over hem heen droeg als bezwaar tegen de arrestatie van “Salakhoura (verantwoordelijk voor de stallen en het veevoer)” in het jaar 890 AH (1485 AD). Sharif, verbonden aan sjeik Abdul Qadir Al-Kilani, verbrandde hasj, omdat hij het goede oplegde en het kwade verbood, en het jaar daarop, toen de belastingen op oneerlijke wijze aan het volk werden opgelegd, droegen mensen vlaggen waarin om hulp werd opgeroepen en werd de Koran geheven. 'an. De benoeming van “Qajmas” in de Levant maakte deel uit van “Qaytbay’s” plan om financiële confiscaties op te leggen in zijn hele uitgestrekte staat, wat neerkwam op drieënvijftig confiscaties van verschillende categorieën om de staatskas nieuw leven in te blazen, en die van de sultans te overtreffen. Tot de willekeurige inbeslagnames behoorden prinsen, vooral de hogere Khashdami-prinsen, staatspersoneel, vooral degenen in financiële posities die begonnen te vluchten en te verdwijnen, evenals de Abbasidische kaliefen die in Egypte woonden, de eigendommen van tribale sjeiks en het geld van kooplieden. , en het geld van de ouderen, van de soldaten tot de kinderen van het volk en het gewone volk, de sultan legde hen op om mee te doen aan militaire campagnes, voor een alternatief te zorgen, of een toelage van honderd dinar te betalen het afschaffen van vleessalarissen voor juristen en blinden en het in beslag nemen van het vlees dat ze met terugwerkende kracht hebben afgenomen (het idee van minister Qasim Shaghaitha)... en de sultan ging hiermee door, ondanks het verzet van sjeik al-Islam “Amin al-Din al -Aqsarai (of al-Aqsarai naar de Turkse stad Aksaray) al-Hanafi,” heeft de sultan niet het recht om geld van mensen af te nemen tenzij hij het geld en de bezittingen van grote prinsen, soldaten en hun families in beslag neemt. Natuurlijk Dit was niet mogelijk, aangezien dit zijn zaak zou zijn. Door zijn assistenten tegen hem op te zetten, en met de escalatie van de publieke opinie tegen hem, dreigde de sultan de functie geheel te verlaten, ‘uit bezorgdheid, zoals hij het uitdrukte’, zoals hij het uitdrukte. er was geen andere manier om dit enorme financiële tekort te compenseren, aangezien al dit enorme budget bestemd was voor de

financiering van een aantal militaire campagnes, in totaal zestien campagnes, tegen een kostprijs van 7.165.000 dinars. Qaytbay was erbij betrokken met de Ottomanen Sultan Bayezid II en Qajmas namen deel aan enkele van de veldslagen. Het voorspel was het beschermen van Bayezid's broer, genaamd Cem, en zijn familie in Egypte, en er was onenigheid ontstaan tussen de twee broers op de troon na de dood van hun vader, Mehmed de Veroveraar. “Qaitbay weigerde Cem over te dragen, en nadat hij naar Europa was gevlucht, weigerde hij de moeder van Cem Sultan, Çiçek Khatun, en zijn twee dochters over te dragen. Op dezelfde manier beging Qaitbay een fout die zijn positie als Egyptische heerser niet waardig was. , die geschenken in beslag nam van de sultan van de Bahmani-staat, Shihabuddin Mahmoud bin Muhammad. Het werd op weg naar Bayezid gestuurd via de haven van Jeddah, en daartussen bevond zich een dolk waarvan het handvat was bezaaid met edelstenen die Qaytbay begeerde Bayezid besloot wraak te nemen zonder een directe botsing, dus steunde hij de campagne van de Turkmeense prins, Alaeddin bin Suleiman bin Nasser al-Din Muhammad, of Alaa al-Dawla Bozqurd Bey Ibn Sulaiman. als Ali Daulat regeerde over Malatya (een stad in het westen van Syrië), die destijds toebehoorde aan de Mamelukken (sinds ongeveer 1315 na Christus). Ali Daulat had haat tegen de Mamelukken omdat ze Shah Siwar hadden opgehangen, en hij was pro-Ottomanen. Hij werd gestraft met de waterpijp, een van de klassiekers van de Mamluk-moord, waarbij de veroordeelde met haken onder zijn oksels werd opgehangen en in Caïro doodbloedde tijdens het bewind van Al-Ashraf “Qaytbay”. Daarom keerde hij zich tegen zijn neef en broer van Shah Siwar, ‘Shah Baddaq, Shah Baddaq of Shah Budaq’, de heerser van een emiraat, of Dulghadir, of Dhu al-Qadir, die loyaal was aan de Mamelukken en daar de macht greep. Het is grappig wat zonder documentatie wordt verteld dat Bayezid getrouwd was met de dochter van Ali Daulat, genaamd Aisha Gulbahar Khatun, en dat hij geboorte gaf aan Sultan Selim I, die later Egypte binnenviel!

Het land voerde voortdurende oorlogen met de Ottomanen, direct en indirect. Qaytbay werd in sommige van hen verslagen en in andere gewonnen onder leiding van zijn twee commandanten, de twee prinsen, Tamraz al-Shams al-Ashrafi (Qaytbay's neef) en de neef van Qaytbay.

atabeg, Azbek (de Azbakeya-regio in Caïro wordt aan hem toegeschreven). Het was een ramp voor de Egyptische schatkist en Andalusië, waarbij Granada, de laatste van zijn islamitische steden, viel en om hulp schreeuwde in een tijd waarin de twee grootste steden om hulp vroegen. De islamitische machten waren in beslag genomen door hun interne strijd. Deze grensschermutselingen eindigden met de bemiddeling van de Hafsid-sultan, Abu Yahya Zakaria bin Yahya. Dit weerhoudt Qaytbay er niet van om met zijn soefi-neigingen met elkaar om te gaan bekend om zijn grote hulp bij het herstellen van het prestige van de staat, toen hij een einde maakte aan een bitter conflict dat aan zijn heerschappij voorafging, vertegenwoordigd door Khayir Bey, de leider van de Mamelukken, de Khashmadiyah, die Egypte van achter een gordijn regeerde en de zwakte van sultan Balbay uitbuitte. , en na hem Sultan al-Zahir Tambugha al-Rumi, en toen hij aankondigde dat Khayr Bey zelf een sultan was die op dezelfde avond door Qaytbay werd gearresteerd, kwam Khayr Bey op een avond ook in de anekdotes van de Egyptische geschiedenis terecht nam deel aan de wederopbouw van de moskee van de Profeet nadat deze afbrandde tijdens de Ramadan in het jaar 886 AH, en hij stond bekend om zijn eerbied voor de hoofdrechter, Abu Yahya Zakaria, “Al-Ansari Al-Khazraji door. afkomst, Al-Sunayki van geboorte, Al-Qahri van woonplaats, Al-Azhari van opleiding, die meer dan twintig jaar in de rechterlijke macht heeft doorgebracht en hard was tegen Qaitbay en in werkelijkheid niet bang was voor de schuld van een criticus... We keren terug aan de huidige eigenaar van onze moskee, Qajmas, ooit.’ Een andere keer, in het jaar 892 AH (1487 AD), met de tijdingen van Eid al-Fitr, was hij ernstig ziek geworden en werd hij in het huis behandeld. van “Ibn Dulama” in Salihiyya Twee dagen voor de Eid werd hij in een brancard naar de stal van Dar al-Saada gebracht, en hij overleed, om te worden opgevolgd door “Qansuh al-Yahyawi” nadat de sultan hem gratie had verleend. en hij werd begraven in de Qajmasiya-school die hij bouwde tijdens zijn verblijf in Damascus, waar hij veertig voordragers, sjeiks en buren regelde. Hij schonk er schenkingen aan en de locatie binnen de Poort van Overwinning en de Poort van Geluk deed hij liet geen zoon achter, en zijn graf in Egypte bleef leeg van zijn tronen, om later bewoond te worden door de soefi-sjeik ‘Ahmad bin Suleiman, bekend als Abu Hariba’, Al-Shantanawy Al-Shafi'i Al-Naqshbandi, Al- Menoufi Al-Masry, volgens “Ali

Mubarak.” “Wat betreft zijn verzoenende plannen, is hij van Opper-Egypte afkomst. Hij werd geboren in het dorp “Bashantna” in Menoufia, waarnaar hij zijn afstamming terugvoert en beëindigt. al-Rahim al-Qenawi.” Hij begon zijn leven in de landbouw en weefde vervolgens wol. Hij zag de Profeet, moge God hem zegenen en vrede schenken, vele malen in zijn dromen, en hij was kuis van geest en medelevend arm, hij was selfmade, nederig, hield van stilte, liep naar de grond, kleedde zich als het gewone volk en werkte zoals zij tot de laatste dagen van zijn leven. Hij opende een apotheek in Egypte en werkte als schrijver voor een christen in een bakkerij in Derb Saada. Hij weigerde de geschenken van hoge ambtenaren van de regering, en er wordt gezegd dat hij de geschenken van “Mohammed Ali Pasha” en het bedrag van vijfhonderd pond weigerde weigerde ook een vergoeding van de gouverneur, "Abbas Helmy I." Hij wilde zelf graag kennis zoeken en reizen om zijn mannen te vergezellen en van hen te leren, en van daaruit ging hij naar Mekka om Sayyid "Muhammad Othman Al-Mirghani" te ontmoeten. bekend als "Al-Khatam", en van hem nam hij de Khatmiyya-methode over, voerde de hadj uit en bezocht het graf van de Profeet, moge Gods gebeden en vrede met hem zijn, en nam ook het Khalwatiyyah-bevel over van Sheikh Al-Shantanawi, en vervolgens de Shadhiliyyah bevel van Sheikh Abu Al-Naja in Tanta, naast de Qadiriyah en Al-Rifa'iyyah. Een van zijn heldendaden is dat hem werd gevraagd naar “Al-Lawh Al-Mahfouz” en hij zei: “De borst van de goed geïnformeerde is wanneer. hij wendt zich tot iets, hij vindt het.” Het is grappig wat er over hem wordt verteld dat hij weigerde te werken met de grammatica van een leugen!! .. Hij is de auteur van het boek “De Majliyyat Al-Ibriz fi Suluk van de Naqshbandi Way” en het boek “Het grootste tegengif en de rode zwavel in het bidden voor degene aan wie Surat Al-Kawthar werd geopenbaard.” componeerde een gedicht van negenennegentig verzen, evenveel als de Mooiste Namen van God, en in deze moskee was hij dicht bij de herinnering en bracht er een deel van door, van zijn leven tot de ziekte hem uitputte en hij stierf en werd begraven daar in het jaar 1268 AH (1852 AD) en er werd een geboorte voor hem gehouden. Hij werd beïnvloed door zijn kennis en zijn methode en leerde van hem Sheikh Hassan Al-Quwaisni, Sheikh Ibrahim Al-Bijouri, Sheikh Al-Khanani en onder zijn studenten sjeik Sayyid Al-Bijouri Al-Shafi'i, een van de leraren van Al-Azhar.

Het grappige is dat de Egyptische munt van vijftig pond werd vereeuwigd voor de eigenaren van deze moskee, of de schepper nu afwezig was of de herinnering verborgen was, en dus het beeld van deze moskee droeg om een onuitwisbare geschiedenis te vereeuwigen die lessen en preken bevat voor degenen wie keek en dacht..

Een vraag aan de zijlijn van deze aflevering: verdient de positie van de gouverneur “Abbas Hilmi I” ten opzichte van de ascetische soefi niet meer aandacht voor de aard van zijn persoonlijkheid, zelfs als we in opstand komen tegen de eerder bekende kijk op hem met betrekking tot zijn excentriciteiten en probeer een evenwichtig beeld van hem te schetsen?!

Een van de grappige incidenten die ons dichter bij zijn persoonlijkheid brengen in het licht van de documenten die verband houden met zijn bewind, is wat er staat in het boek “A Collection of Letters and Orders Concerning the Late Abbas Pasha I... His Royal Highness Prince Muhammad Ali zorgde voor het verzamelen en afdrukken ervan.” Bij de incidenten van Ramadan 4, 1268 AH, onder de titel “De Wil van Katkhuda” “Egypte” had de Minister van de Sultan van Abessinië een ontmoeting met de gouverneur, “Abbas Helmy I,” en vertelde hem dat hij en elke persoon genaamd “Abu al-Ainin” de belangen van “Abessinië” zouden behartigen. Abbas” brengt een klacht over van de Abessijnse kant met betrekking tot de Kopten in “Aswan” dat zij de slavenhandel beoefenen en de zonen van vrije Abessijnen azen en hen als gevangenen verkopen wanneer zij de grenzen van “Abessinië onder” overschrijden het is een Koptisch persoon genaamd “Daoud” uit de stad “Khartoem.” Hij bedroog een jongen met een teken van besnijdenis en behoort tot een bekende familie in Abessinië en bracht hem naar Khartoem om hem te verkopen. De minister deed een beroep op hem. de gouverneur, die om genade vroeg, om te voorkomen dat deze persoon de jongen zou verkopen en hem zou uitleveren aan de Abessijnse kant en hem vervolgens zou teruggeven aan zijn familie, en zo alle Kopten zou beletten deze gruwelijke daden te verrichten.

Het boek volgt het voorbeeld van enkele hedendaagse onderzoekers bij het verdedigen van de persoon van ‘Abbas Hilmi I’ en dat de vervorming van zijn imago toe te schrijven was aan de ‘Fransen’ omdat hij geconfronteerd

werd met hun vroeg groeiende invloed in Egypte, waar hij al die mensen uitsloot. die zijn grootvader, "Muhammad Ali Pasha", bij de Fransen zocht en de missies naar Duitsland en Oostenrijk leidde in plaats van naar Frankrijk, en zijn beleid leek dichter bij Engeland te liggen, de traditionele vijand van Frankrijk.

Het boek gebruikt een grappige regel bij het verdedigen van Abbas, die stelt dat “hij die medelevend is tegenover dieren, medelevend is tegenover mensen”, en dat Abbas medelevend en medelevend was tegenover dieren zoals paarden, hybriden, duiven en jachthonden!! natuurlijk een dromerige filosofie en geen realistische!! ..

Een van de grappigste dingen die in het boek worden genoemd, is de confrontatie van de gouverneur, ‘Abbas Helmy’, met de zwarte markt in een correspondentie van hem gedateerd 23 Rajab 1268 AH, getiteld ‘De wil van Katkhuda Pasha’, waarin hij hoorde. dat het Egyptische pond onder het volk circuleerde tegen een prijs van honderdtien gros, een stijging ten opzichte van wat van kracht was sinds de tijd van ‘Muhammad Ali Pasha’, waar het pond wordt geschat op een prijs van één honderdvijf gros, of hoogstens honderdzes gros, en de correspondentie weerspiegelt de mate waarin de gouverneur zich bewust was van de gevolgen hiervan, en dat “een stijging van de prijs van de munt boven de oorspronkelijke waarde duidt op een defect in de economie van het land.” financiën, het faillissement ervan en een groot verlies voor het publiek”, en dat de begunstigden van deze situatie de rijken zijn. Hij was doorslaggevend in het verplichten van ambtenaren om in dit opzicht passende maatregelen te nemen en te profiteren van de ervaringen van Astana in dit verband om de prijs van de munt terug te brengen naar de oorspronkelijke waarde, zelfs als dit de rijken schaadde, omdat publieke voordelen voorrang krijgen op particuliere voordelen, en dit is een van de ‘vereisten van administratieve rechtvaardigheid en eerlijkheid’.

Het boek belicht de sympathieke positie van Abbas tegenover de Wahhabi's en zijn rol bij de ontsnapping van gevangenen van de familie Al-Saud uit de citadel tegen de wensen van zijn grootvader, Muhammad Ali Pasha. Abbas was destijds 'net als Egypte', zo beval hij Ali Pasha Al-Lalah, die hem trouw was, om ze naar de overkant te smokkelen. Al-Tabakji, die voedsel bij zich

had, droeg voor hen een lang touw onder zijn kleren, twee koelers aan zijn riem en in zijn tulband letters met een complete tekst. Er stonden tien kamelen op hen te wachten, die tot hun beschikking werden gesteld. Daarna werd Faisal Ibn Al-Saud een van Abbas' goede vrienden... natuurlijk, Abbas' neigingen, gesteund door het heersende establishment van prins Muhammad Ali Tawfiq, raakte het duidelijke islamisme aan en stelde dat het mensen verboden was om op straat te lopen wanneer de muezzin om gebed opriep, en dat alle mensen die niet gehoorzaamden met zwepen werden geslagen door de ridderlijke Turkse prefecten.

Wat het einde van ‘Abbas’ betreft, neemt het boek het scenario over van de moord (sommige tijdgenoten zeggen dat Abbas stierf aan ziekte) en de betrokkenheid van ‘Zeinab Hanem de Grote’, de dochter van ‘Mohammed Ali Pasha’, daarbij door het schenken van hem twee Circassiaanse mamluks die hem op haar instructie vermoordden. Een van hen werd vermoord in Aleppo en de ander bleef op de vlucht!!..Het boek toont de motieven van “Zeinab Hanem” bij het complot om hem te vermoorden, want na de dood van hem. ‘Mohammed Ali Pasha de Grote’, zijn zonen: ‘Saeed Pasha’, ‘Abdul Halim Pasha’, ‘Zeinab Hanem’ en ‘Nazla Hanem’ eisten hun erfenis op van hun overleden en voorbestemde vader in alle landen van het land! (Zie Muhammad Ali Pasha's inbeslagname van alle landen van Egypte in het boek “Manafeh al-Iyak fi Controverses met de Elites”) De zonen van Muhammad Ali Pasha veroverden ze. Sultan Abdul Majeed in Istanbul steunde de mening van Abbas, die Zainab Hanim tegen hem opzette, en de wraak die plaatsvond was afschuwelijk. Deze zaken en kenmerken wijzen ons erop de kenmerken van een reformistische heerser die tegen de stroom inging, hem opslokte, verdronk en zijn leven vervormde.

4- Moskee van Prinsen Salar en Sanjar

Het is een vreemd lot dat de twee prinsen, ‘Saif al-Din Salar’ en ‘Alam al-Din Sanjar al-Jawli’, ooit samenbracht en hen samenbracht uit de klauwen van slavernij en dienstbaarheid naar de gelederen van prinsen en meesters, en bracht hen tussen de pracht van paleizen, de luxe van het leven en de uitbreiding van macht en invloed, en verenigde hun harten binnen een ondoordringbaar hek, waarvan de pijlers stevige vriendschap waren in een tijd waarin vrienden schaars zijn en loyaliteit ontbreekt, hoewel het begin hetzelfde is en de crises dichtbij zijn, is er een verschil tussen de twee eindes...

De eerste van hen: Prins "Saif al-Din Salar al-Tatar al-Salihi al-Mansouri" van de Oiratiaanse Tataren. Hij werd gevangengenomen in een oorlog tussen Baybars en de Tataren al-Din Ala al-Din Ali ibn al-Mansur Qalawun, die gedeeltelijk regeerde tijdens het leven van zijn vader, Sultan Abu al-Ma'ali al-Malik al-Mansur Saif al-Din Qalawun al-Alfi. i Al-Salihi Al-Najmi, wiens bijnaam Abu Al-Fath was, die hem verkoos boven de rest van zijn broers. Toen Al-Salih stierf, werd hij een dienaar van Al-Mansur Qalawun, en na hem sloot hij zich aan bij de dienst van Al-Salih. Sultankoning Al-Ashraf Saladin Khalil Ibn Al-Malik Al-Mansur Saif Al-Din Qalawun Al-Ala'i Al-Salihi Al-Najmi Hij studeerde af totdat hij een van de notabelen van de Mamelukken werd en de vertegenwoordiger van het Sultanaat werd tijdens het bewind van ‘koning Nasser al-Din Abu al-Maali Muhammad bin Qalawun bin Abdullah al-Salhi’, dat wil zeggen, net als de tweede man die alle mogelijkheden van het land beheerste. Hij had een grappig uniform genaamd de ‘Salari Quba ”, een katoenen gewaad zonder mouwen, versierd met eekhoornbont en versierd met edelstenen en parels. Vóór hem heette hij ook “Ghaltaq”. genereus en genereus in het geven en bezat een enorme rijkdom. Er werd gezegd dat het uit een schat kwam, en er werd gezegd dat hij tijdens de periode van "Al-Nasir's" afwezigheid beslag legde op schatkistfondsen Hij ging op pad om de hadj uit te voeren en nam acht boten mee, beladen met granen, suiker en meel om uit te delen aan de armen van Mekka en Medina, evenals gebogen centauren van goud, zilver en kleding. Hij deelde er talloze hoeveelheden van uit aan de mensen mensen, net toen hij werd geslagen door bandieten, en de handen van de mensen naar buiten

kwamen in gebed voor hem: "O Salar, moge God je beschermen tegen het vuur."

Het Sultanaat werd aan Salar aangeboden toen Al-Nasir Muhammad bin Qalawun zichzelf ervan verdreef, maar hij weigerde resoluut een vertegenwoordiger van het Sultanaat te blijven. Dat was genoeg Na de terugkeer van Al-Nasir Muhammad bin Qalawun naar het Sultanaat stond prins Salar op de voorgrond. Hij verwelkomde hem en drong er bij Al-Nasser op aan zijn ontslag uit zijn functie te aanvaarden vanwege zijn hoge leeftijd en zijn verlangen om zich aan de aanbidding te wijden. en om hem toe te staan zich te vestigen in zijn leengoed in de stad Al-Shoubak (in Jordanië). Al-Nasser weigerde aanvankelijk, maar stemde uiteindelijk met tegenzin in nadat de smeekbeden van Salar en Ayn Only hem hadden vervangen Er waren een paar maanden verstreken sinds het vertrek van Salar, en zijn broer werd, samen met een groep prinsen, beschuldigd van een complot om sultan Al-Nasir te vermoorden. Zijn gedachten over Salar veranderden opnieuw, en hij gaf zijn broer de schuld van zijn zonde en stuurde hem om te dagvaarden Salar was bang en legde zijn ziekte uit. Om de aanwezigheid te verloochenen, en omdat sultan Al-Nasir op de hoogte was van zijn sterke vriendschap met Sanjar, stuurde hij laatstgenoemde naar hem toe om hem te brengen, en in feite ging hij met hem mee beval zijn onmiddellijke arrestatie en de inbeslagname van zijn geld, dat neerkwam op meer dan vijftig ladingen goud, zilver, kostbare juwelen, brokaatstoffen en zilveren hoofdstellen. Hij werd in de gevangenis van Jabal Castle geplaatst, en daar weigerde hij. werd gedwongen het voedsel te eten dat hem werd aangeboden, uit angst dat het vergiftigd zou worden door de regeling van ‘Al-Nasser’. Hij wist dat laatstgenoemde zijn belofte aan ‘Baybars Al-Jashnakir’ had gebroken en beval hem te worden gewurgd. Zodra “Al-Nasir” hoorde dat “Sallar” het eten weigerde, bekeek hij het nauwkeurig. Hij werd gestraft en gemarteld door hem eten en drinken te weigeren Salar had het punt bereikt waarop hij vanwege extreme honger om hulp schreeuwde. Hij stuurde hem drie afgedekte schalen. Hij was er blij mee, maar zijn vreugde verdween snel toen hij ontdekte dat de schalen goud, zilver, parels en edelstenen bevatten begreep dat Al-Nasser hem bespotte en niet... Hij hoopte op verlossing en dat hij onvermijdelijk zou omkomen. Hij zei: "Geprezen zij

God die mij op dit moment tot de gestraften in deze wereld heeft gemaakt." ' deed zware pogingen met 'Al-Nasser' om zijn vriend te vergeven die zijn 'schoenen' had opgegeten en er werd gezegd: 'Degene die extreem hongerig en wanhopig was, terwijl er driehonderdduizend ardabs in zijn hongersnood zaten die keer, en glorie aan de vernederde geiten!!

Uiteindelijk, nadat twaalf dagen waren verstreken, kreeg “Al-Nasser” medelijden met hem en “Singer” ging hem het goede nieuws van vergeving brengen, en hij viel dood neer van zijn extreme vreugde!! Dat was in het jaar 710 AH. Zijn vriend “Singer” nam zijn begrafenis over en begroef hem in de grote koepel van de moskee. Hij schreef op zijn graf: “(Iedereen daarop zal omkomen. * En het gezicht van jouw Heer zal blijven, de Bezitter van majesteit en eer.) (Al-Rahman: 26-27)... Dit is de bodem van de arme dienaar van God, de Almachtige Saif al-Din Salar Na'ib. Het majestueuze Sultanaat, Al-Malaki, Al-Nasseri Al-Mansouri, op zoek naar vergeving voor zijn zonde, hopend op de vergeving van zijn Heer, moge God genade hebben met degenen die voor hem om genade bidden, en met alle moslims).

Wat de tweede van hen betreft, die we herhaaldelijk hebben genoemd in de biografie van de eerste, en het betaamt ons om hem in detail te beschrijven, hij is de grote prins en de meest geleerde geleerde: “Alam al-Din Sanjar bin Abdullah al-Ayni al- Mu'adami al-Jawli', de vooraanstaande jurist en Shafi'i-school, en zijn bijnaam is 'Abu Sa'id', en hij is een Turk uit de Koerdische stad 'Amid of Diyarbakir', momenteel in Anatolië. hij werd daar geboren in het jaar 653 AH (1255 AD). Hij werd gekocht door een prins uit Al-Dhahiriyya genaamd Prins “Jauli” of “Jawul”, een van de prinsen van Al-Zahir “Baybars”, voor wie hij is. toegeschreven Na de dood van “Al-Jawli” trad hij toe tot de dienst van de sultan “Abu Al-Malik Al-Mansur Saif Al-Din Qalawun Al-Ala'i Al-Salihi Al-Najmi”. Zijn bijnaam was Abu Al-Fath. Hij klom op tot de gelederen en werd verbannen naar Karak in de tijd van sultankoning Al-Ashraf Saladin Khalil, zoon van koning Al-Mansur, Saif Al-Din Qalawun Al-Alfi Al-Ala'i Al-Salihi Al-Najmi. Daarna keerde hij terug naar Egypte tijdens de dagen van sultankoning Al-Adil Zain Al-Din Katbugha bin Abdullah Al-Mansouri Al-Turki Al-Mughli “De eerste keer dat hij werd benoemd tot onderkoning van Shobak (een stad in Jordanië)” en tijdens de dagen van “Malik Al-Nasir Nasser Al-Din Abu Al-Ma'ali

Muhammad bin Qalawun bin Abdullah Al-Salihi" werkte hij als "hij leidde of leidde als minderjarige (hij was de toezichthouder op de zaken van alle Sultan's huizen, inclusief keukens, drankjes, hovelingen, bedienden en onkosten). Dat was in de periode dat Baybars al-Jashnakir en Salar zich tegen de autoriteiten van al-Nasser keerden, en het gebeurde dat Baybars het in beslag nam en naar huis bracht. de Levant, wat een crisis veroorzaakte tussen zijn vriend Salar en Baybars, en toen al-Nasir terugkeerde uit Karak en zijn volledige bevoegdheden herwon, benoemde hij hem tot gouverneur van Gaza en annexeerde hij de kust, Jeruzalem, het land Hebron en de berg Nablus. Dit suggereert uiteraard de hoogte van zijn bekwaamheid en de omvang van zijn status... Wat betreft het begin van zijn gevangenschap en de verandering in de geest van de sultan "Al-Nasir" tegen hem, en dat is een feit. Een grote ramp, als je weet, begon de gelofte van zijn kwaad nadat "Al-Nasir" hem naar de rotsen van de Levant-landen had geleid. Hij koos voor zijn Mamelukken de optie van leengoederen, wat de vertegenwoordiger van Damascus, prins Saif al-, boos maakte. Din Abu Sa`id Khalil Tankaz bin Abdullah al-Ashrafi al-Hasami al-Nasiri (hij trouwde met zijn twee zonen met de dochters van Sultan al-Nassir, terwijl de Sultan zelf trouwde met de dochter van Tankaz, Khaunda Qutlubank), en richtte de Qattanin-markt op en de Tankaz-school in Jeruzalem en de Tankaz-moskee in Damascus, die ernaast begraven lag.) Er werd ook gezegd dat de reden voor zijn woede de weigering van Singer was om een gebied tussen de Tankaz-moskee en het plein met de Singer te annexeren. huis, dat hij tegenover de eerder genoemde moskee uit het noorden kocht, wilde Tankaz het van hem kopen en er een stal oprichten, maar hij was vastbesloten De intensiteit van het dispuut werd nog groter doordat Al-Nasser "Tanjaz" koos als schakel en medium voor begrip tussen hem en de afgevaardigden van de Levant. Hij werd boos, omdat hij vond dat hij deze positie meer verdiende hij was bij mij toen Al-Nasir toestemming vroeg om naar de hadj te gaan, vertelden enkele van zijn Mamelukken hem dat hij van plan was naar Jemen te vluchten, dus arresteerde prins Sayf al-Din Amir Hajib hem op bevel van Al-Nasser, en zijn geld werd in beslag genomen en hij werd in de periode van 720 AH (1320 n.Chr.) - 728 AH (1327 n.Chr.) in de gevangenis van Alexandrië geplaatst. Prins "Alam al-Din Sanjar al-Jawli" bracht acht jaar in de gevangenis door, waarin hij het kopiëren van de Koran en het schrijven van

hadiths Het interessante is dat zijn vrijlating op hetzelfde moment kwam als de vrijlating van Prins “Hussam al-Din Lajin al-Amri (bijgenaamd Zirbaj) al-Jashankir,” die in de gevangenissen doorbracht. van al-Nasser Zestien jaar, acht maanden en vijf dagen lang spinde hij fijne wol en maakte hij prachtige coffeeshops die populair waren bij de mensen, en hij gaf hun prijzen uit aan liefdadigheid, en dit geeft een ander beeld van de natuur. gevangenissen in deze tijd.

Na de vrijlating van ‘Singer’ keerden de wateren terug naar hun normale loop en keerde hij terug naar zijn vorige positie onder ‘Al-Nasir’, die hem meer dan veertig ridders aanstelde, hem vervolgens het bevel over honderd ridders gaf en hem vervolgens aanstelde over een duizend ridders, en maakte hem vervolgens tot een van de prinsen van advies die in aanwezigheid van de sultan zitten. Een van de belangrijke posities die “Singer” bekleedde. In zijn lange carrière bekleedde hij de functie van “Opzichter van de twee heilige moskeeën. Toen “Al-Nasser” stierf, nam hij de leiding over het wassen en begraven van hem, en zijn zoon, “Al-Malik Al-Salih Imad Al-Din Ismail bin Al-Malik Al-Nasser, Muhammad bin Qalawun Al-Alfi Al- Salihi, bijgenaamd Abu Ismail en Abu Al-Fida,” vertrouwde hem het kantoor van Hama toe, waarna hij weer werd teruggestuurd naar het kantoor van Gaza … en hij speelde een belangrijke rol bij het oplossen van het conflict tussen “Koning Al-Saleh ' en zijn halfbroer, 'Koning Al-Nasir Shihab Al-Din Ahmad bin Al-Nasser Muhammad bin Qalawun Al-Salhi', aangezien hij laatstgenoemde in 'Karak' kon belegeren en zijn kasteel met katapulten kon aanvallen totdat het vernietigd. Hij werd gearresteerd, geëxecuteerd en met zijn hoofd naar “Al-Saleh Ismail” gestuurd.

Zijn periodes als gouverneur van Gaza (tussen de jaren 1311 n.Chr. - 1320 n.Chr. en een deel van 1342 n.Chr.) worden beschouwd als een van de gouden tijdperken, aangezien hij het grootste wederopbouwproces sinds de kruistochten leidde, waardoor het een grote, welvarende stad werd bouwde een paleis voor het gouverneurschap, een plein, markten, een badhuis, een bimaristana, een school voor de Shafi'is, een karavanserai en een moskee. Hij noemde het. Lawati al-Tanji, bekend als Ibn Battuta,” beschreef het in zijn boek “Tuhfat al-Nazar fi Ghareeb al-Nadhar wa Wad' al-Wafar al-

Wafar” als een “goede moskee, elegant gebouwd.” fijn vakmanschap, en de preekstoel is gemaakt van wit marmer.

Hij stond bekend om zijn uitgebreide religieuze cultuur, die vreemd en uniek was in zijn tijd, aangezien de lange reis langs de paden van het emiraat en zijn wereldse zorgen hem er niet van weerhield de wetenschappen van de hadith en de Shafi'i-jurisprudentie te verwerven en ermee te werken. Hij hoorde de Musnad van Al-Shafi'i in Karak door "Daniel bin Mankali", de rechter van Al-Shubak, arrangeerde de Musnad van Al-Shafi'i en legde deze uit met behulp van een groep schrijvers Al-Rafi'i en Ibn Al-Atheer en Muslim's uitleg door Al-Nawawi tot hij stierf op de negende van de Ramadan in het jaar 745 AH (1345 AD). de moskee, en een van zijn studenten was Al-Hafiz Al-Zayn Al-Iraqi.

De moskee van de twee prinsen Salar en Sanjar werd gesticht in het jaar 703 AH (1303 n.Chr.) op een hoge heuvel, het Al-Kabsh-kasteel (gebouwd op de ruïnes van de stad Al-Qata'i, gesticht door Ahmed bin Tulun op de berg Yashkar). Het heeft de stijl van hangende moskeeën en heeft een enkele minaret van steen, staande op een vierkante basis. De zijkant is 4,50 m lang en deze basis is drie verdiepingen hoog invloed blijkt uit de bogen van de minaret, die sommigen vergelijken met de koepeltoren van “Sioleto” in Italië. De beschrijving ervan verschilde, aangezien sommigen het als een “khanaqah (toevluchtsoord voor soefi’s)” beschouwden vanwege de aanwezigheid van een groep cellen voor de soefi’s. Soefi's om in te wonen, terwijl anderen het als een 'school' beschouwden en de omstandigheden van de bouw ervan zijn niet specifiek bekend. Ik denk dat de moskee werd gebouwd met het geld van 'Salar', terwijl de bouw werd uitgevoerd door 'Sanjar'. Dit blijkt uit rekening houdend met de functionele prioriteit en het verschil in status in de hoogte van de twee koepels en hun hoogte tussen de kleinere voor Sanjar en de grotere voor Salar, zelfs als ze qua vorm en decoratie vergelijkbaar zijn, en zoals ze zeggen: " mensen zijn heiligdommen." "!!.

De moskee bevindt zich momenteel in de oudste straat van Caïro, namelijk de “Al-Saliba”-straat, die begint vanaf het Citadelplein tot het begin van de Abdel Majeed Al-Labban-straat “voorheen Marsina”, waar de moskee zich

specifiek bevindt. convergeert met de straten Sheikhoun, Al-Rakibah en Al-Siyoufiya, in de vorm van een kruis, en daarom staat het bekend onder deze naam, en dit gebied heeft de huwelijksceremonie georganiseerd van Prins Abu Bakr bin Prins Arghun Shah bin Abdullah, het hoofd van de Nubië van Jamdariyah en de plaatsvervanger van het Sultanaat, aan Khund, de dochter van Sultan Al-Nasir Muhammad bin Qalawun, op de tweede van Shaban in het jaar 722 AH. De laatste gaf er, zoals zij was, zeer rijkelijk aan uit de eerste van zijn dochters en hij was verplicht. De prinsen kwamen opdagen en niemand bleef achter, en het duurde drie nachten waarin het gewone volk zonder verantwoording at. “... Dit brengt ons bij een grappig onderwerp over de zijlijn van deze episode, die de omvang is van de politieke huwelijken tijdens het tijdperk van Al-Nasser, wat een duidelijk fenomeen werd tijdens zijn bewind, met als doel de loyaliteit te verwerven van de prinsen om hem heen, terwijl het doel de prinsen, waaronder het bereiken van extreme rijkdom, het bereiken van macht en het verkrijgen van macht, dus trouwde ‘Al-Nassir’ meer dan tien van zijn dochters met de prinsen, waaronder (de wapensmid van Al-Nasiri Dar - Qusun Al-Saqi Al-Nasiri - Tughay Tamr Al-Omari Al-Nasiri - Saif Al-Din Qamari bin Abdullah Al-Nasiri - Alaa Al-Din Al-Tanbugha Al-Mardani Al-Nasiri Al-Saqi - Aq Sunqur al-Nasiri).

We keren nogmaals terug naar de held van onze aflevering...

“Singer” vestigde zich ook in de stad Hebron, toen hij gouverneur was van de twee heilige moskeeën en plaatsvervanger van het Sultanaat tijdens het bewind van “Al-Nasser”, de beroemde “Al-Jawliyya”-moskee in de periode tussen 717 AH - 720 AH (1318 AD - 1320 AD), dat deel uitmaakt van de Ibrahimi-moskee (Grot van de Patriarchen) met zijn eigen geld. Hij bouwde ernaast een "galerij, dat wil zeggen een keuken", vergelijkbaar met het Hebron-tafelkleed in de Ibrahimi-moskee, om voedsel uit te delen aan de armen, de behoeftigen, bezoekers en buren, en vulde het dagelijks met brood van veertienduizend tot vijftienduizend broden. Hij gaf niets uit de fondsen van de twee heilige moskeeën uit al deze werken, en dat heeft hij expliciet op het oprichtingsplaatje vastgelegd.

De moskee was een van de wonderen van zijn tijd, en er werd gezegd dat het een Joodse begraafplaats op deze berg was, dus hakte prins Sanjar hem om,

holde hem uit, bouwde er een dak op en maakte de vloer van de moskee. zijn muren en zijn marmeren pilaren.

5-De moskee en Sabil van Emir Tamraz Al-Ahmadi, bekend als de "Bahloul-moskee"

"De koning is onvruchtbaar"... een regel die heerste in het Mamluk-tijdperk en daarvoor, en het is een regel die het oog niet mist en de feiten er niet van afwijken. Een broer vermoordt zijn broer, een vader werpt het bloed van zijn zoon, en vice versa, en de titel van het conflict is altijd de zetel van de macht, en als we bij dit gezegde komen, dat een fenomeen weerspiegelt dat in oude en moderne tijden op de troon van de geschiedenis zat, schrijven sommigen dit toe aan een slaaf koning bin Marwan, terwijl hij huilde om de moord op "Mus'ab bin Al-Zubayr", en zei: "Ik had een oude vriendschap met Mus'ab, en hij was een van de mensen van wie ik het meest hield, maar deze koning. is onvruchtbaar. Niemand wil hem van een zoon of een vader, tenzij het het zwaard is." de klauwen van zijn broer Al-Ma'mun Toen hem werd verteld: "De verwanten zullen aardig voor je zijn", antwoordde Al-Amin: "Echt niet, de koning is onvruchtbaar, hij heeft geen baarmoeder."

Maar elke regel kent afwijkingen, zoals de wetenschappen ons hebben geleerd, of laten we zeggen dat menselijke regels in het algemeen niet altijd een doof, automatisch pad volgen. Misschien in de relatie van sultan 'Qaitbay' met zijn neef, prins 'Tamraz ", het meest prominente voorbeeld en de diepste indicatie van een dergelijke anomalie.

Geschiedenisboeken zeggen dat Prins "Tamraz" Al-Shamsi "Al-Mahmoudi" vernoemd is naar Khawaja "Mahmoud bin Rustam", die hem als tiener naar Egypte bracht met "Qaitbay" in het jaar 839 AH (1435 AD) en er werd gezegd 836 AH), en hij is "Al-Ashrafi" naar Al-Ashraf "Saif Al-Din Barsbay" die... Hij kocht het en nam het op bij de minderjarige Mamelukken in "Al-Tabaq" en maakte het vervolgens onder de geschreven Mamelukken om zijn geest en intelligentie te stimuleren. 'Al-Zahiri' is vernoemd naar sultan Al-Zahir, 'Saif al-Din Jaqmaq al-Ala'i al-Zahiri', die het van de schatkist kocht via 'Jasuk', Al -Ashraf's voogd, "Barsbay", samen met verschillende anderen, een van de Mamelukken van het Boek, daarna werd hij geëmancipeerd en gepromoveerd tot posities tijdens het tijdperk van "Jaqmaq". vreugdevolle rituelen, waarbij ze een paard voor hem tevoorschijn haalden en hem in stof en gaas kleedden. Sommige mensen

voegden aan hem de titel “Al-Azizi” toe, bewerend dat zijn vrijgelatene “Sultan Koning Al-Aziz Jamal al-Din Abu” was. al-Mahasin". Youssef bin Al-Ashraf Barsbay.

Toen al-Zahir “Jamqaq” stierf en al-Zahir “Saif al-Din Balbay” de leiding nam, werd hij boos op hem op aandringen van prins “Khayir Bey of Khayir Bey”, die echte macht had en geregeerd werd door schaduw. ‘Tamraz’, prins ‘Qarqmas al-Jalab’ en prins ‘Arghun Shah Estadhar’ werden gearresteerd. Ze waren in Opper-Egypte voor een missie daar, dus sommigen van hen werden naar de gevangenis van de haven van Alexandrië gestuurd, terwijl ‘Tamraz’. ' werd in het jaar 872 AH naar de haven van Damietta gestuurd... maar zijn gevangenschap duurde niet lang, aangezien de straf van Al-Zahir 'Balbay', die niet langer dan twee maanden maar vier duurde, al snel werd beëindigd onder de regering van koning Al-Zahir, “Abu Sa'id Tambugha Al-Rumi”, liet hij de gevangengenomen prinsen vrij, waaronder “Tamraz”, en hij deed zijn uiterste best om hem te belonen door hem duizend aan te bieden.

De cruciale periode in de geschiedenis van Tamraz blijft echter bestaan toen Al-Ashraf Qaytbay Dast opsteeg naar het Sultanaat – en hij was zijn neef – als opvolger van Timurbugha, die op waardige wijze werd afgezet en zonder gevangenisstraf of verblijfsbeperkingen in ballingschap werd overgebracht naar Damietta. Hij mocht het vrijdaggebed verrichten, maar na twee maanden probeerde hij te ontsnappen naar de Levant. Dus stuurde Qaytbay prins Yashbak al-Dawadar om hem in Gaza te arresteren. Dit incident hield verband met het instellen van een avondklok in Caïro in dat jaar 872 AH, waar mensen na het avondgebed hun huizen niet mochten verlaten. Het werd hen ook verboden wapens te dragen en veel te praten, en de Egyptenaren waren nog niet hersteld van het verbod dat hen was opgelegd. Het duurde twintig dagen. die werd opgelegd door "Tamar", de gouverneur en "Sultankoning Al-Zahir Abu Sa'id Saif Al-Din Khushqadam bin Abdullah Al-Nasiri Al-Muaydi" op zijn sterfbed, en geruchten spreken over zijn dood, dus strafte hij iedereen die na het eten zijn huis verliet door zijn oren en neusgaten af te snijden of hem met hamers te slaan, in historische precedenten die herstellen. Denk aan de eerste avondklok in de islamitische geschiedenis, die werd opgelegd door Ziyad bin Abiyah, de gouverneur van

Basra, na zijn verloving met Petra Hij accepteerde daar geen enkel excuus voor, tot het punt dat hij een bedoeïen onthoofde die de avondklok overtrad op zoek naar zijn verdwaalde geit!!

Nadat de zaak voor Qaitbay was afgehandeld, benoemde hij onmiddellijk zijn familielid, "Tamraz", om toezicht te houden op de werken van Al-Gharbiyah en zijn bruggen in het jaar 873 AH. Hij ging daar jaarlijks heen en bleef daar een maand.

‘Timraz’ was getuige van het epicentrum van het Mamelukken-Ottomaanse conflict, belichaamd in de crisis van ‘Shah Siwar (Siwar bin Suleiman bin Nasir al-Din Bey Dilghadir al-Turkman, ook wel Mohammed genoemd)’, die begon toen de Ottomaanse sultan ‘Mohammed’ de Veroveraar" versterkte de hand van "Shah Siwar" tegen zijn broer, "Bawadiq." Gesteund door de Circassian Mamelukken in hun strijd om de heerschappij van het Turkmeense emiraat "Dalghadir", waardoor "Shah Siwar" kon regeren met duidelijke Ottomaanse steun, en hij hield toespraken voor hem in "Al-Abelstein", de hoofdstad, en zijn naam werd getroffen. Dit alles moedigde "Shah Siwar" aan om het stokje van gehoorzaamheid aan sultan "Saif" door te snijden Het is duidelijk dat Khashqadam niet beslissend genoeg was tegenover hem, wat ertoe leidde dat zijn macht aanzienlijk groeide. Integendeel, het was Qaitbay die er zijn prioriteit van maakte om de macht van Shah Siwar te verslaan en een einde te maken aan zijn macht. bedreigingen voor de staatsgrenzen, dus stuurde hij een campagne onder leiding van de commandant van de soldaten, Qalqashir, in het jaar 873 AH (1468 AD), waren de meeste soldaten afkomstig van de Khashdumid Mamelukken, alsof Qaitbay zich wilde ontdoen van. hen en de vijand in één keer. De campagne werd verslagen, de leider ervan werd gevangengenomen, veel van zijn soldaten werden gedood en Shah Siwar nam de controle over de haven van ‘Aintab’ over, maar daarom liet hij niet na zijn steun te verlenen. Qaytbay, dus stuurde hij een grote campagne onder leiding van de Atabeg, 'Oezbeken', in Sha'ban 873 AH (1468 n.Chr.), En de pest teisterde destijds de Egyptenaren. De campagne behaalde in het begin overwinningen, maar 'Sjah Siwar” was in staat om verliezen toe te brengen nadat hij hen had gelokt om in gebieden te vechten. Een jaar later was Qarqmas de Jonge, de gouverneur van Malatya (een stad gebouwd door Alexander aan de Levant),

in staat Shah Siwar te verslaan en een beperkte overwinning te behalen. Qaitbay volgde dit door een grote expeditie te sturen onder leiding van prins Yashbak al-Dudar, die een beslissende en beslissende strijd voerde met Shah Siwar. Ze belegerden het kasteel van "Aintep" en konden hem verslaan in het jaar 876 AH (1472 AD). De Ottomaanse steun voor hem was verdwenen omdat ze destijds bezig waren met de Venetiaanse oorlog. Nadat zijn gezondheid verslechterde, gaf "Shah Siwar" zich over aan "Tamraz", waarbij hij om vergeving vroeg en het land tussen de voeten van de sultan accepteerde. , maar "Tamraz" verleende hem zekerheid. Hij zocht dit uit bij Yashbak, die hem overdroeg aan Barquq, de plaatsvervanger van de Levant, die hem vroeg: "Wie ben jij?" Hij zei: “Ik ben een armband.” Barquq zei: “Ben jij een armband?” Hij zei: “Ja.” Barquq zei: “Ben jij degene die de prinsen en de soldaten heeft vermoord?!” Toen beval hij Barquq een mantel uit te trekken met een ketting om zijn nek het jaar 876 AH (1472 n.Chr.), wat Tamraz boos maakte, dus ging hij klagen. Hij nam de kwestie volledig koel op en zei: “O Khwand (dat wil zeggen, heer, en respect is verschuldigd) u vroeg om mijn verbond, en ik heb het vervuld. Ik heb niets te maken met wat er met prins Barquq is gebeurd. Wij zijn de dienaren van de sultan, en dit is zijn wens.’ ‘Shah Siwar’ werd naar Caïro gestuurd en voor de poort geëxecuteerd , terwijl Barquq, de vertegenwoordiger van de Levant, de “Victory” Dome op “Swar” op de top van de berg “Qasioun” oprichtte... Het grappige is dat deze koepel door mensen “de vroedvrouwenstoel” werd genoemd omdat deze leek op de stoel waarop de vroedvrouw of vroedvrouw zat, en deze werd verwoest door een van de aardbevingen in 1173 AH (1759 AD), waarna de overblijfselen ervan werden verwijderd tijdens de Tweede Wereldoorlog in 1941 AD, en in 1960 AD het eerste televisie-uitzendstation. werd op zijn plaats opgericht in de tijd van de Egyptisch-Syrische eenheid.

We keren weer terug naar ons onderwerp... Uiteraard hielden de problemen van het “Dalghad”-emiraat daar niet op, aangezien “Tamraz” de campagne leidde die in het jaar 889 AH werd uitgezonden om prins “Alaeddin” en zijn Ottomaanse bondgenoten te bestrijden. , en hij zegevierde daarin (dat hebben we in een vorige aflevering besproken).

De nobele positie van Tamraz tegenover Siwar brengt ons de nobelheid van zijn moraal over en zijn woede over het verbreken van overeenkomsten. Er

is nog een verhaal dat zijn standpunt over de mensenrechten in dit tijdperk documenteert, aan het einde van Jumada al-Awwal 875 AH, "Ibn Zuwayn". arriveerde, en hij was aangesteld als verkenner voor Gharbiyya om Tamraz op te volgen, en hij werd vergezeld door een Arabische sjeik genaamd "Abdul Qadir bin Hamza bin Nusayr", werd gevild, zijn huid gevuld met katoen, en een groep andere afgehakte hoofden van Zijn aanhangers zagen 'Abdul Qadir bin Hamza' toevallig in deze afschuwelijke staat van villen en opvullen, en hij kende hem al eerder, dus viel hij 'Ibn Zuwayn' aan en sloeg hem.

Qaytbay's vertrouwen in zijn neef was onbeperkt, zelfs toen er vervreemding tussen hen plaatsvond als gevolg van Tamraz 'weigering om de positie van gouverneur van de Levant op zich te nemen in het jaar 885 AH, daarbij verwijzend naar schijnbare armoede en gebrek aan levensonderhoud. Innerlijk vreesde hij dat hij weg zou zijn van de sultan en de verklikkers van zijn tegenstanders tijdens zijn afwezigheid, en sloot de deur van zijn huis zonder hem. De sultan haastte zich niet om zijn verbanning uit Mekka met geweld op te leggen als straf voor zijn ongehoorzaamheid. In plaats daarvan liet hij de deur op een kier staan en stond hij de bemiddeling toe De inspanningen van de Atabeg “Azbek” zodat hun relatie weer gebaseerd kon worden op mededogen. Dus ging hij naar de citadel om de sultan te ontmoeten, trok zijn mantel uit en ging in een feestelijke processie naar zijn huis, en de zaak was klaar. Er is eenzaamheid en vervreemding tussen hen.

Prins Tamraz was natuurlijk niet arm, aangezien hij beweerde te ontsnappen uit de nieuwe positie. Hij was eerder erg rijk, en zijn rijkdom lag dicht bij die van de sultan in het jaar 885 AH door een persoon genaamd “Ali bin Muhammad Al-Marjoushi”, de zoon van een van de prominente kooplieden op de drankmarkt, die beweerde hem te kennen, bedroog hij hen, en ze gaven een groot bedrag uit van geld, maar ze hebben nergens van geprofiteerd. Het is niet uitgesloten dat het een herexport is van het idee van de “Steen der Wijzen” en de mogelijkheid om naast het maken van goedkope metalen en metalen ook goud te maken. het levenselixer. De twee mannen werden erdoor misleid, en het is een idee dat wijdverbreid was in de Middeleeuwen en de Oudheid, en het was de straf van ‘Ibn al-Marjushi.’ Het

was schokkend dat Qaitbay zijn ogen daartoe opdracht gaf uitgekerfd worden en zijn tong uitgesneden!!..

Wees natuurlijk niet verrast, beste lezer, in deze tijd kon alles worden geaccepteerd, zoals het uiterlijk van een zwarte man met één oog in het midden van zijn voorhoofd, of een vrouw met drie borsten, waarvan er één onder zit. haar oksel.

Misschien is dit personage van ‘Al-Marjoushi’ doorgedrongen tot het populaire erfgoed, dat erin is geslaagd het verhaal te ontwikkelen en de kenmerken te creëren van de populaire held ‘Hammour’, die eervol steelt en niet meer steelt dan hij nodig heeft en niet steelt van degenen met wie hij ‘brood en zout’ associeert. Ik vertel dit verhaal en ik twijfel er niet aan dat het verzonnen is, maar de betekenis en betekenis ervan zijn waardevol. Er wordt gezegd dat de slimme man “Hammour” de belangrijkste dief was in de tijd van Sultan “Qaytbay He en tien van.” zijn collega's kwamen het huis binnen van een rijke koopman genaamd "Al-Marjoushi" (misschien was hij de vader van onze vriend, de scheikundige, de aanklager. Een deel van het verhaal klopt) vlakbij de Al-Ghumari-moskee op zijn bed naast zijn vrouw, en hij vond “Hammour” aan zijn hoofd, dus hij dacht dat hij hem aan het vermoorden was. “Hammour” zei: “Wees niet bang, Khawaja De koopman zei: "Je hebt eten." En hoeveel kost je? Hamor zei: "Elf zielen." Dus gingen hij en Hamor de schatkist binnen en de koopman haalde er duizend dinar uit hij: “Kijk eens hoeveel je hebt en geef ons er tien?!” De koopman zei: ‘Het zijn er tienduizend.’ Ze zeiden: ‘Duizend is genoeg.’ Dus de koopman gaf ze er duizend, en terwijl ze probeerden te vluchten en ze meer hadden gekregen dan ze hadden verwacht, merkte een van hen op: ‘ een stuk papier’ dat op een van de planken glansde. Hij dacht dat het ‘zilver’ was. Toen hij het opende, vond hij er een fijn wit poeder in, dus proefde het ‘zout’ Toen hij hoorde over de bestelling van zijn vriend, zei hij tegen zijn collega's: 'Geef terug wat je hebt, want bij God zouden we niet iemand verraden met wie onze vriend zout had geproefd.' Ze gaven de duizend dinars terug aan de 'Marjoushi'-handelaar, die het probeerde om ze zelfs honderd dinars te geven om te delen, maar ze weigerden volledig.

We keren terug naar Tamraz, wiens status bij de Sultan toenam en wiens invloed nooit wankelde. Hij begon samen met hem te verschijnen bij openbare gelegenheden, zoals het vieren van de verjaardag van de Profeet Nijl en de opening van de dam. Hij nam ook het atabegschap over in het jaar 901 AH. De sultan keurde hem ook goed als supervisor van de bimaristan al-Mansuri, verhoogde zijn status en werd het hoofd van de Nubische strijd. .

Een van de dingen die een diepe wond in de ziel van Tamraz achterlieten was de dood van zijn vrouw Khawand, dochter van koning Al-Mansur Othman bin Al-Zahir Jaqmaq, in Rajab in het jaar 886 AH. Ze was een mooie jonge vrouw die stierf in postpartum na de geboorte van haar kind. Daarvoor stierf zijn vrouw, Malikbai, dochter van Qarqmas Al-Jalab. Hij bad. De sultan kwam naar haar plaats en Shihab al-Bijuri, een inwoner van Damietta, maakte een pelgrimstocht Hij bleef een tijdje verdrietig en Qaitbay probeerde zijn pijn te verzachten.

Tamraz probeerde trouw te krijgen aan Muhammad bin Qaitbay (de zoon van de concubine van sultan Asl Bey) en zijn meester in het eindgevecht, uit angst dat de Mamelukken na hem verdeeld zouden worden, en misschien ook in de hoop dat hij de zaken van de Sultan zou leiden. land vanachter de veertienjarige jongen Toen sultan Qaitbay geen antwoord gaf, haastte "...Tamraz" zich naar "Bab al-Silsilah (de huidige locatie is de moskee van Muhammad Ali)", een van de belangrijkste deuren. van de Bergcitadel, met 'Mohammed' en zette hem op een stoel, wachtend tot prins 'Aqbardi' arriveerde voor de inauguratieceremonie, en plotseling viel het leger hem aan, geleid door 'Al-Zahir Qansuh, of Al- Ashraf." "Five Hundred" en "Red Cranberry" schoten naar hem, en ze arresteerden "Tamraz", in de veronderstelling dat hij macht over zichzelf wilde krijgen. Hij probeerde tevergeefs de situatie uit te leggen zoals die werkelijk was, maar dat lukte niet Dat mocht hij doen, en hij werd per boot naar de gevangenis van Alexandrië gebracht, vastgebonden met twee boeien, de ene aan zijn benen en de andere aan zijn knieën. Daarna verdween zijn spoor uit de geschiedenis en was er daarna niets meer over hem bekend ..

Nu we de biografie van de eigenaar van de moskee en de Sabil hebben afgerond, gaan we verder met de geschiedenis van de twee monumenten,

waar Prins Tamraz de moskee en de Sabil stichtte in het jaar 876 AH - 1471 AD, en deze bevindt zich momenteel aan de Al-Labudiyah-straat (genoemd naar de makers van vilt, een soort stof waarvan de meeste volledig zijn gemaakt van wolvezels of in verhoudingen daarvan), tegenover Qantara Omar Shah" op het Sayyida Zeinab-plein.

We gaan de moskee de ‘Bahloul’-moskee noemen, en tijdens onze reis met de Mamluk-moskeeën zijn we in het reine gekomen met de realiteit dat de Mamluk bouwt en dat de kluizenaar het erft, en dat de biografie van de kluizenaar meestal beroemder is dan de biografie van de Mamluk, maar het geval van onze Halqat-moskee vandaag de dag verschilt in de prominentie van de naam ‘Mamluk’, die ‘Sidi Tamraz Al-Ahmadi’ werd van de naam van de mysterieuze kluizenaar genaamd ‘Bahloul’, zoals Dr. Souad Maher suggereert in haar boek ‘The Mosques of Egypt and Their Righteous Saints’ dat het ‘Bahloul bin Ishaq Al-Anbari’ zou kunnen zijn, die stierf in het jaar 298 AH. Als deze interpretatie juist is, zou Tamraz deze moskee boven het graf van Bahloul hebben gebouwd of herbouwd als een zegen voor zijn eer. Met het verstrijken van de tijd barstte de moskee, dus beloofde prins Hasan Effendi Ikhtiyar Tafakshan deze in de regio te repareren en te renoveren. jaar 1180 AH, en hij wees er tien winkels aan toe, drie aan de onderkant en zeven aan de voorkant, in het jaar 1190 AH (1776 AD).

De heer “Muhammad Al-Shams” Yawar Muhammad Ali Pasha adviseerde ook dat zijn heiligdom in het jaar 1230 AH in de moskee zou staan, en er werden verzen op geschreven, waaronder: “De dood was waar een ziel inhaalde... naast Al- Bahloul, er werd een symbool versierd. Sinds we jou, zoon van Mahmoud, zagen streven... streven naar de beste gerechtigheid, zei je.' Voor mezelf... in de ogen van de boer hebben ze hem ontspannen... Muhammad Shams zal dat nooit doen opstaan."

6- Zawia Abu Al-Khair Al-Kulaibati

Menselijke beschavingen hebben veel goede eigenschappen voor honden behouden, waaronder hun oprechtheid en loyaliteit. In de oude Egyptische beschaving vinden we honden die naar hun stem ‘Ew’ worden genoemd. Ze worden gebruikt voor de jacht en bewaking, en begeleiden hun baasjes zelfs in hun slaapkamers zelfs gemummificeerd na hun dood als lid van de familie. Misschien het schilderij van de koning “Antef II of Wah Ankh” Antaf, een van de koningen van de Elfde Dynastie van het Middenrijk (2115 - 2066) voor Christus, en zijn vijf honden met kenmerkende kenmerken. benamingen: (Zwart - Dapper - Ebbenhout - Noordenwind - Antilope of Hert), evenals de inscripties op de muren van het graf van Pepi Ankh, die dateren uit de regering van de koning (Pepi II - Zesde Dynastie). door zijn vrouw, luisterend naar muziek en hun hond (Khaf) onder de stoel die een stuk vlees eet, de beste weergave van deze voorname positie.

In de oude Chinese beschaving werd aangenomen dat het bloed van honden heilig was, en het werd gebruikt in de eed van loyaliteit en het zegel van geloof De definitie van een hond kwam: “Elk zevende dier is een gier”, wat een roofdier betekent. Daarom zijn we niet verrast door Arabische stammen die de naam “Kalab” droegen en zijn leden “Kalb” en “Kulaib” zijn. met als doel kracht te tonen of angst en terreur in de harten van vijanden te zaaien of als optimisme over het eerste wilde dier dat een vrouw tegenkomt tijdens haar bevalling, inclusief de hond.

In de hemelse religies, met name de Islam, werd de hond “Het Volk van de Grot” genoemd in de uitspraak van de Almachtige in Surah Al-Kahf: (En je zult denken dat ze wakker zijn terwijl ze slapen. En Wij zullen ze overdragen aan de naar rechts en naar links, en hun hond ligt uitgespreid. Al-Wasid: Als je ze had gezien, zou je voor ze zijn gevlucht en van hen vervuld zijn geweest met angst (18)). Zijn naam is “Qatmir (wat de dunne schil tussen de pit en de vrucht of tussen de dadel en het zaad betekent)” of “Hamran.” In de boeken van oude commentatoren werd vermeld dat hij iemands jachthond was, en er werd gezegd dat hij de hond van de kok van de koning was, en hij volgde hun religie, dus ging hij met hen mee op het pad van God, vergezeld van zijn hond.

En wie van ons wordt in onze hedendaagse realiteit niet aangetrokken door die scènes en foto's waarin een hond zijn baasje omhelst en zij samen de vakantie doorbrengen, weg van mensen?!...De optie om weg te blijven van mensen en lawaai lijkt wenselijk om Velen van ons in onze huidige wereld, die vol zit met druk, uitdagingen en conflicten bij het nastreven van psychologische vrede, aangezien honden een unieke en dierbare loyaliteit hebben die we missen in de harten van sommige mensen.

Uit wetenschappelijke onderzoeken die zijn uitgevoerd om deze loyaliteit en deze sterke vriendschap tussen honden en mensen te verklaren, blijkt dat wanneer honden naar hun baasjes kijken en hen door het leven begeleiden, ze zich kalm en gerustgesteld voelen, gestimuleerd door de afgifte van het hormoon ‘oxytocine’ door de achterkwab van hun baas. de hypofyse, die in hun hersenen het hormoon ‘liefde, genegenheid, omhelzing en vertrouwen’ wordt genoemd, naast een verlaging van de cortisolspiegels (het belangrijkste stresshormoon dat hoge bloedsuikerspiegels veroorzaakt) en de bloeddruk. Net zoals het gevoel van een jong kind terwijl hij naast zijn moeder kruipt en speelt en naar haar kijkt, neemt tussen hen hetzelfde hormoon, het 'liefdeshormoon' toe...terwijl we niets vinden dat lijkt op dat bij de mens. relaties. Met wolven bijvoorbeeld.

De waarheid is dat ik, terwijl ik door de islamitische geschiedenis zwierf, nooit iemand heb gevonden die zijn leven aan honden gaf, ondanks de eenvoud van zijn situatie, zoals Abu al-Khair al-Kulaibati deed. Hij is een kleine man met een mank been terwijl hij bij de deur van Zuwailah zat met een stok in zijn hand met een oorbel van “rammelaars of rammelaars.” Hij bond een stuk hout om zijn handen en voeten, en trok soms zijn kleren uit en trok ze op andere momenten aan zat dagenlang op het toilet in het toilet van de Al-Hakim-moskee, berouwvol, boog zijn hoofd en hekelde zichzelf door te zeggen: “Je verdient het, jij slechterik.” en zij beschouwden hem als een van de rechtvaardigen, en wij prijzen niemand voor God.

“Abu Al-Khair Al-Kulaibati” was erg aanhankelijk tegenover honden en liet ze niet elke ochtend of avond in de steek, zelfs niet als hij naar de moskee of het toilet ging. Het gebeurde dat iemand hem hekelde vanwege zijn lange omgang met honden, dus hij zei tegen hem “Abu Al-Khair” alsof hij inzicht

had in wat er in de ziel van de man zat en dat hij in zijn waarheid verborgen was voor mensen. De dag was nog niet voorbij totdat deze man werd gearresteerd terwijl hij een valse getuigenis aflegde en een stier aan het ringen was in het bijzijn van mensen!! Bij een soortgelijk incident onderschepte een rechter hem toen hij met zijn honden de moskee binnenging en zei tegen hem: “Deze mensen oordeel niet vals en leg geen getuigenis af.” “Op dezelfde dag werd de rechter valselijk beschuldigd van onwaarheid en werd er een bel op de markt gegooid als getuigen, en hij werd afgezet en stierf uit afschuw.

Hier stoppen we om een legitieme vraag te stellen: waarom was “Abu Al-Khair” zo onverschillig voor wat hem verweten zou worden als hij zijn honden naar de moskee bracht?! volledige capaciteit en was geen madjad en was in staat om juridisch bewijs te gebruiken om mee te discussiëren, inclusief bijvoorbeeld wat er in Al-Bukhari stond op gezag van Abdullah bin Omar, moge God tevreden met hen zijn, zei: (De honden werden geplast, en ze werden geaccepteerd en gerangschikt in de moskee, in de tijd van de Boodschapper van God, moge Gods gebeden en vrede met hem zijn. P gebed Daarin is de moskee niet onrein zolang je niet plast in Het. En niet alleen zijn afhankelijkheid van manifestaties en het terroriseren van anderen door hun geheimen te onthullen en de diepste zielen te ontdekken... Ik geloof dat deze eerste mogelijkheid om het argument op te leggen mogelijk blijft, zelfs als het niet wordt vermeld in de teksten van de verhalen over hem.

‘Abu Al-Khair’ eiste altijd dat iedereen die naar hem toe kwam en om een behoefte of een kwestie vroeg, voor een van zijn honden een pond gegrild vlees moest kopen, en dan zou aan de behoefte en de kwestie worden voldaan, als God het wilde. het punt waarop sommige mensen dachten dat het geen echte honden waren, maar eerder djinn die door Gods bevel werden ingezet om in de behoeften van mensen te voorzien!! We stoppen hier bij een beschuldiging die misschien in je opkomt, beste lezer, en die aanklopt op de deur van je verwarde ziel, dat het model van “Abu Al-Khair” en degenen zoals hij tot op de dag van vandaag afhankelijk zijn van ons wezen als visuele wezens. en daarom kunnen we gemakkelijk misleid worden door ons zicht aan te passen om hun trucs te accepteren met wat oefening en training. Ik antwoord hierop door te zeggen dat er mensen zijn die eigenlijk

bovennatuurlijke vermogens bezitten zonder duidelijke wetenschappelijke redenen. Deze waren in het verleden, in onze huidige tijd Daarom kunnen we dergelijke historische verhalen in hun grote lijnen met voorzichtigheid aanvaarden en het oneens zijn over enkele van zijn overdrijvingen. We kunnen ook aanvaarden dat de man, ondanks de bescheidenheid van zijn kennis, een sterke kende Reukvermogen Honden hebben een langdurig gezelschap en zijn bereid om naar verloren, gestolen of verloren spullen van mensen te zoeken, zoals politiehonden dat in de moderne tijd doen.

We keren weer terug naar Abu Al-Khair, en de geschiedenisboeken vertelden ons niet meer over hem dan wat we vermeldden, behalve dat hij stierf op de derde dag van Jumada Al-Akhirah in het jaar 909 AH (1503 AD), dat wil zeggen tijdens de tijd van de Mamluk Sultan “Al-Ashraf Abu Al-Nasr Qansuh bin Baybardi Al-Ghuri.” Hij werd begraven in deze hoek die werd opgericht door Sheikh Imam Al-Qadi, “Sharaf.” bin Abd al-Ghaffar al-Maliki, “de staatsopziener en schrijver van documenten en documenten van Sultan al-Ghuri.” In hetzelfde jaar werd op eigen initiatief en in opdracht van “Al-Ghuri” gezegd: 'vanwege de status van de eigenaar, bij wiens begrafenis de prinsen, staatslieden en rechters marcheerden.

Ik geloof dat het motief van deze sjeik, als hij bij zichzelf zou beginnen, een overwinning zou zijn voor zijn Maliki-doctrine, die belichaamd werd door “Abu Al-Khair” en waarin hij uniek was in zijn uitspraak dat een hond “puur” is. in zijn ogen” omdat “het principe der dingen zuiverheid is. Elk levend wezen is puur, en dat geldt ook voor zijn zweet, tranen, slijm en speeksel.” stond naast de Al-Hakim Bi-Amr Allah-moskee, de Fatimiden-kalief, die in het verleden opdracht gaf tot het doden van honden concurreren met mensen bij het eten van brood gemaakt van tarwe!! Het was in die tijd een out-of-the-box-oplossing, maar als het zo was doorgegaan, zou het op zijn beurt het milieuevenwicht in Egypte in gevaar hebben gebracht.

De zawiya kwam in een gebouw terecht dat was gebouwd door “de schijnbare kalief van A'zaz Din Allah Abu al-Hasan Ali”, de zoon van al-Hakim, bi-Amr Allah, en werd tijdens het bewind van al-Hakim aan de moskee toegevoegd. -Salih “Najm al-Din Ayyub” en al-Mu'izz Aybak, en het had geen dak, zodat het uiteindelijk toebehoorde aan onze

hondenliefhebbende vriend, “Abu al-Khair al-Kulaibati.” ontmoeten elkaar zij aan zij op één plek en op één pagina van de geschiedenis, en dit is een van de meest verbazingwekkende dingen die je kunt zien van de revolutie van de tijd en het verstrijken van dagen die onze grote monumenten vertellen in hun onsterfelijkheid en pracht. .

Het interessante is dat de status van ‘Abu Al-Khair’ niet eindigde met het einde van het Mamluk-tijdperk en de intocht van de Ottomanen in Egypte, Khayir Bey, de eerste heerser van Egypte in het Ottomaanse tijdperk, die er een zegel vestigde de status van “Abu Al-Khair” in zijn nagedachtenis, waarbij de beloning werd opgedragen aan Sultan Selim I, in de maand Jumada Al-Akhira in het jaar 924 AH (1518 AD). geloofden dat de put in de hoek het geluk van de djinn bevatte, dus gooiden ze er suiker in en wasten ze hun ledematen erin in de hoop op genezing.

7- Al-Tabbakh-moskee

Ze zeggen: “De kortste weg naar het hart van een man gaat door zijn maag.” Dit is ongetwijfeld een oud gezegde, en misschien gaat de oorsprong ervan terug naar As’ab, van wie de auteur van Al-Aqd Al-Farid, “Ibn Abd”, Rabbuh Al-Andalusi,” werd geciteerd: “Er werd tegen As'hab gezegd: Wat een goede zang. Hij zei: Fried Nashish. Er werd tegen hem gezegd: Wat een goede tijd. Hij zei: Als je wat te besteden hebt, en Ashab zong altijd: ‘En de liefde zat in het hart, daarna kwam de liefde in de maag.’ Het is echter heel moeilijk om het als een solide wetenschappelijke regel te beschouwen, en toch blijft het blootgesteld aan de vele praktische toepassingen en zonder grenzen. Geschiedenis Daarom zijn we, als we de afleveringen van de Mamluk-geschiedenis bekijken, niet verrast door de speciale relaties die hen binden, behalve dat hij degene is die zijn gezondheid en leven toevertrouwt , hij blinkt ook uit in het maken van alles wat de prins of sultan maar wenst, waardoor hij zijn dorst lest en op elk moment en op elke plaats de roep van zijn hongerige maag beantwoordt.

Het voortdurende verlangen van de prins of sultan naar voedsel is ook gerechtvaardigd, aangezien de vluchtige en onstabiele aard van het Mamelukkenleven, vol verplichtingen en verschrikkingen, leidt tot een toename van het hormoon ‘cortisol (een steroïde hormoon geproduceerd door de bijnieren)’, dat verhoogt de eetlust en de voedselinname en verhoogt in ruil daarvoor het gewicht als gevolg van de ophoping van vet.

Maar in deze aflevering van ons... was de relatie tussen de prins en de kok niet zoals we die in de presentatie beschreven. De titel van de relatie was eerder een 'moskee', gebouwd door de 'prins' en herbouwd door 'de' kok!!"

Wat de oprichtende prins betreft, hij is “Jamal al-Din Aqush bin Abdullah al-Ashrafi.” Hij was een van de Mamelukken van Sultan “Abu al-Excellente Koning al-Mansur Saif al-Din Qalawun al-Alfi al-Ala'. i al-Salihi al-Najmi, en zijn bijnaam was Abu al-Fath.” Daarna trad hij in dienst van zijn zoon, “Sultan al-Ashraf Salah al-Din Khalil, zoon van al-Malik al-Mansur Saif Al.” -Din Qalawun Al-Alfi Al-Ala'i Al-Salihi Al-Najmi, aan wie hij wordt toegeschreven. Hij benoemde hem tot onderkoning van “Al-Karak (een stad

in Jordanië)”, wat hij bijna twintig jaar lang bleef doen de jaren 690 AH - 709 AH totdat hij de titel van "plaatsvervanger van Karak" kreeg en daardoor bekend werd, en hij een tegenstander was van de sultan, "koning Nasser Al-Din." bin Abdullah Al-Salhi” en in zijn dienst ten tijde van diens verblijf in Karak, en met de volledige uitoefening van zijn gezag door Sultan “Al-Nasir Muhammad”, benoemde hij hem tot aanklager van Damascus in het jaar 711 AH , ter vervanging van prins “Saif Al-Din Karai Al-Mansouri”, waarna hij hem het jaar daarop ontsloeg en de prins in zijn plaats benoemde “Saif al-Din porde al-Hussami al-Nasiri.” -Din” aankwam in Egypte, hij werd gearresteerd en bleef gevangen tot het jaar 715 AH. Daarna werd hij vrijgelaten en begon hij zitting te nemen in de raad van Sultan al-Nassir, “Ras al-Maimna”, waar hij een speciale positie bij hem bekleedde. Hij zou voor hem opkomen als hij werd voorgesteld, waardoor hij zich van de anderen onderscheidde.

Hierover zegt Saladin Al-Safadi in zijn boek “Tuhfat Dhu'l Al-Albab, betreffende degenen die in Damascus regeerden vanuit de kaliefen, koningen en afgevaardigden”: “Toen kwam Aqush, de gouverneur van Karak… hij gaf er geen kwart van uit totdat hij vertrok. Daarna werd hij staatshoofd... hij versierde het met zijn bescherming en plechtigheid. Toen hij kwam, kwam de sultan voor hem op... en daar was hij trots op die iwan. Toen werd het onmogelijk voor hem... en hij lette er niet op.'

Een van de heldendaden van Prins Jamal al-Din Aqush was zijn zorg voor de Salihiya School (behorend tot koning al-Salih Najm al-Din Ayyub ibn al-Malik al-Kamil Muhammad ibn al-Adil Abi Bakr ibn Ayyub, bijgenaamd Abu al-Din Aqush). Futuh werd gebouwd in 641 AH/1243 n.Chr., passend bij de Mustansiriya-school die ongeveer tien jaar daarvoor door de Abbasidische kalief al-Mustansir was gebouwd, en het was de eerste A-school in Egypte die de vier soennitische rechtsscholen onderwijst. , dus raadpleegde hij juristen en rechters over het opzetten van een preekstoel daar om vrijdagrituelen te houden in het jaar 730 AH. Ze gaven hem een fatwa om dit te doen, dus benoemde hij Jamal al-Din al-Ghazawi tot predikant in de Shafi' van de school. i iwan, met een salaris van vijftig dirham (de dirham is een zilveren munt waarvan wordt gezegd dat deze van Perzische oorsprong is, van de Perzische dram, en van de Griekse drachme, en zes

muezzins met een salaris). van tien dirhams per maand voor elk van hen, naast het toewijzen van een reciteerder om de Koran te lezen. Hij werd hieraan toegewezen, en hij inspecteerde persoonlijk de muezzins in het holst van de nacht voordat hij God prees. Hij schonk er ook ongeveer drie duizend ardabs graan.

Toen Al-Mansouri in het jaar 723 AH de leiding over Al-Bimaristan kreeg, regelde hij de zaken ervan in de beste orde en hield hij toezicht op de reparaties daarin, repareerde de muren, vernieuwde de verf en het witkalk en sneed de buitenkant uit school, de koepel en de minaret met beitels. Hij richtte ook een zaal op in Al-Bimaristan in Shaban in het jaar 726 AH, en hij hakte de muren van de school uit, gebouwd met steen van binnen en van buiten, en schilderde de gouden stijl van de school opnieuw. Buiten zag hij eruit alsof hij nieuw was... en hij inspecteerde zelf de toestand van de patiënten, en vaak vermomd, dag en nacht, voor zonsopgang, om de toestand van de patiënten nauwlettend in de gaten te houden, vooral de zwakken en de krankzinnigen. , en om te vragen naar de bedden en de dokter. De waarheid is dat de man een pionier was van wat we tegenwoordig in moderne gezondheidszorgkwaliteitssystemen noemen (Leadership WalkRounds), waarbij de ziekenhuisleiding de afdelingen bezoekt en de meningen onderzoekt. van de gezondheidszorgbeoefenaars die ter plekke verantwoordelijk zijn voor de dienstverlening, evenals de mening van patiënten over de dienstverlening aan hen, op een manier die bijdraagt aan het vergroten van de patiëntveiligheid en het ontwikkelen van de geleverde diensten.   Het is duidelijk dat hij geloofde in het behandelen van krankzinnigen met muziek, aangezien hij een groep jualiqiyya, dat wil zeggen muzikanten (meervoud van koor), naar hen toe bracht. Hij was ook streng over de noodzaak om de patiënt uit de bimaristan te laten zodra hij herstelde, en dit is een ander kenmerk van de kwaliteit van de man, aangezien dit onnodig grote drukte vermijdt. Hij verving ook een bassin waaruit vieze geuren kwamen, bij de poort van Bimaristan, een pad met zoet water waaruit mensen dronken. en hij droeg de kosten daarvan uit zijn eigen geld, zonder afbreuk te doen aan het geld van de schenking, alsof de man zijn tijd ook in dit aspect vooruit was gegaan, aangezien dit de toepassing van infectiebeheersingsmethoden met zich meebracht.

Hij gaf ook opdracht tot de bouw van een tent of luifel om de verkopers op de “Al-Qafisat”-markt te beschermen tegen de hitte van de zon. Ze sliepen bij de ramen van de Mansouriya Dome om armbanden en enkelbanden aan vrouwen te verkopen.

In tegenstelling tot dit reformistische gezicht dat verandering zocht, had prins Jamal al-Din Aqoush een ander gezicht dat extreem wreed en wreed was en nooit genade kende. Voor hem waren kleine zonden hetzelfde als grote. Hij werd zowel hard als onrechtvaardig gestraft , tot het punt waarop hij duizend stokken en meer sloeg, waardoor veel mensen omkwamen. Het is vreemd in zijn gewoonten dat hij twee of drie dagen alleen een tempel op de Rode Berg bezocht, en daar vandaan verhuisde. zijn huis (het was tussen Al-Kharnafsh en de deur naar het geheim van Bimaristan Al-Mansouri) naar de badkamer, gekleed in een ongesneden gewaad, met zijn schort en zijn kom, zonder dat een van zijn bedienden hem hielp, en liet het naakt achter. Het gebeurde dat een van de mensen hem in deze toestand zag, dus hij herkende hem en wilde hem helpen. Dus pakte hij de steen, krabde aan zijn voet en waste deze met lotusbladeren, en Jamal al-Din onderdrukte zijn woede en deed dat ook. geen woord zeggen... en zoals ze zeggen in het populaire spreekwoord: "Je doet goed en je ontvangt kwaad." Dit spreekwoord, dat in strijd is met de geest van de islam, stelde de Mamelukken doorgaans niet teleur, of was misschien bedoeld om dat te doen. De populaire mensen van hun tijd pasten bij de beloning van vriendelijkheid. Zodra Jamal al-Din bij zijn huis aankwam, riep hij de man bij zich, gooide hem op de grond en sloeg hem, zeggende: “Ik ben niet bezeten, dat doe ik wel. Ik heb geen jongen, ik heb geen vat zodat je mij durft aan te vallen.’

Hij was begonnen aan het gebouw van zijn moskee, waar we het over hebben, in de gedaante van Al-Husseiniyah. Wat vreemd is, is dat hij er niet bij stopte, en dat hij er alleen naar binnen ging om het te inspecteren vuil onder zijn mat of zijn lampen, riep hij de hem toegewezen persoon bijeen en sloeg hem. Op een keer, terwijl hij alleen in de moskee was, kwam een Koerdische soldaat van Al-Husseiniyah naar hem toe met een kom met eten () Melk en Ruqaq zat er middenin en wilde hem uitnodigen en begon te zeggen: “In de naam van God.” Hij spreidde zijn boekrol uit, en Jamal al-

Din was verbaasd en zei: “Wie heeft u naar mij verwezen of heeft u hierover geïnformeerd? mij?” De soldaat zei: “Bij God, en niemand.” Hij was blij met hem en vroeg om zijn Mamelukken, en ze aten allemaal, en hij beval dat er zeshonderd dirham aan hem zou worden betaald... Het is duidelijk dat deze eer ervoor zorgde dat een andere Koerdische soldaat ernaar streefde het voorbeeld van zijn collega te volgen, dus zijn beloning was zeshonderd stokken!!...

Deze overdreven ernst bracht hem in geschillen met de sultan, waaruit hij deze kon oplossen. Het gebeurde dat er een geschil ontstond over de erfenis tussen zijn dochter, die de vrouw was van 'Baktamur the Brow', en de andere vrouw van Baktamar (de vrouw). Sultan's meid), dus sloeg hij de andere vrouw met zeshonderd stokken totdat ze stierf, en dat was een gewelddadige daad van afstand doen van zijn dochter en een ernstige zonde, zelfs als ze gelijk had. Hij sloeg de sultan ook met duizend stokken totdat hij na twee of drie dagen stierf, wat een enorm aantal is. Dit komt omdat hij hem bij Bab al-Luq zag, terwijl hij zijn waterschoen vervloekte en zijn leraar (d.w.z. Jamal al-Din zelf). , en natuurlijk). En hij zei tegen hem terwijl hij hem sloeg: 'En jij en de waterzak hadden ruzie met haar? doe maar dat jij ruzie maakt totdat ik beledigd word).”

Het meest verbazingwekkende aspect van het leven van prins Jamal al-Din blijven zijn vreemde merktekens op de papieren, waaronder: “De bijeenkomst is gepland”, als reactie op wat Mamlouk schreef waarin hij vroeg aanwezig te zijn bij “onze heer, de Koning der Prinsen” in Damascus , en ook: “Het geld van wie dan ook is vijftig dagen en zijn geld is honderd nachten.” “Er is behoefte aan het leger.” Dit was een opmerking over een van de rijke mensen van Damascus die ook om een leengoed had gevraagd opgenomen: “Als je geduld hebt met de schade die hun kinderen toebrengen, verlaat dan anders hun land.” Dit was een commentaar op de klacht van een Mamlouk over de meisjes die hem kwaad deden. Een van de vreemdste van deze opmerkingen ooit was zijn verklaring aan een van de Mamelukken, en misschien stond hij op de rand van ongehoorzaamheid, of misschien heeft hij het begaan: "We hebben je geteld, maar als je terugkeert naar zoiets, zullen we je castreren."

Desondanks was hij een man met een mening en wijsheid, wat we zagen in de eerder genoemde gebeurtenissen en rollen die hij speelde, en we zien het ook in zijn advies aan prins Tanakaz, die dank verschuldigd was aan Jamal al-Din omdat hij in het gouverneurschap bleef. , terwijl hij hem adviseerde voorzichtig te zijn met de schommelingen van de sultan, zeggende: "Wat mij betreft, ik heb het opgevangen, maar neem het aan." Hij adviseerde hem ook om geen geschenken aan te nemen die hem worden aangeboden, zoals hun maximale waarde zal niet hoger zijn dan vijftigduizend dinars, terwijl de jaarlijkse schenking van de sultan honderdduizend dinars per jaar bedraagt.

Zijn oppositie en gewelddadige acties brachten hem in botsing met sultan Al-Nasir ‘Mohammed Ibn Qalawun’, en totdat deze van hem afkwam, benoemde hij hem in het jaar 734 AH tot procuraat van Tripoli in de Levant Op zoek naar een toevluchtsoord en zijn verlangen om in Jeruzalem te verblijven, beval de sultan hem naar Damascus te gaan, en daar ontving hij hem 'aangemoedigd' met welkom en dekte een tafel voor hem in het Huis van Sa'ada, waar hij aanwezig was. De prinsen arresteerden hem vervolgens in het jaar 735 AH en plaatsten hem in de Citadel van Damascus. Daarna werd hij overgebracht naar een toren in de Safad Citadel en van daaruit een jaar later naar de gevangenis van Alexandrië, waar hij stierf in het jaar 736 AH Er wordt gezegd dat de oorzaak van zijn dood was dat hij een ‘slaa’ op zijn hoofd had, wat een ‘vergroting’ op het lichaam of hoofd betekent, zoals een litteken, dat in grootte varieert tussen een kikkererwt en een watermeloen , dus sneed hij het af nadat hij de toestemming van de sultan had gevraagd, en het veroorzaakte zijn dood.

Hier zijn we klaar met het nieuws van de prins en is het tijd voor onze reis met de kok die herbouwd heeft, die “Ali bin al-Tabbakh of Hajj Ali al-Tabbakh” is, die Sultan “Al-Nasir Muhammad” vergezelde in Egypte en vervolgens Karak, en keerde toen met hem terug naar Egypte toen de zaak voor hem was geregeld en hij werd 'Khuan Salar', dat wil zeggen de hoofdman van de Koninklijke Keuken, die toezicht hield op de maaltijden en banketten van de Sultan, en verantwoordelijk was voor de Koninklijke Keuken. met volledige bevoegdheden en absolute handen, vanwege zijn extreme vertrouwen in hem.

Ali vergaarde tijdens zijn werk een enorm fortuin, aangezien hij als enige verantwoordelijk was voor de voorbereiding van missies, bruiloften, ceremonies, banketten en banketten voor vooraanstaande prinsen, en wat daarvan overbleef, zoals de hoofden van schapen en koeien, de poten, de dravers, en het slachtafval van kippen en ganzen, en hun organen, verkocht hij voor zijn persoonlijke rekening.

Het gebeurde zo dat hij net klaar was met het treffen van voorbereidingen voor de vreugde van de zoon van Baktamar al-Saqi over de dochter van de prins. Hij porde de plaatsvervanger van de Levant en had verschillende relikwieën in zijn bezit die hij aan het voorbereiden was om deze te verkopen de overblijfselen konden niet lang standhouden en konden worden vernietigd. Toen onderbrak sultan Al-Nasir zijn eed van trouw en riep hem aan het eind van de dag op om een populair boerengerecht (ramislam) voor hem te bereiden en Hajj Ali keek hem fronsend aan Sultan schreeuwde boos naar hem: "Wee jou, wat is er mis met jou met een fronsend gezicht?" “Ali” zei: “Hoe kan ik niet fronsen als het uur mij twintigduizend dirham als naqra heeft ontnomen (wat betekent dat ik geld heb verspild voor de waarde die werd vermeld in het uur waarop u mij ontbood)?” En hij begon de restjes op te sommen hij had zich verzameld dat hij zich aan het voorbereiden was om ze te verkopen en stelde ze uit totdat hij klaar was met koken voor hem, waardoor ze vernietigd werden en zijn winst gegarandeerd verspild werd.

Het vreemde is dat “Al-Nasser” zijn kok niet strafte voor deze durf en deze informele winst uit zijn werk in het openbaar, maar hem eerder beloofde hem te compenseren, door glimlachend te zeggen: “Ik zal koken en garanderen wat je zei De sultan kwam zijn belofte na en beval de gouverneur van Caïro en Egypte om de stoffelijke resten in het bezit van de kok te brengen en ze namens hem te verkopen. De prijs bedroeg drieëntwintigduizend naqra dirham, dat wil zeggen meer dan wat de kok had geschat.. Stel je voor dat dit de opbrengst is van één verkoop voor één dag?!!
.

Er werd geschat dat wat hij dagelijks verdiende uit de Koninklijke Keuken vijfhonderd naqra dirhams bedroeg, en voor zijn zoon “Ahmed” driehonderd naqra dirhams. Met dit enorme inkomen handhaafde hij zijn positie bij “Al-

Nasser" en zijn kinderen na hem (Koning Al-Mansur Saif Al-Din Abu Bakr - Al-Ashraf Koning Alaa Al-Din Kajak - Koning Al-Nasser). hem, zijn positie of zijn geld, dat op een ongekende manier groeide totdat de zaak in handen viel van koning "Al-Kamil Sayf al-Din Shaaban bin al-Nasir Muhammad bin Qalawun", en hij zijn geld in beslag nam in het jaar 746 AH, waaronder vijfentwintig. Een huis aan de Nijl. De moeder van de sultan nam bezit van enkele van deze luxe geconfisqueerde huizen, dus nam ze zijn grote huis aan de zee en de ruïnes van zijn huis in Mahmudiya, vlakbij zijn zoon, mee. Ahmed", werd ook gestraft met mishandeling, en het renovatieproces van de moskee werd verstoord en er werden geen gebeden verricht.

We weten de omvang van de relatie tussen prins Jamal al-Din Aqoush en de kok, Ali, niet, ondanks hun tijdelijkheid. Was het een eerdere gunst van de prins die ervoor zorgde dat de kok vernieuwde wat de prins had opgebouwd als reactie op de gunst? of was het een legaat, of misschien omdat de moskee dichtbij een van de paleizen van de chef stond? Of misschien in opdracht van sultan Al-Nasser..?!!

We komen op de locatie van de huidige moskee, de 'Al-Sanafiri'-straat in Abdeen, genoemd naar het heiligdom van sjeik 'Ismail Al-Sanafiri'. Vóór dit heiligdom droeg de straat de naam 'Bab Al-Louq'. De moskee lag naast de Al-Shaqqaf Pool. De moskee werd gerenoveerd tijdens het bewind van de Ottomaanse sultan "Suleiman de Grote" in het jaar 949 AH / 1542 na Christus, en ten slotte tijdens het bewind van koning Fouad in 1931 na Christus, toen. zijn definitieve ontwerp werd toevertrouwd aan de Italiaanse ingenieur 'Mario Rossi'. Deze ingenieur was op uitnodiging van de hoofdarchitect van de koninklijke paleizen, 'Ernesto Frocchi', in 1921 na Christus naar Egypte gebracht en gemaakt deze beroemd in de Abu-moskee. Al-Abbas Al-Morsi is de moskee waarvan de bouw in 1933 na Christus begon in een ontwerp dat lijkt op de Rotskoepel in Jeruzalem.

Sectie Drie
Verhalen uit het archief tijdens de Ramadan

1-Maatschappijkwesties tijdens de Ramadan uit het Egyptische Ramadan-persarchief honderd jaar geleden (Magazine Modern Egypt en Al-Dunya Al-Musawwarah)

De Egyptische pers en haar uitgebreide archief zullen door de geschiedenis heen een weerspiegelende spiegel blijven van de realiteit van Egyptenaren van alle lagen van de bevolking, en een onuitputtelijke bron voor degenen die op zoek zijn naar de levens van gewone mensen, vooral in de moderne tijd, die een geschiedenis is die is nog niet geschreven, en aangezien de geschiedenis tijdens de Ramadan vaak gericht is op het nieuws van degenen met gezag en de elite van de samenleving, en de sterren ervan en enkele eigenaardigheden van hun dagen, was het aan de andere kant noodzakelijk om bloot te leggen fragmenten uit de levens van eenvoudige mensen en ontbrekende schakels in de vorm van hun sociale kwesties aan het begin van de vorige eeuw om het beeld compleet te maken. Daarom heb ik gekozen voor enkele van de anekdotes over deze kwesties die duidelijk iets anders laten zien en andere beelden dan we vroeger ideaal vonden..

Eerste geval:

God de Almachtige zei in Surat Al-Isra, vers 23: (En jouw Heer heeft bepaald dat jullie niemand anders dan Hem mogen aanbidden en goed moeten zijn voor je ouders. Eén van hen of beiden bereiken samen met jou de ouderdom. Zeg ‘prima’ tegen hen , en berisp ze niet, maar spreek vriendelijke woorden tegen ze. Het is dus verplicht voor kinderen om vriendelijkheid en genegenheid jegens hun ouders te tonen, hen te eren en in hun behoeften te voorzien, maar in ruil daarvoor legde religie voorwaarden aan ouders op. verdienen deze gerechtigheid. Het is bekend dat er wordt verhaald dat een man naar de commandant van de gelovigen Omar ibn al-Khattab kwam, moge God tevreden met hem zijn, en bij hem klaagde over de ongehoorzaamheid van zijn zoon. Khattab, moge God tevreden met hem zijn, bracht zijn zoon en waarschuwde hem voor zijn ongehoorzaamheid aan zijn vader. Hij zei: O commandant van de gelovigen. Hij zei: Ja, hij zei: Wat is er, O Bevelhebber van de Gelovigen? Hij zei: Om zijn moeder te kiezen,

zijn naam te verbeteren en hem het Boek (de Koran) te leren. De zoon zei: O commandant van de gelovigen, hij heeft niets van dat alles gedaan: wat mijn moeder betreft, zij is de vrouw (en er werd gezegd dat ze een neger was) van de wijzen, en hij noemde mij een scarabee, en dat deed hij niet. Leer mij één letter uit het boek. Toen wendde de Commandant van de Gelovigen zich tot de man en zei tegen hem: 'Je kwam naar mij toe en klaagde over de ongehoorzaamheid van je zoon, en je was hem ongehoorzaam voordat hij jou ongehoorzaam was, en je hebt hem beledigd voordat hij jou ongehoorzaam was.' De transmissieketen is onbekend, komt in grote lijnen overeen met een aantal zwakke hadiths die zijn overgeleverd op gezag van de Profeet, moge Gods gebeden en vrede met hem zijn, inclusief de hadith van mevrouw Aisha, moge God tevreden met haar zijn , op gezag van de Profeet, moge Gods gebeden en vrede met hem zijn, dat hij zei: “Het recht van een zoon op zijn vader is het hebben van een goede naam, goede positie en goede manieren.” Abbas, hij zei: “Ze zeiden: ‘O boodschapper van God, we hebben het recht geleerd: “De vader, wat is het recht van het kind?”

De waarheid is dat de preken van ons verhaal, die we hieronder zullen vertellen, in deze richting gaan. In het tijdschrift “Misr al-Hadith al-Musawwal”, uitgave 34 van 26 februari 1930 AD (27 Ramadan), staat dat. rond het jaar 1900 na Christus trouwde 'Hasan's oom', de snoepverkoper in Bab al-Sharia, met 'Zainab al-Sayyid Ahmad'. "En hij kreeg een zoon, Zaki. Toen hij met een andere vrouw trouwde, werd ze boos en besloot om wraak op hem te nemen, dus liet ze zijn zoon achter in de winkel. Hij diende aangifte tegen haar in op het politiebureau, en daar ontkende ze het vaderschap van het kind, dus scheidde hij van haar en in 1916 sloot hij zich aan bij de doos fabriek in de Melkonian Inblas-fabriek, en zijn salaris bedroeg 35 piasters per week. De moeder wilde een deel van het inkomen van haar zoon hebben, en het is duidelijk dat hij haar op zijn oude dag niet eerde als reactie op haar wreedheid jegens hem toen. ze was jong, dus ging ze naar de plaats waar haar zoon werkte en vroeg om de manager van de Khawaja “Commandah” te ontmoeten en ze begon te huilen en te weeklagen en zei: “Ik heb honger, meneer, de Khawaja zal u redden, en mijn zoon is bij je? De wereld?!" Dus riep de manager "Zaki" en hij ontkende haar en zei: "Mijn moeder?! Ik ken je niet, je bent een leugenaar, ik heb je nog nooit

gezien Maar de tranen van de moeder zorgden ervoor dat de manager hem verplichtte haar tien cent per week van zijn salaris te betalen, dus ging ze naar buiten om de khawajat te roepen en haar gierige, wreedaardige zoon te vervloeken.

Naarmate zijn salaris steeg, begon ze overeenkomstige verhogingen van hem te eisen totdat ze het ingehouden deel van zijn salaris van dertig piasters per week bereikte.

In 1922 werd Zaki opgeroepen voor militaire dienst, dus zijn moeder onderhandelde met hem om toe te geven dat hij haar steunde totdat hij vrijstelling kreeg in ruil voor het betalen van haar tien pond, d.w.z. de helft van de waarde van de toelage!!

Zaki betaalde drie pond, waardoor hij de rest later moest betalen, maar hij kwam terug op zijn belofte. Ze diende rapporten in bij het Ministerie van Oorlog waarin stond dat ze onjuiste informatie had bewezen dat haar zoon haar steunde en dat hij haar ook had bedrogen een aangifte bij de politie waarin hij ervan werd beschuldigd geen geld aan haar te hebben uitgegeven, dus bracht hij een door haar ondertekend ontvangstbewijs voor het bedrag van dertig piasters mee, en dat een dergelijk bedrag wekelijks door haar zou worden betaald.

De moeder probeerde haar zoon over te halen om bij haar te gaan wonen, en misschien was dit om de invloed van zijn vader af te weren, maar hij weigerde en was vastbesloten om te weigeren, dus besloot ze wraak op hem te nemen door bij het Openbaar Ministerie van Al-Moski te beweren dat haar zoon had haar arm en tanden gebroken, waarbij ze de zachtheid van een van haar handen gebruikte als bewijs van de bewering, die bewaard bleef omdat er onvoldoende bewijs was.

In het jaar 1927 n. dertig piasters voor een huis. Daarna volgde ze met een nieuwe rechtszaak om de alimentatie te verhogen, die werd geannuleerd omdat de zoon niet in staat was de alimentatie na te komen... maar ze gaf niet op, dus spande ze een rechtszaak aan bij de rechtbank Al-Waili eiste het bedrag van 860 piasters en onkosten, en ze kreeg een bevel tot conservatoir beslag op haar zoon. Toen de zoon de bonnen voor de goedkeuring liet zien,

werd de rechtszaak tijdens de zitting van 29 december 1929 na Christus geannuleerd, dus de zaak werd geannuleerd. De zaak werd herhaald en op 8 februari 1930 na Christus werd beslag gelegd op een bedrag van 1.080 piasters, dus diende “Zaki” zijn kwitanties opnieuw in, waardoor het totale aantal rapporten en zaken op vierenveertig kwam!!!!.

Deze zaak deed mij denken aan een zaak die veel voorkwam ten tijde van de revolutie van 25 januari 2011, met betrekking tot de voormalige president Mohamed Hosni Mubarak. Ik hoorde het als jongen van een van de inlichtingenmedewerkers die vanwege een oude dag op bezoek was bij mijn vader vriendschap tussen hen.

De Egyptische en Arabische kranten en de website ‘Masrawy’ berichtten, onder verwijzing naar de Egyptische krant (Al-Fajr) in haar wekelijkse uitgave, die op zijn beurt de advocaat ‘Nabih Al-Wahsh’ citeerde, dat mevrouw ‘Naima Muhammad Morsi Mubarak, 'woonachtig in het dorp Kafr Masilha, en haar gekozen plaats is het kantoor van professor Abdel Moneim Ahmed. De advocaat diende op 4 mei 1960 een alimentatiezaak nr. (20 van 1960) in bij de rechtbank voor persoonlijke status van het district Shebin El-Kom. Rechtbank tegen haar zoon, de heer ‘Mohamed Hosni El-Sayed Mubarak’, de voormalige president van de republiek, die op dat moment de rang van kapitein bij de luchtmacht bekleedde, met een salaris van meer dan vijftien pond, net als zijn vader, de overleden “De heer Ibrahim Mubarak “stierf in hetzelfde jaar en liet haar vier zonen achter (Samia, Ahmed Sami, Fawzi en Essam). Het bescheiden pensioen van de overledene was niet genoeg om in hun behoeften te voorzien en voldeed niet aan de levensbehoeften had alle vriendelijke manieren uitgeput om haar zoon zover te krijgen dat zij haar zou helpen geld uit te geven aan zijn broers en zussen. Het grappige is dat de rechtszaak in verband stond met de 32e verjaardag van Mubarak. De rechtszaak werd in der minne geschikt, vooral omdat zijn verlies van de rechtszaak zeker was in het licht van de moeilijke omstandigheden van zijn moeder, op voorwaarde dat Mubarak zijn moeder drie pond en veertig piasters per maand zou betalen. Ik kan me niet voorstellen dat hij met zijn beroemde blik in de rechtbank van achter de tralies kijkt, behalve dat hij zich dit herinnert en om vergeving vraagt.

Het tweede geval:

God de Almachtige zei in Surah An-Nisa, vers 29: (O jullie die geloven, consumeer jullie rijkdommen niet op onrechtmatige wijze onder elkaar, tenzij het handel betreft met jullie wederzijdse instemming.)

Fraudekwesties behoren tot de neteligste zaken in de samenleving. Misschien wel de vreemdste ervan stond in de Ramadan-archieven van de Egyptische pers, tweeënnegentig jaar geleden. De details ervan zouden als een dramatisch werk bij uitstek kunnen worden beschouwd, als er niet al draadjes uit waren gebruikt eerdere film-, televisie- of theatrale werken. Deze uitgave komt uit het tijdschrift Al-Dunya, afgebeeld op 3 februari 1932 AD (Ramadan 26) en het verhaal van 'Hassan Abdo Khidr', van de bevolking van Dakahlia. drie jaar oud en werkte als leraar aan de Al-Rashad School in Mansoura, bezat persoonlijke kwalificaties die zijn snelle opkomst mogelijk maakten grote ambities, naast zijn verbazingwekkende vaardigheid in de Engelse, Franse, Italiaanse en Griekse taal. Deze vaardigheid in verschillende talen was een van de redenen voor zijn succes zijn reis naar Amerika om contact op te nemen met de heer Faulk, een lid van de Senaat die door de Egyptische delegatie was gedelegeerd om de Egyptische zaak in Amerika te verdedigen, werd vervolgens eresecretaris van de Britse gezantschap in Jeddah en uiteindelijk secretaris van. de “Chileense Nitraat” Company in Egypte. Hassan Siddiq was een werknemer van een van de buitenlandse legaties. Zijn vrouw was een mooie Italiaanse vrouw en ze had een zus die niet minder mooi was dan zij en die een handelscertificaat had Olaya... Toen Hassan zag haar, hij raakte in haar geïnteresseerd en begon haar te laten denken dat hij een senior medewerker was die een hoog salaris ontving, en hij begon haar te overladen met geschenken en geschenken totdat ze in zijn val trapte. Wat haar liefde en bewondering voor hem deed toenemen was de mate van welsprekendheid van zijn Italiaanse toespraken, die uitgroeiden tot een van de juweeltjes van de Italiaanse literatuur, dus bekeerde ze zich tot de islam en trouwde met hem. Juridisch gezien was Hassans overvloedige geld uitgeven aan zijn mooie vrouw een van zijn redenen om zijn toevlucht te nemen tot fraude , omdat het met zijn kleine salaris onmogelijk was om hem in al deze vereisten te voorzien, dus begon hij zijn baan in het bedrijf uit te buiten om illegale winsten te behalen

“financiële makelaardij.” Het wordt aan hem betaald, en onder degenen die werden misleid was een persoon genaamd “Zaki Effendi Simaan.” Hij betaalde hem tien pond om zich bij het bedrijf aan te sluiten en begon hem op te houden, dus het nieuws lekte naar het bedrijf. die de beslissing nam om hem te ontslaan vanwege zijn daden die zijn reputatie schaadden.

Via zijn schoonmoeder, die hem wilde helpen een makelaardij te verkrijgen. Hassan ontmoette een prominente Palestijnse medewerker van de Egyptische regering die in Jaffa woont en een landgoed bezit in de buurt van de piramides van Gizeh. Hij wil het verkopen om land te kopen in Palestina, waar hij zich begon te vestigen en zich vestigde nadat hij uit dienst was gegaan.

Om Hassan zijn nieuwe vangst in de val te laten lokken, ging hij naar Ahmed Effendi Khairy, de agent van de Chileense Nitraatmaatschappij, en liet hem denken dat hij voor een nieuw Engels bedrijf in Egypte werkte en hem wilde helpen bij het uitvoeren van een inspectie van een landgoed uitvoeren en een rapport opstellen over de oppervlakte, grenzen, toestand en waarde ervan, zonder de eigenaar hiervan op de hoogte te stellen, zodat hij het makelaarsgeld niet zou verspillen als de eigenaar van het landgoed het nieuwe bedrijf kende en ermee instemde Dus Ahmed Effendi Khairy was enthousiast over deze taak en hij dacht dat hij een plezier deed door zijn voormalige slimme ondergeschikte te helpen hem aan te moedigen in zijn nieuwe werk.

Tegelijkertijd misleidde ‘Hassan’ de eigenaar van het landgoed, die specifiek uit Palestina was gekomen, dat het bedrijf ‘Chileense Nitraat’ het landgoed voor een hoge prijs zou kopen en zijn hoofdlandbouwingenieur, ‘Ahmed Effendi Khairi, zou sturen. ' om het landgoed te inspecteren De arme man slikte het aas in toen hij zag dat 'Ahmed Effendi Khairi' het landgoed daadwerkelijk inspecteerde en beloofde er verslag over uit te brengen... Hassan's sluwe plan slaagde en hij begon van tijd tot tijd geld te krijgen van de eigenaar van het landgoed. totdat de bedragen die hij ontving vijftig pond bedroegen, waardoor hij werd misleid dat de vertraging van het bedrijf bij het voltooien van de deal en het betalen van de prijs een routine

was die bij alle bedrijven bestond en dat de verkoop ongetwijfeld een realiteit was.

Er vond een grote verandering plaats op Hassans pad, en hij begon zich op grotere niveaus en met innovatieve trucs tot fraude te wenden, nadat hij de heer "Lange" ontmoette, een hoge Egyptische overheidsfunctionaris bij het ministerie van Financiën die net uit dienst was gegaan. Hij bedroog hem en liet hem geloven dat een van de Amerikaanse miljonairs de heer "Hart" heette. Hij wilde in Egypte een groot bedrijf oprichten voor Egyptische landbouwgewassen door Egyptische gronden te kopen, fruit te verbouwen en een vloot vliegtuigen aan te schaffen om deze te vervoeren. naar Europa Om deze doelen te bereiken, vertrouwde hij een Britse zakenman uit Alexandrië, genaamd “James Clark”, toe om dit veelbelovende project uit te voeren, en deze laatste kwam op zijn beurt overeen met “Hasan” om het nodige werk te doen om het bedrijf op te richten. met een kapitaal van 200.000 pond.

Om Hassan zijn bedrog te laten voltooien, huurde hij een groot appartement in het Buhler-gebouw (gebouwd door Charles Buhler op de plek van het luxueuze historische Savoy Hotel, een Zwitserse zakenman die veel investeringen heeft in de hotel- en vastgoedsector in Egypte) aan de Qasr al-Nil-straat bedraagt de maandelijkse huur vijftien pond, zoals hij met enkele meubelbedrijven heeft afgesproken. De buitenlander wilde hem onlangs meubels leveren waarvoor hij zou betalen de naam “Egyptian-British Agricultural Products Company” in zowel het Arabisch als het Engels. Hij stuurde de heer “Lange” ook een brief in de gebruikte post ondertekend met “James Clarke” waarin hij zijn benoeming aankondigde als algemeen directeur van zijn filiaal in Egypte een jaarsalaris van duizend pond, daarna driehonderd pond in ruil voor zijn benoeming tot lid van de raad van bestuur van het bedrijf, naast dertig pond per maand voor zijn transportkosten.

De heer Lange kwijlde bij dit genereuze aanbod en slikte het aas volledig in, met een grote dankbaarheid voor Hassans bemiddeling daarin. Hij werd als een instrument in Hassans handen dat hij gebruikte bij fraude onder het mom van zijn vermeende fictieve bedrijf.

Hassan begon zijn werknemersvrienden te verleiden hun baan op te zeggen en zich bij het grote bedrijf aan te sluiten met salarissen variërend tussen de 20 en 50 pond, en in ruil daarvoor ontving hij van elk van hen een commissie voor zichzelf. Onder zijn slachtoffers bevond zich een medewerker van de Al-Ajbashian Mail krant met een salaris van zes pond. Hij bood haar aan om voor het bedrijf te werken in ruil voor acht pond.

Hij vertrok ook in de districten om landgoederen te kopen En hij landde of verhuurde ze tegen hoge prijzen aan het bedrijf, en hij kreeg makelaardij voor zichzelf, dus bood hij een jaarlijkse huur aan die varieerde tussen vijftien pond en twintig pond per hectare aan elke persoon, met contracten van zes jaar, in een tijd waarin een hectare werd niet verhuurd voor meer dan vier pond... uiteraard beschouwden de landeigenaren, waaronder een beroemde zanger die honderdzestig hectare bezat in het Dakahlia Directoraat en Dr. Shahir, ‘Hassan’ als een engel die vanuit de hemel op hen neerdaalde. en betaalde hem exorbitante bedragen als makelaardij.

De heer Lang begon te twijfelen aan de zaken van het bedrijf vanwege de vertraging in de salarissen, dus probeerde Hassan hem gerust te stellen dat hij een telegram had ontvangen van de heer James Clark, de algemeen directeur, dat hij een financiële overboeking ter waarde van vijfduizend pond had gestuurd naar een bank om de salarissen van de werknemers van het bedrijf te betalen, maar de heer Lang werd boos op ‘Hassan’, de laatste vertrok boos en kwam toen weer terug om hem te vertellen dat de heer ‘Clark’ een telegram had gestuurd met een uitnodiging voor hem en de senior medewerkers van het bedrijf om hem te ontmoeten in het "The Iron House" of Eastern Exchange Hotel (bekend onder deze naam omdat het was gebouwd van ijzeren kolommen en balken en een elektrische lift had, en de Britse troepen er hun verblijfplaats hadden). Luchtafweergeschut en een draadloze radio station tijdens de Eerste Wereldoorlog om de Duitse dreigingen het hoofd te bieden) in Port Said, zodat Clark hen hun salarissen een paar maanden vooruit zou betalen, hen zou leren kennen en hen zou informeren over zijn huidige en toekomstige instructies en visie had geen andere keuze dan Hassan voor de laatste keer te geloven, dus reisde hij onmiddellijk, vergezeld van werknemers van het bedrijf, geen spoor van de vermeende heer Clark. In de tussentijd heeft het meubelbedrijf aangifte

gedaan bij de politie wegens nalatigheid betaalde de haar verschuldigde bedragen, terwijl de eigenaar van het huis waarin het kantoor was gevestigd beslag legde op de meubels als betaling voor de achterstallige huurprijs. Hier werd de zaak van het bedrijf ook aan iedereen onthuld ...

“Hassan” werd bij verstek veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf, daarna werd hij in een café gearresteerd door de directeur van het politiebureau van Abdeen.

Het grappige is dat Hassans verhaal daar niet eindigde. Terwijl hij de laatste maanden van zijn gevangenschap doorbracht, ontving hij nieuws over de dood van zijn neef, Abdul Aziz Khadr, die in Zuid-Afrika woonde en hem zijn landgoed naliet , geschat op honderdtachtigduizend pond, gedeponeerd bij een bank. Een Indiase advocaat kwam speciaal naar Egypte. Hij verbleef in het Continental Hotel om hem te zoeken totdat hij hoorde over de zaak en dat hij een mannelijke gevangene was in de correctionele inrichting. Hij werd door gevangenisfunctionarissen geïnformeerd over de rijkdom die uit de lucht op hem was gevallen, volgens wat er op 12 maart 1934 AD in nummer 996 van Al-Latif Illustrated Magazine stond.

Maar wat bracht zijn neef ertoe deze rijkdom aan hem toe te wijzen?!

De stripverhalen gaven hiervoor een verklaring door te zeggen dat “Hassan” naar Engeland was gereisd om zich in onderwijs te specialiseren en vervolgens in 1912 na Christus naar Egypte was teruggekeerd, en dat zijn vloeiende Engelse taal hem kwalificeerde om te werken als secretaris van de directeur van de Binnenlandse Controle. Afdeling, “George Morris Bey.” Op dat moment pleegde zijn eerder genoemde neef een misdaad, dus faciliteerde hij het voor hem. “Hassan” vluchtte op grond van zijn positie uit Caïro naar een onbekende locatie, waarna hij reisde en verdween Wat wel duidelijk is, is dat deze kwestie geheim werd gehouden en geen invloed had op de carrière van “Hassan” bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, toen hij secretaris werd van Mohamed Badr al-Din Bey, directeur van de openbare veiligheid, en hem vergezelde naar Turkije, Zwitserland. en Italië Om het incident van de aanval op de voormalige Khedive Abbas Hilmi II in 1914 na Christus te onderzoeken.

Het is duidelijk dat Abdul Aziz wachtte op de gelegenheid om Hassan de gunst terug te geven, dus wachtte hij tot zijn laatste uur aanbrak om Hassan dit enorme fortuin na hem te schenken.

Desondanks bestond er bezorgdheid onder de pers dat het een nieuwe truc van Hassan was, maar waarom?! Wat zal hij ervan winnen terwijl hij nog in de gevangenis zit?!

Dit is waar het Egyptische persarchief voor altijd over heeft gezwegen, binnen de grenzen van mijn bescheiden onderzoek.

Omdat het ding genoemd wordt, en aan de zijlijn van deze aflevering, praten we over een grappige filmervaring die voorafging aan de serie ‘The Secret of the Earth’, waaraan we in de jaren negentig gehecht waren en die Egyptenaren opriep terug te keren uit ballingschap om het land te bewerken en op een interessante en grappige manier belangrijk advies te geven aan boeren. In het verleden, met name in 1937 na Christus, werd een film vertoond “Chilean Nitrate” is een van de eerste films van kunstenaar Imad Hamdy en werd geproduceerd door de Agricultural Credit Bank om de voordelen van industriële kunstmest uit te leggen, waaronder “Chileens Nitraat”, geregisseerd door “Jamal Madkour”.

2-De dagboeken van Muhammad Effendi Fathi tijdens de Ramadan

Muhammad Effendi Fathi zat zoals gewoonlijk in zijn antieke kamer, waar hij doorgaans aan de realiteit ontsnapt.

De rituelen kunnen tijdens de Ramadan verschillen, maar deze kamer blijft hem dierbaar. Dag na dag bewaart hij historische papieren, zeldzame boeken, verschillende kranten en tijdschriften, en zijn eigen dagboek... gebruiken waar hij van hield en waar hij aan gehecht was. waarin hij altijd troost vindt. En tijdens de Ramadan blijft hij er urenlang in nadat hij klaar is met het Tarawih-gebed tot de tijd van de suhoor.

De eerste dag van de Ramadan brak aan en hij ging ontspannen op zijn kussen zitten en begon tegen zichzelf te praten: “Wie zou geloven dat we ons in het jaar 1966 na Christus bevinden en dat morgen, 13 december, de eerste dag is van de gezegende maand Ramadan. . Waar is de toekomst waar we in de jaren twintig en zelfs de jaren vijftig van droomden?! En waar zijn de producten en vruchten van de culturele en maatschappelijke beweging?! 1909 n.Chr.).”

“Muhammad Effendi” was ervan overtuigd dat “Mohammed Ali Pasha” nooit de stichter van het moderne Egypte was... en dat het enige wat hij deed was het in beslag nemen van de gaven, het doden van de ridderlijkheid in de zielen van de mensen, het in beslag nemen van hun vrijheden, het beperken van hun levensonderhoud met belastingen en confiscaties, zijn greep op de agrarische rijkdom van het land verstevigen en een imperium voor zichzelf vestigen. En voor zijn kinderen probeerde hij in de schaduw van het Ottomaanse Rijk te staan, of ten koste daarvan... en dat was het tijdperk van 'Ismail'. ' was het ware begin van de renaissance in Egypte op alle niveaus, en als hij niet met schulden te maken had gehad, zou hij beter herinnerd zijn in de geschiedenis... en wat er werd gezegd over de periode vóór 'Ismail' tot het midden van het jaar is in zijn tijd meer waar wat de Noorse dichter en schrijver Henrik Johan Ibsen in 1869 na Christus over Egypte zei toen hij het in een poëtische compositie bezocht, met als conclusie dat Egypte “als een gemummificeerd lijk is dat ligt van trots en trots. arrogantie in zijn versteende lijkwade en de omhelzing van de zon is vergeten.' En dat koning

Fuad het pad van zijn vader in de Renaissance voortzette, maar op een belangrijkere manier. Wees verstandig en verminder de behoefte aan meer buitenlandse leningen.

Hij begon herinneringen op te halen aan zijn werk in Soedan terwijl hij zijn bezittingen onderzocht, waaronder het boek ‘The Principles of Primary Translation for Sudanese School Pupils’, geschreven door ‘Abdullah Al-Arabi’, directeur van de Wadi Madani Al-Amiriya School. , eerste editie 1912 AD, gedrukt door Al-Muqtataf Press in Egypte...

Muhammad Effendi, een van degenen die geloofden in de eenheid van de Nijlvallei, was bedroefd door deze nalatigheid na de revolutie en het achterlaten van Soedan om zich af te scheiden, in de verwachting dat dit in de toekomst de grootste schade zou veroorzaken en dat Soedan kwetsbaar zou worden voor verdeeldheid en verdeeldheid. Burgeroorlog, en dit zou ertoe kunnen leiden dat Abessinië de Egyptische aandelen zou kunnen schaden. En Soedan komt uit de wateren van de Nijl. Muhammad Effendi begon zich de verdediging van deze eenheid tijdens het koninklijke tijdperk te herinneren toen hij de bladzijden van zijn handen omsloeg. het boek ‘Egypt and Sudan in the View of Science and History’ en de toespraken van Abdul Aziz Ezzat Pasha (hij diende als ministeronderhandelaar voor Egypte in Londen en vervolgens als minister van Buitenlandse Zaken (geschreven door Dr. Ahmed Fouad, een specialist in interne ziekten en lid van de Duitse Wetenschappelijke Academie voor de Vergelijking van Beschavingen 1930 AD) ... waarin hij concludeert, zoals vermeld in de conclusie, dat het met overtuigend bewijs en duidelijk bewijs is dat de Nijlvallei vanaf de vroegste tijdperken van de geschiedenis, een land met één ras, taal, religie en gewoonten, ondanks het verschil in kleur. Het komt voort uit het verschil in de regio. Iedereen die in de bovenloop van de Nijl woont en wordt blootgesteld aan de verzengende hitte van de zon op de evenaar, wordt stralen blaren hem op en zijn huid wordt zwart. In tegenstelling tot het katoen uit de noordelijke streken van de vallei wordt zijn huid wit. Dit betekent geen verschil in geslacht, zoals de Britse voorstanders van het kolonialisme zonder bewijs beweren de uitspraken van professor “Elliot.” Hij heeft het meeste vertrouwen in de wetenschap van botonderzoek in het Engelse land en zijn rapport dat er geen verschil is tussen de Egyptische en

Soedanese skeletten in termen van geslacht en dat ze allemaal Afrikaans zijn.

Zeker, het koninklijke tijdperk was een welvarend tijdperk in het onderwijzen van talen en hun grammatica. Dit is het boek 'The Ship of Eloquents', geschreven door 'Brother Balaj' - gedrukt in Al-Rawda Press in 1907 AD. Het staat bovenaan met prachtige verzen die zeggen: "O zoeker naar retoriek, het is... de kroon van de wetenschappen en het sieraad van uitspraken. Het geeft je de magie van welsprekendheid en welsprekendheid." en als je in een bijeenkomst zit en spreekt, komt de toespraak in overeenstemming met de situatie.

Hier is het boek “De Stichting van de Semitische Naties en hun talen en de grammatica van de Hebreeuwse taal en haar literatuur... geschreven door Dr. Ali Al-Anani en Leon Mahrez, professoren in Semitische talen aan het Huis van Hogere Wetenschappen, en Muhammad Atiya Al-Ibrashi, inspecteur bij het Ministerie - gedrukt door het Ministerie van Openbaar Onderwijs, 1935 AD, door de Princely Press in Bulaq, en het bevat: Dar Al-Ulum cursus over de Hebreeuwse taal en haar literatuur en de balans tussen het en de Arabische taal.

Terwijl Mehmet Effendi de volgende ochtend vastend door de school liep, begon hij spijt te krijgen van het verleden toen hij de verwaarlozing van de schooltuin zag... en zijn geheugen keerde terug naar een historisch papier dat hij zag met de stempel van "Ali Pasha Mubarak". op 23 maart 1890 AD, dat een antwoord bevatte op het verzoek van de directeur van een nieuwe school. Naast de sectie Al-Darb Al-Ahmar werden tien ficusbomen in de tuin geplant om de temperatuur van de zon te voorkomen. ze behoorden tot de dikste bomen om zo snel mogelijk van hun schaduw te profiteren, aangezien ‘dit seizoen de tijd is om bomen te verplaatsen’.

“Muhammad Effendi” is een van degenen die de uitdrukking heiligen: “Als je het wonder mist, zul je begraven worden in het stof.” Hij bewondert echter, maar van een afstand, degenen die ‘als zelfstandige gaan werken’ is geen voorstander van vroegtijdige beëindiging van het onderwijs om te gaan werken, dus verwierp hij wat er stond in het tijdschrift “Al-Nahda Al-Fikri”

(filosofisch, literair, wetenschappelijk). Hoofd van het tijdschrift, Dr. Muhammad Ghallab) Nummer eenentwintig "Op 15 maart 1934 AD presenteerde het tijdschrift een gedicht gecomponeerd door "Mohammed Khalil Al-Khatib", een van de geleerden van Al-Azhar Al-Sharif, waarin hij feliciteerde wat er werd gedaan door 'Ismail Effendi Ibrahim Saleh', die een certificaat ontving. Middelbare studies werden moeilijk, dus verliet hij de school en richtte zich op 'freelancen'. Hij kocht een doos om snoep te verkopen en droeg zijn certificaat naast zich broers gaven hem de schuld, maar hij lette niet op hen. Het gedicht zegt: 'Ze gaven hem de schuld toen hij snoep als ruilmiddel nam. En als ze keken, zouden ze hem trots zien leven? Hij wordt geëerd. Hij is verplicht om dankbaar te zijn Ik heb ze ondersteunend gevonden, Issam. En als de scholen niet als krom zijn opgericht, heeft de kennis daarin het recht om te worden opgegeven.

Natuurlijk was de logica van 'Muhammad Effendi' dat het werk van de jongeman naast zijn opleiding daar niets aan afdoet, maar het opgeven van zijn studie aan de universiteit om te gaan werken is iets wat hij volledig afwijst.

De staat besteedde grote aandacht aan onderwijs tijdens het bewind van koning Fuad, terwijl de gemeenschap zich voortdurend inzette om de noodzaak van het verspreiden van onderwijs te benadrukken. Er is geen duidelijker bewijs hiervoor dan het nieuws dat werd gepubliceerd door de krant "Al-Ahram", waarvan de uitgaven werden bewaard door "Muhammad Effendi" op 20 november 1924 AD (de kwestie van de moord op Sir Dar "Sir Lee Stack") Betreffende onderwijs in Toshka, waar het Ministerie van Onderwijs daar een basisschool oprichtte, Hazrat Muhammad Nour al-Din Effendi. een opmerkelijke, schonk de plaats. Het ministerie benoemde sjeik Hassan Muhammad Othman als supervisor en sjeik Muhammad Ali al-Taweela (of al-Tawailah) als leraar en maakte onderwijs. De hulpmiddelen zijn gratis, en het Nubische volk bedankte het ministerie. en de schenker, evenals Zijne Excellentie Mukhtar Hassan Effendi, de burgemeester van de stad, evenals Zijne Eminentie Muhammad Zaki Saleh Bey, de directeur van Aswan. Voordat Muhammad Effendi klaar was met het lezen van het nieuws uit zijn archieven, ving hij een glimp op van het nieuws van de moord op de eervolle professor Al-Sheikh, bekend om zijn ernst en zorg, werd op 18

november in Zagazig geboren en hij was de eerste onderwijsinspecteur bij het ministerie van Onderwijs ' van het inspectiebureau met verschillende steekwonden, en de reden was dat wijlen professor hem die dag waarschuwde voor integriteit en hem waarschuwde dat als hij niet standvastig werd, hij die in zichzelf gevangen nam en hem doodde.

"Ik wou dat de moraal zou terugkeren om te zegevieren!!"... Dit is wat ik hem tegen zichzelf vertelde en hij herinnerde het zich toen hij reageerde op de oproep van het Leger van “Deugd en Verlossing” en zich erbij aansloot en de herinnering begon op te roepen met uitgave 316 van “Al-Lataif Al-Musawwariya” op 28 februari 1921 AD herinnert aan Hazrat Zogheib Effendi Mikhail en zijn oprichting van de eerste divisie van het leger om ondeugd te bestrijden, als reactie op de oproep van professor Najib Bey Chakra , de advocaat, met het oog op de verslechtering van de morele situatie in Egypte. De band bestond aanvankelijk uit medische scholieren, maar later trok hij middelbare scholieren aan, die de doelstellingen van de band uitlegden werd gerapporteerd in het tijdschrift. Dus herhaalde hij zijn verdriet: “Ten eerste: het weerstaan van elke fout in ons, ten tweede: elke fout in onze vrienden en kennissen, en ten derde: lelijke foto’s en degenen die daarin handelen.” van deze groep, en de uitspraak van Fouad dat “literaire onafhankelijkheid niet de minste is” klinkt nog steeds in zijn oren. Laten we de moraal van onze natie met alle macht verdedigen, maar als loyale soldaten in de wereld leger van deugd.” En denk aan de adoptie van het idee door mevrouw Labiba Ahmed en de bijdrage van de vrouwen aan het project... Oh, hoe snel gaan de jaren voorbij...

Hij was gestopt in zijn Koran toen God de Almachtige in Surat Al-Imran zei: (En laat er onder jullie een natie zijn die uitnodigt tot het goede en het goede voorschrijft en verbiedt wat verkeerd is. Het zijn dezen die succesvol zijn. .) 04)...Mehmed Effendi begon zijn herinneringen aan “Al-Akhlaq” terug te halen toen hij zich aansloot bij de dienst in het leger en de artillerist “Sayyid Abdel Aleem” bij de Royal Artillery, terwijl hij hen religieuze lessen en de waarheden leerde van de islam, en dat het bijgeloof van ‘hoererij en goblins’ onder vrouwen en het bezoeken van graven geen deel uitmaakt van religie, waardoor hen wordt bijgebracht dat het verdedigen van het thuisland een deel van het geloof is, en dat het een opgelegde verplichting is en een

herinnering aan de preek van de dood, dus hoe lang iemand ook leeft, ‘totdat de dood komt, en hoe hard je ook probeert, moet je naar het graf lopen.’ En het is voor hem onmogelijk om ook maar één moment te kopen na het verstrijken van de dood term, “zelfs met het geld van Qarun.” “Muhammad Effendi” onderzocht dit waardevolle boek van Al-Sayyid Abdel Aleem, onder de titel “Islam (De fout van de islam op de omslag)” Een islamitische brief aan de mannen van het Egyptische leger, wordt elke drie maanden gratis uitgegeven - Al-Tawakkul Press, 334 Al-Khaleej Al-Masry Street, Al-Gamamiz, Egypte.' er staat: ‘Koning van de Nijl, o symbool van uitmuntendheid…Koning van de Nijl, o voorraad van wensen’, en daarna een opdracht: ‘Aan de opperbevelhebber.’ en Soedan... Mijn heer... U heeft eindeloze zorgen, waarvan de grootste eindeloos zijn, en uw kleinere zijn eeuwig. Ik presenteer aan uw verheven positie dit boek dat de som bevat van de lezingen die ik aan de soldaten heb gegeven. Ik werd in religieuze, enthousiaste, morele en sociale begeleiding geïnspireerd door uw vlammende genie... degene die onder uw vlag staat en uw trouwe dienaar, de sergeant van de Royal Artillery, de heer Abdel Aleem.

De oproepen van Amira Hanem, zijn vrouw Umm Nour, riepen hem op om naar beneden te gaan om brood te brengen om de suhoor te bereiden. Onderweg passeerde hij de apotheek van Issa Effendi Qastandi, zijn deugdzame buurman (hij was een vrijmetselaar). en hij herinnerde zich hoe goed de wereld in het verleden had gedoneerd om de kaartjes van patiënten te betalen, die naar zijn apotheek kwamen voor de helft van de prijs voor bereide medicijnen en tegen de basisprijs zonder winst voor bereide medicijnen herinnerde zich het nieuws gepubliceerd door “Al-Latif Al-Musawwarah” in nummer 487 op 9 juni 1924 AD over hem en dat hij schreef aan de Grootmeester “Sayyid Pasha Ali” (wat betekent dat luitenant-generaal Sayyid Ali Pasha, professor de grootste van de het Egyptische Grote Nationale Forum.) Toen ontving hij een reactie met grote waardering voor deze geweldige dienst... Muhammad Effendi tuitte zijn lippen en zei tegen zichzelf: “Oh, de dagen van dankbaarheid voor goede daden, en hoe weinig zijn dat, en hoe zeldzaam zijn degenen die ze kennen.”

Muhammad Effendi stond te wachten op brood, en na een lange tijd kwam de bakkerij-eigenaar naar buiten om zich te verontschuldigen dat de portie

niet genoeg was en dat degenen die wachtten 's middags weer terug moesten komen.

Muhammad Effendi vroeg de leraar, Qasim, de eigenaar van de bakkerij, waarom dien je geen klacht in?! Qasim zei verdrietig: Heb je iets gevonden?!! Het enige dat we kunnen doen is druk uitoefenen op het ontslaan van werknemers, en het enige wat de staat doet is zijn oren doof maken... Weet je, Mehmet Effendi? Op 7 april 1920 werd er een besluit uitgevaardigd om de verlichting te verminderen in overeenstemming met het militaire bevel van “Edmund Henry Heinemann, Burggraaf Allenby of Edmund Henry Heinemann Allenby, opperbevelhebber, opperbevelhebber van Zijne Majesteit de Strijdkrachten van de Koning in het Egyptische land, en het bijzondere besluit van de Raad. van ministers vanwege het brandstoftekort en de daaropvolgende maatregelen gericht op het verminderen van de verlichting in Caïro en Alexandrië, waardoor de eigenaren van theaters, stadions, restaurants en cafés (cafés), en ik was een van hen, gedwongen werden een klacht in te dienen bij Zijne Excellentie de Gouverneur van de Hoofdstad over het korter opblijven van de periode en daardoor werkgebrek en daardoor een groot aantal buiten dienst moeten stellen in hun winkels... en er is geen leven voor degene die roept en geschiedenis. herhaalt zich in Egypte en ik heb de les geleerd en klaag niet langer, en klagen tegen iemand anders dan God is vernederend.

“Muhammad Effendi” kwam verdrietig terug en dwaalde door zijn gedachten en vroeg zich af waar de “Japanse ervaring” waar ze het in het verleden over hadden en het maken van brood van gemalen rijst?! Hij herinnert zich nog steeds dat deze hadith in “Ramadan” was!!.. Hij dacht even dat zijn geheugen hem had verraden, dus bladerde hij terug door zijn archieven en vond de uitgave van “Al-Musawwar” op 28 oktober 1938 AD , dat feitelijk in “Ramadan” plaatsvond en het nieuws bracht dat de rijstoogst was overstroomd. In die tijd waren de behoeften van de bevolking meer dan verdubbeld, waardoor boeren en kooplieden gedwongen werden om het naar het buitenland te exporteren, vanwege de stijging van de prijs van tarwemeel Vanwege de internationale crisis in die tijd dacht het Hoofdstedelijk Gouvernement (Caïro) erover om tarwe met rijst te mengen in dezelfde hoeveelheden en verhoudingen die gebruikt werden bij het mengen ervan

met maïs en het resulterende brood, dat witter en zuiverder was, en bovendien heerlijker zou zijn De rijstopbrengsten van dat jaar waren voor economen aanleiding om na te denken over het maken van brood van gemalen rijst en het vervangen ervan door tarwemeel als de prijs blijft stijgen. In plaats van Australische tarwe te importeren, werden ze geïnspireerd door de ‘Japanners’ die al tientallen jaren rijstbrood gebruiken jaren..

Toen begon hij weer tegen hem te praten en vroeg zich af: “En waar is het resultaat van de experimenten van Dr. Ali Hassan, universitair docent Fysiologie aan het College of Medicine?!” Hij ontdekte dat het mogelijk was om brood te maken van maïs en fenegriek, en door experimenten met muizen uit te voeren, ontdekte hij dat hun gewicht toenam, dat ze groeiden en dat hun omvang toenam in vergelijking met degenen die alleen brood van maïs aten met het feit dat brood gemaakt van maïs en fenegriek bitter smaakt, stinkt en weinig albumine (eiwit) bevat. Hij voegde er wat tarwe aan toe en na drie jaar onderzoek kwam hij met de volgende geschikte broodsamenstelling: 60% maïs - 37% tarwe - 3% fenegriek, wat twee miljoen pond zou besparen en bovendien gezonder en gemakkelijker verteerbaar zou zijn, en hij publiceerde dat in nummer 187 van het tijdschrift Al-Dunya Illustrated, 17 februari 1932 AD. .

Waar kunnen we deze lokale, internationale en andere ervaringen en manieren gebruiken om ervan te profiteren bij het oplossen van het broodprobleem?! Of is wetenschappelijk onderzoek nutteloos in Egypte en hoort daar geen analyse bij? En de onderzoekers jagen op luchtspiegelingen!!

Toen het de tweede dag van de Ramadan was, zat Muhammad Effendi na het ontbijt zijn favoriete drankje ‘sobia’ te drinken (een heerlijk drankje dat koud wordt geserveerd en bestaat uit gerst, rozijnen of overgebleven brood gemaakt van witte bloem, waaraan een beetje kaneel is toegevoegd). het, geweekt, vervolgens gefilterd en gezoet met suiker)' en hij ging verder. Hij bladerde door de pagina's van het tijdschrift 'Akhir Sa'a', waar hij van hield, in nummer 920 van 11 juni 1952, en onder de titel “Een seizoen van moorden... Moorden in de mis en om de meest onbeduidende redenen.” Hij

begon te lezen over verschrikkelijke misdaden, alsof de reeks bloedingen in Egypte niet stopte. Op 9 april werd het kind “Ikram ' werd gevonden. Muhammad Ali werd gewurgd in het gebied (Deirb Negm - Mansoura). De verdachte was 'Motamed Musa Abdel Ati'. De reden was wraak op de vader van het kind Haar werkgever, de dokter, bleef haar slaan, martelen en haar eten en drinken achterhouden totdat ze haar ziel verloor in het gebied (Al-Ayat).

In nummer 921 van 18 juni 1952 na Christus besprak hij de vreemdste spionagezaak tegen Egypte, waarin de beschuldigde “Ali Saeed Al-Khalafawi” was, afkomstig uit de bevolking van Gaza (we spraken over hem in het boek “A History Verward tussen Pan en Ann”), waar hij op heterdaad werd betrapt in zijn huis in “Mansheyat Al-Bakry” in Caïro. Hij was een gevaarlijk document van het leger aan het schrijven over de vorming van de infanterieleiding in het veld, en een In zijn kast werd een bedrag van vijfhonderd pond gevonden. In zijn bekentenissen werd verklaard dat hij zichzelf had misleid door voor de Britse inlichtingendienst te gaan werken en dat het zijn bedoeling was ten behoeve van Egypte de evacuatie, om het gebied over te nemen en de Gazastrook als zijn basis in plaats van het Suezkanaal!! Ze wilden dat hij alles wist over de Gazastrook en de capaciteit ervan om de kampen van hun soldaten vast te houden!! Het contactpunt tussen hem en het grote spionagenetwerk was via een meisje genaamd “Noura.” van Egyptische inlichtingenofficieren, dus ze werden achterdochtig tegenover hem en zetten hem in een hinderlaag, omdat valse documenten van hun kant naar hem lekten, zodat hij ze aan de Israëlische kant kon overbrengen. Binnen dezelfde kwestie begon hij de details te lezen van een opwindend vervalsingsincident in een ‘Master’-certificaat van de Faculteit Ingenieurswetenschappen van de Fouad Universiteit, eigendom van een Iraakse student genaamd ‘Bakr Omar Yahya’ bezocht de decaan van het College of Engineering. Tijdens de bijeenkomst pochte hij dat een van de Iraakse studenten een masterdiploma van het college had behaald. Dit zorgde ervoor dat de decaan van het college verbaasd was en ontkende dat de zaak voor onderzoek werd doorverwezen Het grappige aan de uitspraken van de student is dat hij de medewerker van de typemachine de schuld gaf die een fout had gemaakt bij het schrijven van het certificaat snelheid!!..

“Muhammad Effendi” had deze keer spijt van een dergelijke manipulatie, en hij begon zich zijn vroege reis te herinneren met het verzoek om een graduate studie in zijn vakgebied, terwijl hij een historische brief las die hij vond van een van de verkopers (we citeren deze ter referentie) van “ Hassan Abu Al-Ala”, een leraar aan de Faqous Primary School op 10 augustus 1923 AD, richtte zich tot Zijne Excellentie de voorzitter van de Raad van de Oostelijke Provincie, met het verzoek voor de tweede keer (de eerste keer in mei 1923 AD) om hulp bij het goedkeuren van zijn overplaatsing naar een van de scholen van het Ministerie van Onderwijs in Egypte, vanwege zijn wens om lid te worden van de nachtafdeling van de Hogere Lerarenschool in overeenstemming met de schoolsysteemwet, een wens die niet werd ingewilligd als hij een werknemer is in een van de emiraatscholen van Caïro of een andere en hoopt dat het ijverig en oprecht verrichten van zijn dienst gedurende een periode van tien jaar voldoende zal zijn voor zijn verzoek.

De reis van afwijzing waarmee hij te maken kreeg toen hij dezelfde wens uitsprak om zijn hogere studies af te ronden en geconfronteerd werd met een stortvloed van volledige afwijzing door zijn superieuren op grond van de behoefte aan werk en het gebrek aan vrije tijd, ging door zijn hoofd “Muhammad Effendi” las het einde van de brief en de leraar dreigde met alle vriendelijkheid af te treden, zeggende: “Als dat niet mogelijk is, heb ik de eer om met alle onderwerping mijn verzoek in te dienen om te worden vrijgelaten en ontheven van het standpunt van de Raad, te beginnen vanaf de eerste van de volgende september, zodat er een gelegenheid is waarin de Raad op zoek kan gaan naar een andere leraar om het werk uit te voeren en mij vanaf 1 september 1923 als ontslag te beschouwen terug naar hem en hij had dezelfde moed als deze leraar en nam zijn beslissing en gaf niet toe aan de druk en gaf zijn droom op en bleef werken zoals hij al die jaren was zonder een aanvullende academische graad te behalen.

Onder hen begon hij op 2 juli 1952 uitgave nr. 923 te herzien, evenals de verklaringen van “Hussein Siri Pasha” na de vorming van zijn ministerie en de oproep om de broekriem aan alle magen aan te halen en een “bezuinigingspolitiek” op lange termijn na te streven. ' beleid en de neiging van de regering om voedselvoorraden op kaarten en gelijkelijk te verdelen tussen de rijken en de armen, dus 'Muhammad Effendi' verheugde zich over

zijn geluk dat hij een van de zonen is van dit land, waarvan de arme mensen voor altijd in armoede leven , en de riem verlaat hun hongerige magen niet... en in hetzelfde nummer begon hij de kwestie van “hasjiesj” op de tuberculoseafdeling te lezen, en zijn held, “Mustafa Al-Bari”, de patiënt die de patiënten behandelt van het Fouad I-ziekenhuis voor borstziekten in Almaza met hasj en het verbranden ervan. Over de noot en de oproep om hulp van de directeur, Dr. Muhammad Sharif, in het kantoor van de inspecteur voor de narcotica-administratie... Wat waren de effecten van Mohammed. Effendi's verbazing dat het gebruik van 'hasjiesj' niet alleen voor financiële doeleinden was, maar eerder uit de overtuiging van de patiënten dat 'hasjiesj' de microbe verdooft die hun borsten wegvreet. Toen nam hij een oud nummer uit 'Al-'. Musawwar" tijdschrift, las hij een rapport over de toestand van het Fouad I Sanatorium in Almaza in 1949 na Christus, waarin tragische omstandigheden werden waargenomen in de gezondheidstoestand van tuberculosepatiënten, 850 patiënten behandeld door één arts, te midden van een ernstig tekort aan voedsel en medicijnen in het sanatorium, wat het tijdschrift bevestigde ondanks de ontkenning van de directeur van de afdeling pathologie Bra voor de gezondheid van de klachten van gevangenen over dit tekort!! ..

En uit “Akhir Sa'a” en “Al-Musawwar” van de krant “Al-Jumhur Al-Masry”, franchise-eigenaar en hoofdredacteur, “Abu Al-Khair Naguib”... Uitgave nr. 76, gedateerd 16 juni 1952 AD, op de 23e van de Ramadan, en onder de titel “Religie is religie, O Minister van Onderwijs”... Hij zal lezen over het overlopen van mevrouw “Khadija Ismail”, de lerares aan Kafr al-Dawwar Primary School, nadat ze haar geduld verloor onder invloed van enkele vrouwelijke leraren, het schoolhoofd, de gezondheidsbezoeker, de schoolsecretaris en een van de leraren. Na onderzoek door de assistent-hoofdinspecteur van onderwijs, slechts twee daarvan die aan het incident deelnamen, werden overgebracht.

Op de derde dag van de Ramadan, na het Tarawih-gebed, zat Muhammad Effendi in zijn comfortabele draaistoel, professioneel ontworpen om rekening te houden met ‘ergonomie’, en begon hij de historische aankopen te doorzoeken die hij sinds het begin van de week had verzameld... Ten eerste: een foto van een buitenlandse soldaat van gemiddelde gestalte met

een grote jongeman, leunend op een stoel. Zijn pistool en de foto dateren, volgens wat er op de achterkant stond, uit het jaar 1914 na Christus. Nieuwsgierigheid bracht hem ertoe wat te lezen stond op de achterkant van de kaart, en omdat het schrift door het verstrijken van de tijd vervaagde, kon hij een glimp opvangen van één woord, ‘niuoj’, dus zocht hij lang totdat zijn klasgenoot hem onthulde dat de gebruikte taal “Esperanto.” Het werd eind jaren zeventig en begin jaren tachtig van de negentiende eeuw ontwikkeld door Ludwig Eliezer Zamenhof en gebruikt het Latijnse alfabet... ondanks de nieuwsgierigheid van de Arabieren om het in de beginperiode te kennen, wat hij opmerkte van Fuad Effendi Yusuf. Selim's vraag op de pagina's van het tijdschrift Al-Muqtataf in mei 1911. Over een Arabisch of Engels boek om het te leren, en het antwoord van het tijdschrift was dat ze hierover geen boeken in het Arabisch kende, maar er zijn veel boeken in het Engels, die adviseren hem te vragen een van de “schrijvers” te vragen om er een boek over te kopen uit “het land van de Engelsen”. Het is duidelijk dat het tijdschrift de zaak niet serieus heeft onderzocht, zoals Muhammad Effendi ontdekte door het lezen van zijn ‘Al-Hilal’-delen uit 1909 na Christus, dat ‘Pastor Gabriel Haddad’ een boek had samengesteld over de oorsprong van de ‘Esperanto’-taal en dit in Rome had laten drukken op kosten van ‘Abt Yusuf Al-Khazen’, een boek in het Arabisch om deze taal te onderwijzen.

Daarna begon “Mohammed” “Het alfabet van Farouk (het derde Farouk-script) van Elias Akkawi” te lezen en zijn voorstel voor de “Nieuwe Farouk”-letters, letters die gedomineerd worden door de vorm van de Hebreeuwse letter, inclusief de vorm van de Arabische letter, naast de diakritische tekens naast de letter op een zeer complexe manier, en als Akkawi's uitleg er niet was geweest, was het niet mogelijk om het te begrijpen.

Terwijl ‘Muhammad Effendi’ op 19 januari 1925 nummer 519 van ‘Al-Latif Illustrated’ aan het lezen was, werd hij overmand door nostalgie, aangezien de datum ‘19 januari’ de verjaardag was van de geboorte van ‘Mohammad Effendi’, dus hij plaatste de kranten die correspondeerden met zijn verjaardag in verschillende jaren altijd in een speciale hoek van zijn bibliotheek en las het zorgvuldig, alsof hij het voor de eerste keer las. een van de notabelen van de stad ‘Jaffa’ in Palestina. De Palestijnse regering

ontsloeg hem van zijn baan bij het beheer van de ‘Posta’ in ‘Jaffa’ om te ontdekken dat er brieven waren uitgewisseld tussen hem en ‘Bashir Abdel Rahman Al-Sudani’, die dat ook was. gearresteerd in de zaak “Sir” na zeven jaar te hebben gediend... Oh, de verjaardag van de moord op “Searly Stack”, die gebeurtenis die de regering van “Saad Zaghloul Pasha” en de Egyptische aanwezigheid in het land ten val bracht. Soedan (zie ‘Reflecties tussen wetenschap, religie en beschaving, deel één’).

Hij bad ook voor een tijd van journalistieke accuraatheid, ook al ging het om een ‘foto’ in een krant… toen hij de titel ‘Statement of Fact’ op de voorpagina van het tijdschrift zag, terwijl het tijdschrift een uitleg publiceerde: zeggende: “Voorin nummer 518 van Al-Latif Al-Ghara werd een foto van de eerbiedwaardige president, Saad Zaghloul Pasha, gepubliceerd ernaast dat deze was genomen door mevrouw Lana Wilms De waarheid is dat ik de eer had om zijn staat in Mena House te bezoeken op vrijdag 5 december, en Hazrat Ahmad Effendi Fathi Hafez vergezelde mij op dit bezoek, en zijn staat stond hem toe zijn foto te maken. Er zit absoluut geen waarheid in wat er werd gepubliceerd behalve dit. Mahmoud Helmy. De opmerking van Al-Latif kwam: “We hebben niet geschreven met de foto die we in het vorige nummer hebben gepubliceerd, behalve wat we woordelijk hebben geciteerd uit een brief ondertekend door (Mahmoud Helmy). die het naar ons stuurde, bewees niet de waarheid, dus bedroog hij ons en het publiek, en dit is ons excuus.

Van daaruit ging hij verder met het nieuws van ‘Saleh Effendi Muhammad Ali’, de irrigatie-ingenieur bij het Aswan Reservoir, die door het Ministerie van Oorlog naar Engeland was gestuurd om oorlogs- en artilleriestaftechniek te studeren aan de ‘Oorlogs- en Artilleriestaf’. College aan het Woolwich College, de beroemde "Ali the Auspicious Bird" ... en hij had spijt van de voormalige koning "Farouk", die op aandringen van Sir "Miles Lampson" op zijn vader, koning Fouad, naar hetzelfde college werd gestuurd. en daar woonde hij de begrafenis bij van koning "George V" van Groot-Brittannië, die stierf op 20 januari 1936 na Christus. Het grappige is dat koning Fouad van Egypte enkele maanden later stierf en "Farouk" terugkeerde zonder zijn studie af te ronden en iets leren van de vastberadenheid en waardigheid die nodig zijn voor de volgende koning van Egypte!!!

De gedachtengang van Muhammad Effendi werd onderbroken door een advertentie die Umm Nour vond over een ‘waterverwarmer’. Ze begon hem aan te sporen die te kopen, aangezien het volgens de advertentie een kans was, en ze begon hem voor te lezen: ‘Een waterverwarmer. snelle waterverwarmer voor huizen, klinieken en kapperszaken... Oh nee! Het gasverbruik is ongeveer 37 liter.' Liter/minuut..dat is één millimeter voor elke 5 liter warm water..5 liter warm water 45 graden per minuut..speciale prijzen van 15 pond en 18 pond..hoeveelheden zijn beperkt en omdat “Muhammad Effendi” de overdrijvingen in de advertenties kent en dat de hoeveelheden onbeperkt zijn. Niets, want hij is zoals gewoonlijk doof , op deze eisen die aan het einde van de maand komen en zijn dikke darm met stress bedreigen. Hij is degene die onlangs is gestopt met het gebruik van het medicijn "Librax, dat bestaat uit (Chloordiazepoxide + Clidiniumbromide)" uit angst eraan verslaafd te raken. en er was net in 1966 AD een vergunning voor verleend in de Verenigde Staten !!..

‘Geld’ is altijd de titel van alle misdaden van de mensheid... vooral ‘Egypte’. Hij onderzoekt de bevolking altijd met armoede, en terwijl hij nadacht, strekte hij zijn hand uit naar een kwestie die hij in dezelfde week had gekocht van ‘Marcos’. oom”, de eigenaar van een winkel die oude kranten en tijdschriften verkoopt, wat de uitgave uit 1950 was van de krant Al-Jihad (de eigenaar en drukker). En de uitgever, Muhammad Tawfiq Diab). zaak van gedwongen diefstal waarin ‘Sariya Mustafa’ werd beschuldigd van het met geweld stelen van een bedrag van één pond en tweeënhalve cent van een meisje, en dit werd gestraft door het Zagazig Strafhof, onder leiding van de eervolle ‘Othman Najib Bey’. de president van de rechtbank, en het lidmaatschap van de geachte “Najib Morcos Bey” en “Mahmoud Mansour Bey, de adviseurs, en de heer Hussein Fahmy, hoofd van het Openbaar Ministerie van Zagazig, waren verantwoordelijk voor een jaar gevangenisstraf. Het grappige is dat dezelfde rechtbank op hetzelfde moment de grote “Sinhwa”-verkiezingszaak behandelde... Een hongerig volk steelt en moordt, terwijl hun elite in de parlementsstoelen zit en vecht...

Muhammad Effendi's bron voor boeken waren niet alleen verkopers van 'oude boeken', maar een andere bron verscheen voor hem aan de horizon, de eerste boekenbeurs die hij bijwoonde. Deze werd gehouden tijdens het

tijdperk van het ministerie van Ismail Pasha Sidqi op 20 juni , 1946 AD in het Royal Agricultural Society House en werd geopend door de toenmalige minister van Onderwijs, Muhammad Effendi. Mohamed Effendi merkte de overvloed aan Arabische boeken op die werden aangeboden door uitgeverijen, die twintigduizend boeken bereikten. maar hij vond onder hen niet wat hij wilde en wat hij nodig had aan moderne en waardevolle wetenschappelijke literatuur. De meeste ervan kwamen uit vroegere tijdperken, waarvan sommige niet langer in overeenstemming waren met het tijdperk, en dit was het middelpunt van de kritiek. Kranten destijds voor de tentoonstelling... Na de revolutie woonde Muhammad Effendi van 19 oktober tot 26 oktober 1963 AD de “Arabische Boekenweek” bij, waartoe Dr. Muhammad Abdel Qader Hatem, minister van Cultuur en Begeleiding, had opgeroepen , en het omvatte 27 Egyptische uitgeverijen en slechts 4 Arabische uitgeverijen uit Libanon, Irak, Jordanië, Jemen...

“Muhammad Effendi” werd ontslagen van de baan waarmee hij zijn hele leven had doorgebracht en verliet zijn privéwerk, op bevel van zijn vader: “Als je het water mist, wentelt je je in het stof.” en hij begon te lachen alsof hij huilde toen hij de krant “Green Flag” las (Politieke Universiteit, waarvan de eigenaar en hoofdredacteur Muhammad Mustafa Metwally is, opgericht in Alexandrië in 1931. AD)” in uitgave 718, gedateerd 26 oktober 1950 AD, onder de titel “Wat zeg je?” en een groep verzen gecomponeerd door professor M. T. A. (zoals een welsprekende boer tegenover een farao), een ingenieur in de prinselijke werkplaatsen. in Caïro heeft hij zesentwintig jaar met integriteit en vroomheid gediend, volgens de getuigenis van de minister van Openbare Werken, Othman Muharram Pasha, aan wie hij zijn klacht voorlegt. Hij heeft de promotie niet gewonnen, die ‘niemand kan winnen behalve door berekening of aansluiting.” Hij zit nog steeds in de vijfde rang, en zijn kinderen gingen hem voor. Daarom diende hij in zijn verzen een verzoek in voor verwijzing naar het pensioen, zoals hij zegt:

“Wij worden verheerlijkt door God... niet door prestige of positie.

En op zee werkten we...boven een waterval in Malhab (Aswan Reservoir Raising Mission).

We runden een elektriciteitscentrale... en bleven wakker tot zonsopgang en zonsondergang (het deed me denken aan de dagen van kwaliteit en een van de programma's om de fabriek in een van de gespecialiseerde centra te laten functioneren. Ik bleef dag en nacht met de ingenieur samenwerken. om het professioneel aan te vullen met de getuigenissen van heinde en verre, en ik was niet uitgenodigd toen het werd geopend).

Tijdens de missie hebben we elke kunst bestudeerd die geliefd is.

En toen zaten we... op een puntige paal (we zijn allemaal gelijk in dit lot, voor en na).

Zesentwintig jaar voor ons...in hel en nood.

Wat nieuw is, nadert... en wat oud is, is gedeponeerd.

Het is hetzelfde tussen ons... er is geen race op een speelveld.

Als we klagen over onze zaak, gaan we naar een ervaren predikant.

We vreesden ons onrecht voor hem... door ons aan de accountant te onderwerpen.

God weet dat we onrecht van een vader haten.

Onze Heer heeft ons aangeraakt...een complex onrecht.

Laten wij bij u klagen...niet bij een representatief lid (Tweede Kamerlid).

We zijn gezegend door God... na een beperkt pensioen (onvolledig pensioen).”

En van de baan en het leven dat daarin en daarmee verloren ging. De gedachten van Muhammad Effendi dwaalden af naar zijn eerste liefde. 'Saniya' die hem de les van zijn leven in liefde gaf toen hij haar liefde vertrouwde en zij als een slang rondcirkelde de bijeenkomsten van geliefden, en toen struikelde hij tussen de zijkanten van nummer 717 van het tijdschrift ‘The Two and the World’. Op 8 maart 1948 werd een soortgelijk verhaal gepubliceerd, maar met een ‘rolwisseling’ een ‘meisje’ dat in haar liefde geloofde, werd misleid door zijn oprechtheid, en daarvoor de prijs betaalde

met haar leven. Onder de titel ‘The False Voice of Love’ sprak het tijdschrift over de zelfmoord van een ‘meisje’ uit de Qasr al-Nil Bridge in 1947 AD. Er werden verschillende brieven gevonden die haar beproeving in opeenvolgende fasen als volgt samenvatten:

Aanpak en infiltratiefase:

- “Mijn geliefde, A.. Ik wou dat ik je een uur lang in mijn armen kon zien, zodat ik het kon verlossen met mijn leven en mijn liefde daarin met jou kon delen.. En als je weigerde, dan helaas, voor een jeugd dat zal worden omhuld door golven van pijn als reactie op jouw wreedheid. Sh.”

Het stadium van gezelligheid en emotionele druk:

- “Ben je bang voor liefde, of geloof je niet in mijn liefde? En er zijn echte getuigen van de oprechtheid ervan. De stralende sterren houden rekening met de nachten waarin ik op je wacht, maar zij zijn stille getuigen spreek met vreugde als we elkaar ontmoeten.. Sh.”

Het stadium van gewenning voor vrouwen en eigenaarschap voor mannen en de zoektocht naar andere vrouwelijke metgezellen:

- “Het spijt je dat ik al een hele tijd niet meer met je heb gecorrespondeerd. Je bent nog een klein meisje. Je gelooft wat veel meisjes van deze leeftijd geloven, namelijk dat de maatstaf voor de liefde van een jongen het aantal liefdesbrieven is woorden van verlangen en verliefdheid.. Sh.”

Het stadium van rebellie en het vallen in de diepe bron van hartstocht:

- “Papa... God weet, Vader, dat ik uw eer en uw titel heb behouden... maar de verouderde en achterhaalde tradities... dat het huwelijk niets anders is dan een financiële onderneming... waarin de echtgenoten samenwerken om te redden geld... je had me graag willen trouwen met... mijn neef... voor niets anders dan zijn rijkdom... en hier verlaat ik je huis, verdrietig en huilend, naar waar de stem van de liefde roept.' mij... "..

Verwacht einde:

"Sh... ik kan nauwelijks geloven dat jij degene bent voor wie ik mijn vader en mijn familie verliet... Je was een leugenaar en een bedrieger toen je lippen de woorden van liefde, verlangen en hoop herhaalden... Zoals zodra mijn ziel bezit van je nam, eindigde je hoop met het einde van een gemene, criminele gril, en daarna sprak je tegen mij met de woorden 'kinderdagverblijf'... En dat ben ik niet. Ik vraag je nu, of je dat wilt , om je zonde te verzoenen, behalve dat je huilend en vernederd op mijn graf knielt als er een graf voor mij op aarde is. De tijd verstreek, dus sloeg hij ‘Suniya’ verschillende keren zo, maar hij werd weer kalm zichzelf neer en zei tegen haar: “O, wat een schande dat hij die onderdrukt slaapt en die de onderdrukker slaapt, niet slaapt.”

Natuurlijk is Mehmet Effendi vaak van streek door de misdaden die voortvloeien uit romantische relaties. De keer dat hij deze kwestie in het café met Mukhles Effendi ter sprake bracht, en Mukhles Effendi de impact ervan bagatelliseerde en dat romantische relaties net vluchtige littekens zijn die snel verdwijnen... Mehmet Effendi was vastbesloten om dit te doen. Hij neemt hem mee naar zijn huis en laat hem het tijdschrift ‘Al-Musawwar’ zien, nummer 210, gedateerd 19 oktober 1928 AD, zodat het over deze kwestie kan beslissen, en twee aangrenzende rapporten, de eerste over de steekpartij. van ‘Abdul Maqsoud Muhammad’, de voormalige werknemer op de afdeling van Hare Hoogheid de ‘Moeder der Weldoeners’ (die ervan werd ontslagen vanwege zijn slechte gedrag) aan zijn Romeinse minnares, mevrouw ‘Evodkia Rezhanob’ en hij gaf toe dat hij hield van haar en sliep met haar, maar hij merkte onlangs dat ze hem vervreemdde en een andere man bezocht, dus nam hij wraak op haar door haar te vermoorden. Het tweede nieuws gaat over de zogenaamde ‘Abdul Tawab Al-Sayyid Hassan’. een soldaat van de brandweer van het Al-Wasti Centrum, die zijn zus, het plattelandsmeisje ‘Dahaba Bint Saeed’, met verschillende steken neerstak in de omgeving van Al-Nahhas in het oude Egypte, raakte van de schaamte af omdat ze dat was beschuldigd van incestueuze zwangerschap, en het meisje was met haar moeder uit Al-Wasta naar de hoofdstad gevlucht om aan de wraak van haar broer te ontsnappen.

Toen het de vierde dag van de Ramadan was, werd hij gekweld door hevige pijn door het drinken van sobia, dus ging hij naar het ziekenhuis en ontdekte

dat hij lange tijd moest wachten tussen vrouwen wier stoelen krap waren en geen andere keus hadden dan op de grond te gaan liggen. Dus keerde hij terug naar huis... dezelfde achteruitgang in de gezondheidszorg en dezelfde problemen met gezondheidszorgaanbieders in het bijzonder, van wie sommigen de mensheid terzijde schoven en hun missie verwaarloosden die zij hadden gezworen, en hun diensten gingen berekenen de waarde van het verstrekte geld en om ervoor te zorgen dat de patiënt het geld kan uitgeven en de uiteindelijke prijs kan betalen, en voor degenen die het niet kunnen vinden, is de dood een uitstekende optie voor hem.. “Mehmed Effendi” zag het met eigen ogen Deze morele achteruitgang tijdens een dringende gezondheidscrisis voor zijn moeder. Hij bracht haar naar een openbaar overheidsziekenhuis en ze zetten haar zonder de minste zorg in de wacht. Toen hij naar de spoedarts ging, antwoordde hij roekeloos dat zijn dienst was afgelopen, en dat deed hij ook niet weten wie hem zou volgen?! (Vergeet (hand af) en dat hij naar de spoedeisende hulp moest, over wie hij een van de verpleegsters vroeg die een geldbedrag aannam in ruil voor het beantwoorden van elke vraag en in ruil voor het brengen van hem naar het dak van het ziekenhuis, waar de directeur van de spoedeisende hulp "domino's" zat te spelen met enkele andere ziekenhuismedewerkers en artsen. Dus toen hij hem vroeg wie voor de toestand van zijn moeder zorgde. Een lange tijd nadat hij hem had gebeld, zat hij naar het plafond te kijken en? gaf niets om de smeekbeden van iemand. Eén van de verpleegsters onderhandelde met “Mohammed Efendi” om meer geld te geven om een deken voor zijn zieke moeder te voorzien!!!..

“Muhammad Effendi” begon te proberen deze pijnlijke herinneringen te vergeten door meer kranten uit zijn archief te lezen, toen hij in zijn handen uitgave 1240 van het tijdschrift “Al-Musawar” gedateerd 16 juli 1948 AD vond, “de Ramadan-uitgave”. keerde terug om hem te achtervolgen met een klacht van “Hussam Al-Din Ahmed Saleh” van “Tanta” gericht aan het Dokterssyndicaat, waar het gebeurde dat de man Dr. (...) in Tanta om acht uur belde in de Terwijl hij zijn vrije tijd tussen spelen en drinken doorbracht in de club en hem uitnodigde een patiënt te bezoeken die in een slechte toestand verkeerde, vroeg de dokter hem naar de naam van de eigenaar van het huis en vertelde hem dat zijn beloning zou zijn. worden Drie pond in de

avond, wat de klager bedroefde en hem het vertrouwen deed verliezen in de humanitaire boodschap van artsen om overal en op elk moment op de oproep te reageren... Zamalek-buurt of zelfs Ishsh Al-Tarjman... De man besloot zijn brief door te zeggen: “De armen in ons land zijn van alles beroofd, zelfs van de genade van artsen.”

Hij begon op 13 juni 1927 door het tijdschrift “Al-Sabah” te bladeren, en het nieuws van “Asfoura Al-Sabah” over “(Consulto), maar niet om de ziekte van de patiënt te achterhalen, maar eerder om haar te misleiden en aan het lachen te maken. !!.. Een nieuw schandaal in een medische kliniek”, waarbij een hartpatiënt zich in een medische kliniek lastiggevallen voelde door enkele artsen. Vervolgens stond ze op en spuugde, terwijl ze haar stem verhief (zie de roman “Een uur van gerechtigheid”).

De vijfde van de Ramadan brak aan en “Muhammad Effendi” sloot een contract met een van de ouders voor een thuisles met goedkeuring van de school. “Muhammad Effendi” met zijn baard werd gerespecteerd door de ouders, daarom werd hij vertrouwd. was gefascineerd door de persoonlijkheid van Dr. “Mahjoub Thabet” tot het punt dat Hij zijn baard liet groeien en de randen trimde op een manier die Dr. Mahjoub vroeger deed. Laatstgenoemde stond erom bekend dat hij hem in 1903 na Christus als asceet liet groeien, geïnspireerd door de stijl van de ‘Turken’, omdat het hen kenmerken van mannelijkheid, waardigheid en respect gaf. Sinds Dr. Mahjoub Thabet bekend stond om zijn huwelijksstaking, voedde hij ‘Mohammed Effendi’ op en stond in zijn archief van oude kranten versteld van wat er gebeurde. werd gerapporteerd in het tijdschrift “Al-Musawwar” op 3 april 1937 na Christus onder de titel “Eindelijk, Dr. Mahjoub Thabet!” Vandaag is vastgesteld om vijf uur in de avond om zijn Koran uit te voeren over de eervolle godin van de bescherming en kuisheid, wijlen ‘Abdullah.’ ‘Een van de meest prominente Egyptische notabelen en kooplieden. Ze woont in Abbasiya Street, nr. 1509 (onduidelijk). Ze was getrouwd met een Egyptische edelman die overleden was. Ze is een van degenen met grote rijkdom.' Ik vraag me af of het een aprilgrap uit het tijdschrift was?! Of een huwelijksproject dat in de kinderschoenen mislukte?! ..

Toen de zesde dag van de Ramadan aanbrak, ging Muhammad Effendi na het eten van zijn favoriete gerecht van kunafa en qatayef, Amira Hanem, zijn vrouw, in de voetsporen treden van het boek “Home Cooking”, geschreven door Munira Francis, een van de afgestudeerden van de Ramadan. Emiri School of Home Economics. De General Knowledge Supervisors besloten dit boek op meisjesscholen te onderwijzen. De eerste editie, 1914 AD, was opgedragen aan prinses Fatima Hanim Effendi Ismail “Bij het bereiden van banketten, auberginemoussaka, aubergine met yoghurt, juliennesoep , Rosol-soep, bloemkoolfattah, shukralma en kunafa met room, de favoriete gerechten en desserts van haar man, 'Muhammad Effendi.' In zijn bibliotheek in een oude hoek ervan vond hij een boek dat misschien zijn aandacht trok hij had het in het verleden gekocht en was het vergeten, of het was hem als een geschenk gegeven, maar hij herinnert zich nog goed dat hij het nooit had gelezen Majesteit Koning Farouk en het huwelijk van de Boodschapper van God, Mohammed, Meester van Alle Schepselen.” Dit wordt gevolgd door de eerste vrijdagpreek na de kroning van Zijne Majesteit en zijn hemelvaart naar de troon van Egypte liederen en gedichten die werden gezegd ter viering van het gelukkige koninklijke huwelijk... uit het werk van de Islamitische Makarem Al-Akhlaq Vereniging (van de fouten uit het verleden) en de oprichting (van de fouten uit het verleden) van haar ondeugd De president en de directeur van zijn scholen, professor Mahmoud Mahmoud, voormalig leraar aan de High School of Education, 1937-1938 AD... begon “Mohammed Effendi” te bekritiseren in de overeenkomsten... Het eerste aspect van de gelijkenis: dat het gezegende en veelbelovende koninklijke huwelijk plaatsvond in de maand Dhul-Qi'dah in ons Hijri-jaar 1356, en het was het huwelijk van onze Meester Mohammed, moge God hem zegenen en vrede zij met hem, de Moeder van de gelovigen, zijn neef Umaima bint Abdul Muttalib, in de maand Dhul-Qa'dah in het derde of vijfde jaar van het Hijri-jaar! De schrijver besluit dit door te zeggen: “Is deze overeenkomst niet een teken van Gods liefde voor Zijn dienaar Al-Farouq, de koning van het land!!!... Het tweede aspect van de gelijkenis Het kwam voort uit het feit dat koning Farouk, die “de meester van de sprekers is in dit tijdperk van deze eervolle en nobele taal, ' veranderde de naam van zijn vrouw van 'Safi Naz' in 'Farida', wat in het Arabisch 'het kostbare en kostbare juweel' betekent, en dat de Profeet, moge God hem zegenen en

vrede schenken, de naam van de Moeder van de Gelovigen veranderde .” Zainab” van “Barrah” voordat het werd veranderd in “Zainab” wat “mooi van uiterlijk en aangename geur” betekent. De reden voor de verandering is dat de Profeet een hekel had aan zelfreiniging in de naam van zijn vrouw, en toen Umm Salamah belde. haar met haar naam “Barrah”...de Profeet, moge Gods gebeden en vrede met hem zijn, zei: “God heeft meer kennis van de mensen van gerechtigheid dan jij.” Het derde aspect van de overeenkomst: dat het koninklijke huwelijkscontract was in handen van de meest eervolle groep in Egypte van geleerden, prinsen en grote mensen. Zijn preek werd voorgelezen op de meest verheven plaatsen in Egypte, bewaard met goddelijke zorg, en het huwelijk van de Profeet, moge God hem zegenen en schenken. vrede was voor de Moeder van de Gelovigen, Zainab. In de hemel, niet op aarde, waarover God de leiding heeft genomen. In Sahih al-Bukhari werd vermeld dat Zainab, moge God tevreden met haar zijn, trots was op de vrouw. De vrouwen van de Profeet toen ze zei: "Je man is je vrouw, en God heeft mij ten huwelijk gegeven van boven de zeven hemelen... Is deze kennis niet nutteloos... Zeker de kennis die speciaal voor koningen is gemaakt." presidenten vallen onder deze titel... enzovoort, in navolging van 'Mohammed Effendi', en hij sloot het af zonder het af te maken.

Toen de zevende dag van de Ramadan aanbrak, begon Muhammad Effendi enkele van de bezittingen van zijn overleden vader te doorzoeken. Hij ging er zorgvuldig mee om ter ere van zijn nagedachtenis en wilde ze niet verwaarlozen zolang hij nog leefde , Aseel Hanem en Ghazal Hanem. Onder de bezittingen vond hij een oud notitieboekje met de handgeschreven inhoud, en hij vond 'Een brief van de opperbevelhebber van het directoraat, 1919 AD... Zijne Excellentie, de directeur van het directoraat. Assiut heeft een verklaring afgelegd over de boetes die de commandant aan de inwoners van de dorpen heeft opgelegd, en deze boetes moeten binnen dertig dagen na de datum van bekendmaking ervan aan de bevolking van het dorp worden geïnd. De bedoeling van deze boetes is om disciplineren de mensen voor de acties die ze hebben ondernomen tijdens de recente onrust, en vormen geen compensatie voor de schade aan eigendommen die in de toekomst afzonderlijk zal worden behandeld. De burgemeesters, sjeiks en notabelen

van het land zijn verantwoordelijk voor het innen van deze boetes. ..als een van de dorpen die haar zijn opgelegd verantwoordelijk is. Een boete voor een voldoende aantal van degenen die de recente bewegingen hebben uitgevoerd... De opperbevelhebber zal overwegen om de haar opgelegde boete geheel of gedeeltelijk op te heffen. Op 22 mei 1919 AD... Dhr. McBrent, de juridisch adviseur tijdens zijn ambtstermijn... Het is verbazingwekkend voor Mehmet Effendi dat hij ontdekte dat de naam van zijn grootvader 'Abdul-Al Ahmed' is, nummer 17. En. Het enige dat hij weet over zijn grootvader, ‘Abdul-Al’, zijn verhalen die zijn vader vertelt over zijn gehechtheid zonder duidelijke reden aan de koepel van ‘Al-Arif Billah Al-Nakhlawi’ in de Sinaï (The Ancient and Modern History and Geography of Sinai door Naoum Bey Shuqair) en zijn voortdurende bezoeken eraan. “Mohamed Effendi” herinnert zich nog de verhalen van zijn vader over deze revolutie in Opper-Egypte, en hoe het bevel over de demonstranten werd toevertrouwd aan enkele leden van de Egyptische politie, die hardvochtige agenten van de bezetting waren, waaronder Al-Bakbashi. ' in Minya, die tijdens de revolutie van 1919 'de moordenaar van de demonstranten' werd genoemd. Hij doodde persoonlijk 23 Egyptenaren en sommigen van hen bonden hem vast aan het zadel van zijn paard en sleepten hem vervolgens totdat hij hem neersloeg.

Op de achtste dag van de Ramadan dacht hij na over de ervaring van de ‘Volksuniversiteit’, die in 1945 na Christus werd opgericht door een besluit van ‘Abdul Razzaq Al-Sanhouri Pasha’, de minister van Onderwijs, gebaseerd op het idee van professor ‘Ahmed Amin’, die directeur was van de Culturele Afdeling van het Ministerie van Onderwijs, en vervolgens werd deze bij koninklijk besluit omgevormd. In 1948 werd het de Stichting ‘Populaire Cultuur’, en na de revolutie van 1952 heette het de naam. de “Vrije Cultuur” Universiteit. In 1966 werd de naam door een besluit van de minister van Cultuur, Tharwat Okasha, veranderd in “Algemene Administratie van Populaire Cultuur” (zie Nuzhat Al-Albaa in lezersdebatten over de rol van “Algemene Administratie van Populaire Cultuur”. Saad Kamel”).

Op de negende dag van de Ramadan, terwijl hij oude uitgaven van het tijdschrift “Al-Arousa” las, in nummer 136 van 7 september 1927 AD, zag

hij een foto van juffrouw "Juliet Melki", die een van de uitmuntende studenten was van de Sunni School en die door het Ministerie van Onderwijs naar de Universiteit van Bristol in Engeland werd gestuurd om zich te specialiseren in hogere kunsten en wetenschappen. Ze spreekt vloeiend Arabisch, Engels en Frans, en reisde op 29 augustus 1927 naar Engeland. nam ook bezit van het tijdschrift Al-Musawwar en een foto van juffrouw Gertrude Naseem, de dame van professor Labib Naseem Bey, de ontdekker van ijzererts in Aswan. Ze was het eerste Egyptische meisje dat zich specialiseerde in scheikunde en geologie en de eerste die.. Hij ontdekte nikkelmetaal terwijl ze zich voorbereidde op haar masterdiploma in 1940 na Christus, in een oude mijn die door de oude Egyptenaren werd gebruikt, en ook door een Engels bedrijf sinds 1904 na Christus, om alleen koper te verkrijgen. ze brengt haar winterdagen door in de Egyptische woestijnen op zoek naar metalen en de zomer tussen het laboratorium en het runnen van de fabrieken van haar vader.. Klopt. De dochter van Al-Waz Awam, niet alleen zijn zoon... en hier liet Muhammad Effendi zijn geest los de geruchten en angsten die hij had gelezen tijdens het tijdperk van Khedive Ismail Pasha, simpelweg omdat hij meisjes les gaf, omdat mensen zeiden dat hij de vrouwelijke studenten van de "Siyoufi School" had opgedragen om met onbedekt gezicht en hun hoofd op de baranets te gaan "Er reden veel karren door de stad, en mensen vreesden dat de vrucht van deze aanplant de verspreiding van de ziekte "prostitutie" zou veroorzaken en dat deze trend zich vanuit Egypte naar andere landen zou verspreiden, wat een van de moslimprinsen ertoe aanzette een lange brief te sturen aan Ismail die hem de schuld gaf en hem verbood de gewoonten van de Franken onder zijn volk te introduceren !!...."Denk je dat als de besluitvormer destijds zulke reactionaire geruchten in gedachten had gehouden, Egyptische vrouwen dat niet zouden hebben gedaan. actie ondernomen en vandaag hun leiderschap op alle terreinen bewezen?!" Dit is wat in de gedachten van Muhammad Effendi opkwam.

Op de tiende dag van de Ramadan begon hij na te denken over een lastige vraag die altijd in zijn hoofd opkwam: "Is Egypte faraonisch of Arabisch-islamitisch?!" Hij onderzoekt in zijn bibliotheek het boek 'Egypt Under the Shadows of the Pharaohs' van Muhammad Sabre, 1937 AD, met bovenaan

een opdracht aan ‘de grootste die op de troon van de farao’s zat, de trots van Egypte. , onze geliefde koning Farouk I, moge God hem eren... Ik verhef mijn nieuwe boek boven de literatuur van de farao's... de loyale en betrouwbare Muhammad Sabre' en een 'dankjewel'-brief van het kantoor van de eerste secretaris op 18 februari 1937 AD... en het antwoord dat “Mohammed Effendi” kreeg op basis van de oogst van zijn lezingen is dat Egypte voor zichzelf geen vaste identiteit heeft gedefinieerd, en dat dit het geheim is van zijn ellende en zijn het echte probleem was soms “faraonisch” volgens sommige denkers van de delegatie en soms “islamitisch” volgens degenen die de terugkeer van het kalifaat willen, zoals Fouad en Farouk, en soms “Arabisch nationalisme” zoals Abdel Nasser dat wilde. ...en een natie zonder een specifieke identiteit...zeker een verloren natie met een wankelend verleden, een zwak heden en een onbekende toekomst..

Wat zal Egypte doen als het terugkeert naar zijn faraonische identiteit? alleen al vanuit het gezichtspunt van de eigenaren. Zelfs de taal ervan werd volledig uitgewist. en het heeft geen enkel cultureel of zelfs militair spoor nagelaten. Het is betekenisvol in zijn externe omgeving, en daarom zal alleen Egypte schatplichtig zijn aan deze identiteit. Egypte zal een groot museum worden, niets anders dan... geïsoleerd en steeds meer geïsoleerd, en de wereld eromheen zal erop neerkijken als een oud ‘antiek’ stuk zonder echte bijdrage aan het realistische menselijke pad... en als Egypte. kiest voor zijn identiteit.” “Afrika” zal wegzinken in een moeras van achterlijkheid en stagnatie, net als de rest van de zieke landen op het Afrikaanse continent, en als het zich richt op zijn “Arabische” identiteit, zal het wegzinken in een moeras van eindeloze Arabieren. problemen, en zijn rol zal niet verder gaan dan deze beperkte ruimte van landen die strijden om leiderschap en het Egyptische Arabisme alleen met tegenzin erkennen en het ook niet erkennen onder de leiding van het historische Egypte en niet willen dat het zichzelf vestigt De oplossing is dat Egypte zijn ‘islamitische’ identiteit expliciet en verenigd benadrukt en de ‘Islamitische Republiek Egypte’ wordt De islamitische wereld strekt zich uit in het oosten. De aarde en haar westen, en maakt er een mondiaal knooppunt en een aparte entiteit van waarvan de zon nooit zal uitgaan. Deze gedachten gingen door de geest van “Mohamed Effendi” terwijl hij naar een bijeenkomst bij “Banque” keek. Misr” die de

vertegenwoordiger van het tijdschrift “Al-Monday in” samenbracht in “Al-Usta”, “Wadih Shenouda” “Al-Barrad” in de spoorwegwerkplaats in het gemarginaliseerde gebied (in de wijk Sharabiya in Caïro), of Zijne Majesteit ‘Hatopesina de Eerste’, zoals hij zichzelf noemde in uitgave nr. 674 van 12 mei 1947 AD, het verhaal van de man begint terwijl hij in 1929 AD studeerde aan een van de ‘Amerikaanse’ scholen, en in een religieuze les, waarvan het onderwerp het verhaal is van de profeet ‘Mozes’ en hoe ‘farao’ hem wilde vermoorden, dus stopte zijn moeder hem in een kist en gooide hem in de zee. ‘Wadih’ kwam in opstand in zijn gezicht van de leraar, zeggende: "Ik moet de schaamte van deze smet uit de geschiedenis van de farao's wegwassen." En vanaf die dag trok hij voor zichzelf een faraonische outfit aan, aangepast aan de schommelingen van de seizoenen... een pak Volledig gemaakt van wol, bestaande uit een gewone broek zonder "plooi", een gilet met zijopening, en een "Bolero" jasje zonder "kraag". " om ze een faraonisch uiterlijk te geven. Wat de hoofdbedekking betreft, het is een "kap" gemaakt van wit wolvilt. Die werd gedragen door de farao's... en de schoen is de "faraonische sandaal". Wat de naam betreft, hij nam, het eerste deel ervan is "Hotop". Hij was de beroemdste "Kebabji" in de tijd van de farao's, en hij hield erg van kebab, en "Sina" is vernoemd naar het Sinaï-schiereiland, waar zijn koninkrijk zich bevond. ... en hij streeft ernaar. Hij trouwt met een vrouw van faraonische afkomst wier bloed faraonisch is en niet bestaat uit witte en rode ballen, maar uit pistachenoten en paarse ballen. Over de reden van zijn bezoek aan de Bank van Egypte stond het om de manager te ontmoeten en hem over te halen de bank te slopen en in faraonische stijl weer op te bouwen volgens het ontwerp dat hij zelf had opgesteld!! Hij is van plan een groot faraonisch feest te organiseren dat alle Europese landen omvat, waarin ‘Abdul Wahab’ zingt, ‘Tahiya Karioka’ danst en een predikant onder hen verschijnt, die ‘Farao’ verdedigt om zijn vrijspraak te verkrijgen.

En omdat we bij de geschiedenis van het huwelijk kwamen, was het huwelijk van “Muhammad Effendi” met “Amira Hanem” volgens de dagboeken op 30 augustus 1946 AD, wat overeenkomt met Shawwal 3, en hij houdt de krant bij op deze dag, en het is zijn gewoonte om de krant van de dag bij te houden die overeenkomt met elke gelegenheid die hij heeft, en

de krant die deze dag dateert is “Nidaa Al-Watan (franchisenemer “Mustafa Abdel Hadi” - Nummer 8). “De krant behandelde de bijeenkomst van zeldzame Ramadan-gelegenheden die wijzen op deze diversiteit in de “Egyptische identiteit” die we hierboven noemden... en de bijeenkomst van: “The Orphan Friday” en “Laylat Al-Qadr” met een viering. De Egyptenaren vieren de “Loyaliteit van de Nijlfeestdag met de verjaardag van “Saad Pasha Zaghloul”. Een van de gebruiken van de viering is dat de vrijdagavond wordt gehouden in de “Amr”-moskee, en dat er ’s avonds een groot paviljoen wordt opgezet om Laylat al te vieren. -Qadr in de “Abdeen”-moskee..en dit jaar is “Farouk” namens hem aanwezig, de premier Ismail Sidqi Pasha woonde het gebed bij in de Amr-moskee, en Zijne Excellentie de gouverneur van Caïro, Mohamed El-Sayyid. Shaheen Pasha woonde de viering van Laylat al-Qadr bij in de Abdeen-moskee. Wat de viering van ‘Loyaliteit aan de Nijl’ betreft, de Egyptenaren vierden deze op zeilboten terwijl de partijen Saad Pasha Zaghloul herdachten, waar leden van het Wafdid-blok en het Wafdid-blok aanwezig waren. De jeugd van de partij bezocht het graf van Saad, waaronder Makram Pasha Obaid en Mahmoud Fahmi Al-Nakrashi, en Zijne Excellentie Professor Mahmoud Suleiman Ghannam hield een opbeurende toespraak van Al-Nahhas Pasha.

“De nakomelingen van Muhammad Effendi waren dochters, dus hij breidde zijn geld niet zoveel uit als wel om de wetenschappelijke en culturele erfenis die hij achterliet en die zijn naam en herinnering zou behouden, terwijl hij zich herinnerde wat er gebeurde met de erfenis van “Mustafa Pasha Fahmy”, de voormalige Premier van Egypte, die geen kinderen had, en zijn broer stierven tijdens zijn leven, Ali Zaki Bey, de rechter in de Beni Suef Civil Court, in februari 1904 na Christus. Zijn drie dochters trouwden: de eerste, ‘Safia’. aan ‘Saad Pasha Zaghloul’, de tweede aan ‘Mahmoud Sidqi Pasha’, de voormalige directeur van de ‘gouverneur’ van Caïro, en de derde aan de officier en historicus ‘Ismail Sarhank, auteur van het boek ‘News Facts’ over de landen van de zeeën.’ Bij de dood van Mustafa Pasha Fahmi in 1914 na Christus ging zijn grote landgoed over op zijn drie dochters, waaronder de vrouw van Ismail Pasha Sarhank. Zoals het lot het wilde, zou de familie Sarhank het hele landgoed erven van Mustafa Pasha Fahmi, aangezien noch “Safia” noch haar andere zus, de vrouw van “Mahmoud Sedqi Pasha”,

bevallen is, terwijl “Ismail Pasha's vrouw Sarhank” bevallen is. Glorie zij Hem die duurzaamheid heeft en “O erfgenaam,. wie zal jou jouw erfenis geven?” En de wijze is hij die uit de levens en lessen van degenen die overleden zijn, deze alleen aan God overlaat en God in overweging neemt bij wat hij geld verdient en daarin eerlijk is Dus probeerde Muhammad Effendi de eerste van de rationele mensen te zijn en schreef voortdurend voor kranten en tijdschriften en publiceerde ook enkele boeken die een schat aan artikelen bevatten op verschillende gebieden van religie, literatuur, geschiedenis en wetenschap.

Toen het de elfde dag van de Ramadan was, begon Muhammad Effendi een nieuw artikel te schrijven. Hij correspondeerde op dat moment met kranten, dus schreef hij in veel kranten, zoals Al-Ahram en Rosal-Youssef, en hij had zijn eigen onderzoek. Hij geloofde bijvoorbeeld dat de “Groene Drempel” hoe dan ook niet “blauw” was. De tijd verstreek en de kleur ervan veranderde, en hij volgde nauwlettend wat er op 1 augustus 1951 in nummer 875 van het tijdschrift “Akhir Sa'a” verscheen. , over de strijd van de erfgenamen van het “Groene Drempel” Paleis met de overheid om de verzamelde contributie ter waarde van twintig miljoen pond te verkrijgen... het “Groene Drempel” Paleis, dat in 1840 werd gebouwd. Het werd gebouwd en ingericht voor een bedrag van anderhalf miljoen, en de drempel was gemaakt van smaragdgroen. Ali Mubarak beschreef het als niets dat er op leek, behalve de paleizen van de sultans van de familie Othman!! Het was een van de drie paleizen die eigendom waren van ‘Ahmed Taher Pasha’, die ‘Mohammed Ali Pasha de Grote’ tweeëntwintig jaar lang over Opper-Egypte regeerde “Al-Helmeya” Paleis, dat hij naast het huis van de rechter bouwde. Het was "Ahmed Taher Pasha", getrouwd met tien vrouwen en had vijftig concubines, hij schonk al zijn bezittingen, inclusief de "Groene Drempel". ' Paleis, en benoemde zijn laatste vrouw, mevrouw 'Khadija Hanem Khatun', tot hoofdinspecteur van deze schenking. Ze kocht 'Bumbaqadin' (merk op dat het tijdschrift een fout heeft gemaakt bij het definiëren ervan). Zij is de vrouw van Muhammad Ali Pasha! En de moeder van Khedive Abbas.. Zie “Manafeh al-Ayk fi Controverses of the Elites”) Paleis “Al-Haramlik” voor een grote som geld van mevrouw Khadija Hanim Khatun. Toen huurde ze de “Al-Salamlik”. Palace voor een periode van

zestig jaar voor een bedrag van vijfduizend zakken goud per jaar (elke zak bevat vijf gouden ponden), wat overeenkomt met 25 duizend pond per jaar.

“Bumbaqadin” stond zijn huurcontract aan “Al-Salamlik” af aan Khedive Ismail, en toen de financiële crisis uitbrak, nam de Egyptische regering al zijn eigendommen in beslag, inclusief het paleis “Ataba Al-Khadra”.

Na de dood van mevrouw Khadija nam het Ministerie van Schenkingen het toezicht op de Tahir Pasha Endowment over, en als eerste precedent in zijn soort spande het een rechtszaak aan tegen het Ministerie van Financiën, waarin werd verklaard dat de huurperiode eindigt in het jaar 1900 n.Chr., en het eist wat het van haar moet eisen. Elk ministerie klaagt een ander ministerie in hetzelfde land aan. Stel je voor! Het dispuut tussen de twee ministeries duurde twee volle jaren en eindigde met de ongeldigverklaring van de rechtszaak die door een ministerie was aangespannen een ministerie!!..

De erfgenamen kwamen snel in de rij en in 1907 na Christus spande Karam Bey Taher de eerste rechtszaak in zijn soort aan bij de Egyptische rechtbank van eerste aanleg tegen het ministerie van Financiën, waarbij hij de waarde eiste van de bedragen die hem uit het huurcontract verschuldigd waren In 1924 na Christus werd een uitspraak gedaan om de rechtszaak stop te zetten totdat over de eigendom van het onroerend goed was beslist, aangezien het ministerie van Financiën beweerde dat het paleis aan het paleis was overgedragen als onderdeel van het eigendom van Khedive Ismail, en dat het eigendom ervan gedurende een lange tijd was verworven. terwijl de erfgenamen beweerden dat de schatkist geen eigenaar was van het paleis, maar de Khedive alleen als huurder had vervangen. Natuurlijk duurt dit soort zaken lang, aangezien er 51 jaar zijn verstreken gedurende welke de zaak dat was ruim zestig keer uitgesteld en bepleit door veel advocaten, waaronder Hafez Ramadan Pasha, tussen de jaren 1924 en 1938. De erfgenamen, blijkens de uitgave van het tijdschrift dat Mehmet Effendi dicht bij hem plaatste, zijn: Youssef Hussein Tahir Bey, secretaris. van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Mehmed Ali, en Youssef Ibrahim Taher Bey, de privésecretaris van Zijne Majesteit de Koning, Ismail Taher, de bekende atleet, en Khalil Taher, correspondent voor het Arab News Agency.

De ogen van Muhammad Effendi glinsterden toen hij naar dit nieuws keek en naar de omvang van de rijkdom die deze erfgenamen te wachten staat als het juridische geschil in hun voordeel wordt opgelost. Hij begon zijn lippen op elkaar te tuiten toen hij zich de halve hectare herinnerde die zijn vader van hem had geërfd grootvader, en de erfgenamen hadden er al een kwart eeuw ruzie over, totdat hij er uiteindelijk een kwart karaat van kreeg!!

Toen het de twaalfde dag was, vond ‘Muhammad Effendi’ in zijn bibliotheek, die hij dag na dag herontdekt, een exemplaar van de film ‘Abu Halmous’, die op 27 oktober 1947 voor het eerst werd vertoond en waarin zijn favoriete ster, “Abbas Fares”, nam deel, omdat “Muhammad Effendi” veel verzamelobjecten kocht. Hij onderzoekt het op dat moment niet en bewaart het tot het juiste moment komt. , dat het verhaal vertelt van het begin van “Abbas Fares”, die lid was van de “Faydiyyin” Vereniging, dat wil zeggen, hij was een islamitische missionaris. Hij predikte in treinwagons, in wagons en zelfs in de bars Het gebeurde dat hij wilde voorkomen dat een jonge man een van de gelukkige huizen binnenging, maar de huisvrouw maakte bezwaar tegen hem en zij en haar collega's sloegen hem met hun hakken is nog steeds religieus ondanks zijn huwelijk met een Engelse danser, en hij loopt over straat, gladgeschoren, ‘met zijn hoofd gekleed’, met de arm van zijn vrouw om hem heen, en achter hen staat een ‘saluki’-hond in de vingers van zijn andere hand zat een rozenkrans. En als het vrijdag was, ging hij naar de moskee in de wijk Metwally om als imam de vrijdagpreek te houden en de mensen in gebed te leiden ' nam hem soms mee, en hij raakte in de war in zijn preek, en soms leek het hem alsof hij een 'rol' speelde of een toespraak hield, 'en zijn stem klonk als een donderslag en zei:' O mensen die worden geoordeeld, drijven mij naar de gevangenis. Laat mij lijden onder de kleuren van kwelling, maar jullie kunnen mijn geloof niet van mij wegnemen.’ En op een keer zei hij in een religieuze toespraak ter gelegenheid van het kalifaat: ‘O Honden, beveel je mensen om rechtvaardig te zijn en jezelf te vergeten, schaam je voor jou en je vaders.” Natuurlijk gebeurde het met een mengeling van gelach en ontkenning. verspreidde zich door de plaats op een manier dat ‘Amira Hanem’ het ontkende. Ze kwam verrast naar hem toe en hij vertelde haar wat hij in hetzelfde artikel had gelezen over ‘Abdulhamid Effendi Ali’, die

was opgeroepen om te getuigen in de sharia. rechtbank, dus vroeg de rechter hem. Over zijn beroep zei hij: “President van een orkest.” De rechter zei vragend: “En dit is dat orkest?!” .. Abdul Hamid Effendi zei: “Het hoofd van een muziekgroep.” De rechter zei: “Dan begrijp je, hij bedoelt mijn muziek. Luister, mijn zoon, noch mijn muzikale artiesten, noch mijn muziek is toegestaan getuigenis is toegestaan. Ga meel verkopen en kom, laat ons uw getuigenis horen.’

De dertiende dag brak aan en ‘Mohammed Effendi’ bleef in zijn gebruikelijke gewoonten zitten, tussen zijn traditionele schatten, en terwijl hij er enkele aan het afstoffen was, vond hij een ‘vreugdekaart’ (ter referentie): ‘In de naam van God, de Meest Barmhartige, de Meest Barmhartige... de vrouw van wijlen Sayyid Zayed en de vrouw van Khamis Abu Awad worden vereerd met een uitnodiging. Je bent hier om de Heilige Koran-ceremonie bij te wonen voor de eerste (Safiya) over de zoon van de tweede (Fathi) op vrijdag de 27e van Rabi' al-Thani in het jaar 1371 AH, overeenkomend met 25 januari 1952 AD, om precies zeven uur 's avonds, en de uitkomst zal bij u in verrukking zijn Het adres is de Armeense Club, Nabi Daniel Street 26, tegenover een school. De Franciscaan "...was verrast dat de uitnodiging van twee vrouwen was in een precedent dat hij nog nooit eerder had meegemaakt, of misschien waren de uitnodigingen van de vrouwen dat wel. op familiekaarten die waren aangewezen door huisvrouwen, terwijl de uitnodigingen voor mannen op andere uitnodigingen stonden... en hij zei tegen zichzelf, glimlachend naar de geschiedenis van de kaart: ik weet dat de naam "Fathi" net zo gelukkig is als zijn vader, "Fathi". , maar niet tot het punt dat de ochtend het vuur van Caïro de volgende dag kon bijhouden!!!..en hij bad vanuit zijn hart tot God om hun dagen gelukkiger te maken..en "Mohammed Effendi" was puur en hield ervan om goed voor iedereen..

Muhammad Effendi was bedroefd toen hij de uitgaven van het tijdschrift Al-Tahrir las in de periode die volgde op de revolutie van 1952. Hij zag dat Muhammad Naguib verantwoordelijk was voor de campagne die Farouk en de Alawitische familie belasterde en hun eer ondermijnde op een manier die dat niet was. vrij van oneerlijkheid en laster van kuise vrouwen op een grove en irrationele manier. Vaak ziet hij ‘Mohamed Naguib’ als een dictator die zijn kans niet heeft gegrepen en nooit een voorkeur voor democratie heeft

gehad. Mohamed Mustafa Khamis" en "Mohamed Abdel Rahman Al-Baqri", twee arbeiders in de spinn- en weeffabriek in Kafr Al-Dawwar, die een staking en protest organiseerden. Vreedzaam in de fabriek op 12 augustus 1952 met hun collega's, en eisten een stijging van hun lonen en betere arbeidsomstandigheden. Daarom is het niet de waarheid dat Naguib’s meningsverschil met de rest van de leden van de Revolutionaire Raad in het belang van de democratie was, maar eerder een manoeuvre van zijn kant was om kracht te winnen uit de burgermaatschappij in het licht van de leden van de Revolutionaire Commandoraad, die zonder hem hun greep op de gewrichten van het land hadden verstevigd, zodat hij werd weggeblazen door de wind... en de pijlen die "Najib" afvuurden richting de voormalige koninklijke familie om hem zelf neer te steken en neem een deel van hem over.

Muhammad Effendi gelooft dat degenen die verantwoordelijk waren voor het elimineren van de democratie in Egypte na Muhammad Naguib Ali Maher Pasha, Suleiman Hafez en Dr. Abdel Razek al-Sanhouri waren. Ze waren verenigd door een historische vijandigheid met al-Wafd en zijn leiders, dus verfraaiden ze de De snelheid waarmee de officieren een einde maakten aan het democratische leven. Uit angst dat de delegatie weer aan de macht zou komen... en glorie zij God, betaalden ze allemaal een hoge prijs en werden ze verbrand door het vuur van de dictatuur. Ali Maher Pasha werd omvergeworpen en zijn ministerie werd omvergeworpen , en hij bleef in de schaduw totdat hij stierf, en Suleiman Hafez stierf (zie Farouk's mening over hem in 'Nostalgie van realiteit en illusies'. Het grappige aan hem is dat hij geloofde in de reïncarnatie van zielen). Mohammed, moge Gods gebeden en vrede met hem zijn, werd gezonden in de persoon van ‘Mohammed Naguib’, en dat zijn metgezellen, ‘Gamal Abdel Nasser’, ‘Abu Bakr’, ‘Abdul Hakim Amer’, ‘Omar bin Al -Khattab,” en “Salah Salem” is onze meester “Ali”!! (Hij werd in 1956 na Christus gearresteerd na de tripartiete agressie, en Dr. “Al-Sanhouri” werd zwaar geslagen tijdens de antidemocratische demonstraties van 29 maart. 1954 AD, en hij werd, bedekt met een kleed, van buiten de kantoren van de Staatsraad in Gizeh gedragen.

Muhammad Effendi begon op 14 september 1954 nummer 74 van het tijdschrift Al-Tahrir te lezen. Het tijdschrift vertelt het verhaal van prinses Fatima Ismail, dochter van Khedive Ismail, die in haar jeugd trouwde met prins Muhammad Tousun, zoon van gouverneur Saeed Pasha Hij liet haar de vreugde van het huwelijksleven voelen, en zodra hij stierf, verheugde ze zich meer over het weduwschap dan over het huwelijk, en dat ze al snel verliefd werd op de '. Armeense koetsier' die haar rijtuig bestuurde, met hem trouwde en van hem een kind kreeg genaamd 'Guydan'. Haar vrouw was getrouwd met een Turkse officier, en zij bracht hem ter wereld, 'Muhammad Ali Raouf', die met prinses Faiza trouwde. De zus van "Farouk", die door het tijdschrift "de naakte prinses" werd genoemd... Volgens het tijdschrift kwam "Muhammad Ali Raouf" werkloos en berooid naar Egypte, dus kende "Farouk" hem een maandsalaris toe uit schenkingsfondsen. tot vijfhonderd pond, die hij allemaal uitgaf aan goktafels, wat hem tot koningin maakte. Nazli kiest hem uit om te trouwen met haar dochter Faiza, die zestien jaar oud was en erg vatbaar was voor grillen en emotionele avonturen, waarvan sommige uitmondden in een schandaal dat Farouk ertoe aanzette met haar te trouwen, omdat ze een knappe en lange Russische prins ontmoette genaamd Nicholas Romanov, en tijdens een van haar avonden met hem in het café 'Auberge' in de piramide, terwijl ze whisky en champagne aan het drinken was buitensporig begon ze aan de bandjes van haar jurk te spelen. Ze voelde de warmte in haar lichaam, waardoor haar borsten bloot kwamen te liggen. Twee officieren van Farouks bewaker probeerden de borst van de prinses te bedekken. Zonder de wijsheid van de twee officieren had Farouk het schandaal onder controle gehouden door de minnaar weg te halen, maar 'Fayza' probeerde hem in te halen en met hem te ontsnappen per vliegtuig, dus stuurde 'Farouk' zijn bewakers, geleid door 'Ahmed'. Kamel', directeur van de Palace Police, om haar met geweld terug te brengen. Het tijdschrift stopte niet met het belasteren van 'Fayza' op een andere plaats, het volgt haar in 'Napels' en noemde haar de prinses. Dronken" en dat ze op straat haar kleren begon uit te trekken om in het water van de fontein te zwemmen, terwijl voorbijgangers zich verzamelden om haar verbaasd aan te kijken, terwijl een politieagent haar in een taxi naar het "Empadour" Hotel droeg, waar ze Ze vertelde van een van de bedienden van het hotel dat ze haar vasten verbrak met een glas whisky in plaats van thee en koffie, en dat dit in

haar bagage zat, wat eigenlijk een Amerikaanse 'bar' is, compleet met wijnflessen en bril!!!

Prins Youssef Kamal, die artistieke gevoeligheid heeft, kreeg ook zijn deel van de laster te verwerken. Hij is volgens sommige beschuldigingen homoseksueel en is met een gevoel van pretentie verliefd op een zigeunerzangeres genaamd “Widad Al-Ghaziyya”. (het nummer "According to Widad" is gemaakt met verwijzing naar dit verhaal) en kan geen geslachtsgemeenschap hebben, volgens een andere beschuldiging, in nummer 78 van 12 oktober 1954 van het tijdschrift Al-Tahrir, dat Muhammad Efendi dit las. Tawfiqa Karima Muhammad Abbas Halim, broer van grootvizier Said Halim, woont in Istanbul, en dat ze getrouwd is met de rijke Abbas Jalal, die eigenaar is van een winkelmarkt en een luxueus paleis aan de Zee van Marmara, en twee “ vrijster”-zusters wonen bij haar, volgens de harde beschrijving van het tijdschrift: “Zeinab”, die Egypte ontvluchtte vanwege een geschil tussen haar en “Farouk”, en “Wejdan”, die met Youssef Kamal trouwde, “de voormalige feodale heer, volgens de beschrijving van het tijdschrift”, scheidde tijdens de oorlog van laatstgenoemde na een paar weken zonder gemeenschap met haar te hebben gehad zoals echtgenoten doen!!!

"Beloon je voor iets anders dan goeds?!" Zal het dispuut ons doen vergeten de vriendelijkheid te herinneren van prinses Fatima Ismail, die 26.000 pond doneerde voor de kosten van de bouw van de Egyptische Universiteit, naast sieraden ter waarde van 70.000 pond om deze te exploiteren. Heeft de haat de inspanningen van prinses vergeten? Faiza in de Rode Halve Maan en het Muhammad Ali Pasha Al-Kabeer Museum En haar onenigheid met haar broer ‘Farouk’, die het punt bereikte waarop zij en haar man huisarrest kregen, en haar voorspelling van de revolutie voordat deze plaatsvond? via een homevideo!! Al deze gedachten gingen door de geest van Muhammad Effendi toen hij steeds meer van deze wrede, oneerlijke en ongelukkige propaganda zag, in de overweging dat een regime dat tot het uiterste gaat in het complot tegen zijn voorgangers er nooit in zal slagen een realiteit te ontwikkelen of een toekomst op te bouwen. .

De veertiende dag van de Ramadan brak aan en Muhammad Effendi's gast voor het ontbijt was zijn oom, Asif. Muhammad Effendi had genoeg van de verhalen van zijn oom. Hij verspilde geld, bezocht bars en pubs en bracht zijn tijd vaak door in een bar in Mahdi Street , grenzend aan Wash Street” en hij pochte dat hij prins “Ahmed Fouad” erin had gezien voordat hij koning werd, en hij was ook getuige van een beroemde ruzie tussen “Sharif Bey bin Ali Sharif Pasha Al-Turki (broer van). Haram Adli Pasha Yakan)” en de schrijver “Muhammad Al-Muwailihi”, die het punt bereikten om “Sharif Bey” te slaan. Dit is het incident waar Ali Youssef, de eigenaar van Al-Muayyad, misbruik van maakte om wraak te nemen op Al. -Muwailihi en noemde het (het jaar van desist...zie het boek “On the Margin of History and Literature”) en Asif had het over zijn bewondering voor Sharif Bey en hoeveel hij een dronkaard was en geld uitgaf aan een Franse vrouw Jamila had maar liefst twintig gouden ponden in haar tas.

‘Asif’ vertelt over zijn vroege avonturen in de kindertijd op plaatsen van losbandigheid en amusement, zoals het huis ‘Aziza Al-Sarsarah’, het huis ‘Firdaws Qatat’, dat scholieren aantrekt, en het huis ‘Naima Al-Dhabati’, dat is dol op jonge officieren en zingt voor hen: "Jij die een ster op de jas hebt gezet."

“Muhammad Effendi” was bedroefd over de “prostitutie” die in Egypte wijdverbreid was tijdens de periode van de Britse bezetting van Egypte en de daaropvolgende gevallen van moord op prostituees. waren veel eerder dan de moderne tijd, en hij concludeerde incidenten die vergelijkbaar waren met het incident van Raya en Sakina” uit de geschiedenis van Mamluk (zie “Nostalgie van de werkelijkheid en illusies”) en dat de zaak “Raya en Sakina” hielp verspreiden en populair werd omdat deze. vond plaats in het jaar 1919 na Christus tijdens de revolutie, en het succes van de beschuldigden in het geven van een stempel van geheimhouding aan hun misdaden creëerde hun legende in de wereld van de misdaad, toen hun zaak aan het licht kwam toen een bot dat in een riool werd gevonden, naar hen werd gestuurd Sidney Smith, de Engelse anatoom, om te bewijzen dat het een mens was, was dit het startpunt voor het blootleggen van een put vol dode prostituees ze waren versierd, en dus het gemak van inbeslagname, naast het feit dat ze geen familie hebben om naar hen te vragen als ze

afwezig zijn, ontsnappen ze aan hun familie of stierven hun families op jonge leeftijd, waardoor ze verdronken. in het moeras van de straat en de ondeugd. Zoals Muhammad Effendi in zijn studie opmerkte, hielden deze misdaden niet op en zouden ze nooit zijn geëindigd in dit klimaat, zelfs als de straffen tegen de moordenaars zwaar waren, en hij werd hier vastgehouden zichzelf terwijl hij de foto's schreef die op 1 mei 1922 na Christus waren genomen, en foto's van een groep prostituees, waaronder de Egyptische "Zakia Al-Tantawiyyah" (vermoord midden april) en de Franse vrouw "Lucail" in Caïro (vermoord in maart Hij werd ervan beschuldigd hen te hebben vermoord, ‘Atallah’, uit hebzucht naar hun sieraden, en het grappige aan deze incidenten is de methode die de dader gebruikte om te doden met chloroform.

"Chloroform" is een van de stoffen die in de oudheid bij chirurgische ingrepen werd gebruikt, en de eer voor het eerste gebruik ervan gaat terug tot de Schotse gynaecoloog "James Young Simpson" in 1847 na Christus (zestien jaar na de ontdekking ervan door drie scheikundigen, de Fransman "Eugène Soubirand" en de Duitser "Justus von Liebeck"). En de Amerikaan "Samuel Guthrie"... De pogingen van "Simpson", die een "barones" en arts van de Britse koningin werd, werden krachtig beantwoord. tegenstand, totdat hij het gebruikte bij koningin "Victoria" tijdens de geboorte van haar zoon, "Leopold", en vanaf die tijd werd het officieel aangenomen als pijnstiller en algemene verdoving... Natuurlijk werd het na verloop van tijd achterwege gelaten Over 'chloroform' als verdovingsmiddel, vanwege de toxische effecten op het hart, de lever en de nieren, en het verband tussen chloroform en kanker, maar in de wereld van de misdaad heeft chloroform een baanbrekend gebruik gehad, omdat het een kleurloos middel is. Een niet-ontvlambare vloeistof, gemakkelijk vluchtig en heeft een kenmerkende geur. Een zakdoek gedrenkt in "chloroform" werd gedurende enkele dagen op de neus van het slachtoffer geplaatst. Minuten (geen seconden zoals in zwart-witfilms) zijn voldoende om haar bewusteloos te maken maak haar af en steel haar...

De toespraak van Asif is niet verstoken van enkele anekdotes en verhalen over de anekdotes van Khedive Abbas Hilmi II, en dat hij Arabisch sprak en van lokale grappen genoot, en daarom omringde hij zich met een entourage

van oudere sjeiks die tijdgenoten waren van zijn grootvader Ismail, namelijk : Abu Saeed Al-Janaini (de tuinman) in de tuinen, de paleizen van Ismail, Sheikh Eid, die uit Al-Azhar werd verdreven vanwege zijn roekeloosheid en schaamteloosheid bij het reciteren van anekdotes, en Ahmed Qaboudan, de visser.

Daarna begon hij te vertellen over de anekdotes van zijn vriend, Khalil Khair al-Din, die in Khairat Street woonde. Hij was visueel gehandicapt tot op het punt van blindheid, waardoor hij volgens de pensioenwet van Said recht had op het pensioen van zijn vader. Pasha, de voormalige gouverneur van Egypte, en op een dag, terwijl ze bij Hussein al-Tarazi waren, kwam hij langs hen heen. Een ‘bedelaar’ vroeg om liefdadigheid, dus bad hij voor Khalil en zei: ‘Moge God hen verlichten.’ Toen bestrafte Hussein al-Tarazi hem boos en zei: “Moge God je teleurstellen. Je wilt zijn levensonderhoud afsnijden.” Hussein al-Tarazi vreesde dat God zou reageren, en dat hij zijn cliënt zou zien en zijn levensonderhoud en zijn levensonderhoud zou verliezen. van hem.

Het midden van de heilige maand brak aan, dus Muhammad Effendi werd nostalgisch naar twee dichtregels die hij in zijn kantoor ophing. De eerste: uit de poëzie van Zuhair bin Abi Salma, die zegt: “Ik ben de kosten van het leven beu. en wie tachtig jaar zonder vader leeft, zal moe worden.” De tweede komt uit de poëzie van Abu al-Tayyib Ahmad bin al-Hussein voor zijn grootmoeder zegt: "En ik behoor tot een volk wier zielen zijn alsof ze een neus hebben om in vlees en botten te wonen."

De twee verzen herinnerden hem niet alleen aan de ascese van de wereld, maar deden hem ook denken aan zijn collega-dichter, Fakhri Abu Al-Saud. Ze leerden elkaar kennen toen Fakhri als leraar werkte op de Al-Raml Secondary School en geïnteresseerd was Fakhri studeerde af aan de middelbare school en werkte in de journalistiek, en de meeste van zijn geschriften stonden in het tijdschrift Al-Resala, daarna werd hij door het ministerie van Onderwijs naar de Universiteit van Extra in Engeland gestuurd , waar hij met een Engelse collega trouwde, en toen hij terugkeerde naar Egypte, werkte hij als leraar aan de Abbasid Secondary School in Alexandrië... De tragedie van "Fakhri" vond plaats in hetzelfde jaar van zijn

geluk in 1939 na Christus, waarin het Ministerie van Onderwijs kende hem twee prijzen toe tijdens een ceremonie in het Operagebouw van Caïro voor zijn twee boeken, ‘Mahmoud Sami Al-Baroudi’ en ‘Het islamitische kalifaat’. Hij ontving ook een zomerstudie aan de Universiteit van Grenoble. Op dat moment reisde zijn vrouw met zijn zoon van haar naar Engeland, en er werd gezegd dat hij twee zonen had, toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, wat hem verhinderde tussen de terugkeer van zijn vrouw en zijn kind of kinderen, en dat er werd gezegd dat hij het kind of de twee kinderen verloor op een schip dat Engelse kinderen naar Amerika deporteerde, en er werd gezegd dat Canada door de Duitsers tot zinken was gebracht, en er werd gezegd dat er een mysterieuze moord had plaatsgevonden, dus hij werd overmand door wanhoop en pleegde zelfmoord, terwijl zijn familie dat ontkende, en dat hij stierf als slachtoffer van een verdwaalde kogel terwijl hij zijn wapen repareerde... Wat het scenario ook was, het was mogelijk dat “Muhammad Effendi” bedroefd was door deze verschrikkelijke tragedie die zijn collega, de zijne, overkwam familie, en de Arabische literatuur met zijn verlies mompelde “Mohammed Effendi” verdrietig een gedicht van Fakhri waarin hij zei: “Wees nederig en forceer je leven en verscheur het… want je bent Egyptenaar en je bent moslim.”

“Muhammad Effendi” bewaarde ook een foto van een getuige in een van de graven, waarop stond: “In het jaar 1305 AH - 1360 AH... in ons gedeelde leven zagen wij, de man en vrouw, begraven onder deze steen, alle geluk en gelukzaligheid op de troon van het Ottomaanse Sultanaat, en proefden alle pijn en rampspoed in de dagen van de Hijrah (wat vervreemding in Egypte betekent)... en tijdens ons huwelijksleven, dat vijfenvijftig jaar duurde, leefden we volkomen tevreden en gerustgesteld met elkaar..O gerespecteerde bezoeker, als je onze ziel de Fatihah hebt gegeven, moge God je belonen met de beste beloning..Ahmed Zulkifli..en je kent “Muhammad Effendi” van De begraafplaatsambtenaar onthulde de identiteit van de eigenaar van de getuige en zijn vrouw, aangezien hij uit zijn onderzoek heeft opgemaakt dat deze “Ahmed Zulkifli” de zoon is van veldmaarschalk “Ismail Haqqi Pasha” en hij getrouwd was met Sultana “Salha” of “Salha Sultan”, de dochter van de getuige Ottomaanse sultan "Abdulaziz I" van zijn vrouw. De eerste was "Durnov Kadin" in april 1889

na Christus, en het huwelijk resulteerde in een kind dat op zesjarige leeftijd stierf Ibrahim Hilmi, zoon van Khedive Ismail en een van de maarschalken van het Ottomaanse Rijk, maar de Ottomaanse sultan "Abdul Hamid II" annuleerde deze bij zijn toetreding tot de troon, gemotiveerd door zijn haat tegen Ismail Het lot bereidde zich ten gunste van Salha Sultan en haar man voor om tegen hun wil voet aan wal te zetten in het land Egypte na de ondergang van het Ottomaanse kalifaat en de verspreiding van zijn leden over de landen zonder kostwinners, steun of financiële dekking. behalve liefdadigheid en eenvoudige overheidssteun, onder de schaamte van ‘Heb medelijden met de dierbare en vernederde mensen.’ Ze overleed in hetzelfde jaar in Maadi, Caïro, in 1941.

Toen het de zestiende dag van de Ramadan was, terwijl Mehmet Effendi van zijn werk naar huis terugkeerde, vond hij op de muren geschriften tegen de revolutie. Mehmet Effendi werd vaak boos als hij langs muren dicht bij zijn huis liep en er politieke propaganda op aantrof soms enkele onbeleefde uitdrukkingen. Hij ziet het als een oud gebruik dat de revolutie de nieuwe generatie moest trainen om voorbij te gaan en haar pad niet te volgen. De vroegste vermelding van dit gebruik wordt gevonden door “Muhammad Effendi” in het boek “Abu al- Abbas Taqi al-Din Ahmad ibn Ali ibn Abd al-Qadir ibn Muhammad al-Maqrizi” “Durar al-Uqwad al-Faridah in Biografieën “Nuttige Notabelen” op gezag van zijn vriend “Shams al-Din Muhammad al-Mughairibi of Muhammad bin Fuhaid al-Masri Sheikh Shams al-Din al-Mughairibi”, die “kennis had van de politiek van zijn zaken en ervaring had met wereldse zaken.” Het lijkt erop dat hij een van de functionarissen was die belast was met de schenkingen van de Twee Heiligen Moskeeën en werd gewaardeerd door ‘Al-Zahir Barquq’, en het gebeurde dat iemand hem aanviel. De mensen van Medina, genaamd ‘Abu al-Tayyib Muhammad bin Nour al-Din al-Fawi’, worden beschuldigd van verduistering van de fondsen van de moskeeën. de schenking van de twee heilige moskeeën en wangedrag. Hij publiceerde die bewering op de muren van Caïro, Fustat en Al-Qarafatain en schreef: “Moge God Muhammad bin Fuhaid Al-Mughairibi vervloeken die de schenking van de twee heilige moskeeën verslindt.”

In zijn boek “Al-Suluk Ma'rifat Ma'rifat-ul-Kulik” vermeldt hij een ander incident dat plaatsvond in het jaar 803 AH/1400 AD, waarin hij zei: “Een niet-Arabier werd verzocht niet te verblijven in Egypte, en ze stelden het drie dagen uit, en hij bedreigde degenen die daarna achterbleven. Maar daar werd niets mee gedaan. De mensen begonnen op de muren te schrijven: Wie de islam steunt, vermoordt niet-Arabieren. Met niet-Arabieren bedoelt hij de spionnen van Tamerlane uit de Perzen, die deel uitmaakten van de volksbeweging die de Mamlukse autoriteit tegen zijn tegenstanders steunde. Muhammad Effendi voelde geestelijke schade toen hij het woord 'promiscuïteit' las dat op de muren stond geschreven, en betreurde de invloed ervan van buitenlandse culturen bereikte dit punt in obsceniteiten, omdat het woord Het kan zijn afgeleid van het Perzische woord 'sarmoza', wat 'de kop van de sandaal' betekent, en het werd aan de damessandalen doorgegeven de slaven naar Egypte gebracht, en werd op de tongen van de Egyptenaren omgezet in een gebed van “dood aan prostituees.”

Zodra Muhammad Effendi zijn huis naderde, zag hij zoals gewoonlijk de afvoer midden op straat openstaan, en sommige bewoners boden zich vrijwillig aan om wat hout op te leggen om de aandacht van voorbijgangers te trekken, uit angst erin te vallen wat hij las in "Gazita Polisiye" nr. 126 op 18 augustus 1927 AD, en de controlepoortomslag van de organisatie, die aan de achterkant vierkant is, is aan elke kant 60 cm lang en kost 80 piasters bevindt zich overdag aan de Koningin Nazlistraat, wat betekent dat het zeker in het volle zicht van de mensen en in het hart van Caïro ligt.

Toen het de zeventiende dag van de Ramadan was, klom Muhammad Effendi naar het dak van het huis en begon naar de vliegende duiven te kijken, terwijl hij zich de hobby herinnerde die hem in het verleden met duiven had samengebracht en zijn deelname aan de ‘Egyptian Post Pigeon Association’. die in 1945 werd opgericht door “Othman Pasha Ramez”, een opmerkelijke, waar hij enorme hoeveelheden postduiven kocht van een van de Engelse amateurs die in Egypte woonden, en van wat “Muhammad Effendi” verhalen hoorde die rond de tongen circuleerden. Bekend daarvan is dat het Signal Corps van de in Egypte gestationeerde Britse strijdkrachten dringend behoefte had aan postduiven, dus kocht hij alles wat “Othman Pasha Ramez” in zijn bezit had om hem te trainen in het overbrengen van

boodschappen tussen de leiding Egypte en de Britse strijdkrachten opereren in de Westelijke Woestijn uit angst dat ze onder de radar van de Duitse inlichtingendienst zouden vallen als ze het per radio zouden versturen symbolisch souvenir voor de bezettingssoldaten!! Dit is een daad waar de bezettingsmacht na het einde van de Wereldoorlog met genegenheid op reageerde door de Pasja alle postduiven in hun kamp in Maadi te geven, zodat hij uit hen kon kiezen wat hij wilde duiven die hij uit het Engelse kamp had gekregen van de Egyptian Post Pigeon Association om een openbare veiling te houden waarmee Egyptische amateurs, waaronder “Muhammad Effendi” met plezier naar huis brachten wat hij had gekocht, en na enkele maanden werd “Umm Nour” geslacht hen en gaven een groot feest met hen!! Omdat “Noor, Aseel en Ghazal” vaak hun kuddes achtervolgden en lawaai verspreidden in de plaats..

Op de achttiende dag rouwde ‘Muhammad Effendi’ om de dood van ‘Iskander Makarios’, van Libanese afkomst en afgestudeerd aan de Amerikaanse Universiteit in Beiroet, terwijl hij op 11 april 1952 AD de uitgave van ‘Al-Musawwar’ 1435 las herinnerde zich de stopzetting van het “Al-Latif Illustrated”-experiment, dat begon in 1915 na Christus en duurde tot 1940 na Christus, toen hij gedwongen werd ermee te stoppen vanwege... Zijn slechte gezondheid.

Muhammad Effendi was verdrietig toen hij het tijdschrift Al-Musawwar las in nummer 1626 op 9 december 1955, en het verhaal van prins Abdullah Al-Jaber Al-Sabah met de voormalige koningin Nariman na haar scheiding van Farouk, en dat hij op het punt stond te trouwen zij en zij nodigden hem uit voor een diner in Alexandrië, vergezeld van haar moeder. Ze is niet 'authentiek', maar ze voldeed niet aan zijn eisen voor zijn bruid, dat ze een hoge status zou hebben, naast wat de prins over de prins dacht. bedenkingen van de heerser van Koeweit, Zijne Hoogheid Prins Abdullah Al-Salem Al-Sabah, met betrekking tot dit huwelijk, toen hij zei: "Eva's dochters zijn talrijk." En hij begon "Nariman" en "Farida" te vergelijken tijdens het lezen van uitgave 1746 van 28 maart 1958 AD (Ramadan 8). Farida's eerste dialoog sinds haar scheiding van koning Farouk. Ze werd ook niet misbruikt door haar ex-man van haar moraal toen haar werd gevraagd naar... 'Nariman' zei dat ze de dingen niet beoordeelt op hun uiterlijk, en dat elke persoon zijn

eigen interne omstandigheden heeft die hij alleen kent, en vanuit dit standpunt houdt ze er niet van om een oordeel te vellen over ‘Nariman’.

Op de negentiende dag begon ‘Mohamed Effendi’ een artikel te schrijven over de ervaringen van Egyptenaren in het buitenland, en hij koos een grappig model om mee te beginnen in deze afleveringen, namelijk ‘Mohamed Mahmoud Al-Hamamsy’, een Egyptische jongeman uit Abu Waqqas. buurt, naast het gedeelte “Karmouz” in Alexandrië. Hij reisde vanuit de haven van Alexandrië aan boord van het Franse schip "Portval" naar Marseille, vanwaar hij aan boord van de trein stapte en de eindbestemming was de stad "Hamburg" in Duitsland. op 3 juli 1912 na Christus..

Al-Hamasy's doel van deze reis was het verwezenlijken van zijn droom: het opzetten van een hummus-, pinda- en popcornfabriek in Duitsland!!!...een doel dat vreemd lijkt, maar in ieder geval legitiem was en een poging om aan te kloppen de deuren van levensonderhoud in ruimere economische omstandigheden dan Egypte.

Het uiterlijk van Al-Hamasi was als een landgenoot, gekleed in lokale kleding, die alleen vloeiend de Arabische taal sprak, en ook met een speciaal dialect, waardoor zijn eerste stop in het Frankische land het politiebureau was, waar mensen zich om hem heen verzamelden vanwege zijn vreemde uiterlijk. , en ze slaagden er allemaal niet in om met hem te communiceren.

Bij de politie werd vanwege de toenmalige Ottomaanse heerschappij over Egypte een vertegenwoordiger van het Turkse consulaat opgeroepen, maar wat de zaken nog erger maakte was dat de vertegenwoordiger niet vloeiend Arabisch sprak.. Othmanli is origineel!!!..

De grootmoedigheid van een van de Jemenieten die in Duitsland woonde, genaamd ‘Mohammed Habhab’, redde ‘Al-Hamamsi’. Hij vergemakkelijkte de taak om hem door de politie te ondervragen en beloofde schriftelijk bij hem te blijven en hem te helpen een baan te vinden.

De ijver van Habhab hield daar niet op. El-Hamasy nam deel aan de opening van een dierentuin in de dierentuin van de beroemde Duitse rijke man Hagen

Bey. Logischerwijs zou El-Hamasy er niet in zijn geslaagd zonder de Duitse taal te beheersen, wat uiterst belangrijk is voor de Duitsers Daarom heeft de aanwezigheid van “Habhab” een groot obstakel voor hem weggenomen, namelijk de taal.

De Duitsers waren gefascineerd door de smaak van popcorn en gezouten Soedanees, en de deuren van het levensonderhoud werden geopend voor de ‘Mohammeds’ en hun winsten verdubbelden.

Dit succes bracht Hagen Bey ertoe na te denken over het houden van een enorme Egyptische tentoonstelling, vergelijkbaar met de Indiase tentoonstelling die hij vroeger in zijn tuin hield, om een levendig beeld te geven van het oude en moderne Egypte met zijn multiculturalisme.

‘Hagen Bey’ was tachtig jaar oud, en hij was kreupel, gedragen door een karretje dat werd voortgeduwd door enkele bedienden, maar hij was een vlam van activiteit en mentaal vuur die hem tot een van de rijkste mensen van het land maakte, dus noemde hij ‘ Al-Hamasy” om het idee uit te voeren en beloofde te voorzien in wat de tentoonstelling nodig had op het gebied van stedenbouw en constructie, terwijl “Hajen Bey” de leiding had over het brengen van mensen en de verschillende sekten en tentoonstellingsapparatuur, zoals paarden, trommels en muziek... en het was... waar de enorme karavaan, met 560 mensen, geleid door “Al-Hamasi” en begeleid door paarden en kamelen, aankwam in “Hamburg”. Hij wilde zijn idee graag implementeren, onder de aandacht brengen en er veel bekendheid aan geven, dus riep hij op tot de tentoonstelling.

Dit komt overeen met wat er werd vermeld in nummer 921 van het tijdschrift “Monday and the World” van 4 februari 1952 AD.

De tijd is aangebroken voor de laatste tien dagen, en Muhammad Effendi trekt zich gewoonlijk volledig terug uit het leven, neemt verlof van zijn werk en laat alles achter, zelfs zijn zeldzame archiefbezittingen, die hij documenteerde in zijn ‘memoires’ en ‘dagboeken’. ' waarop we vertrouwden bij onze overdracht en analyse hiervan, en hij gaat naar het dorp 'Barkat Ghattas'. Op zoek naar volledige isolatie en toewijding aan aanbidding, bezit hij daar een stuk land. Hij brengt zijn dag door in het veld en bidt de vijf

dagelijkse gebeden en Tarawih-gebeden in de “Sidi Muhammad Daghash”-moskee in het gebied, die bekend staat als de “Al-Harfa”-moskee, en hij zondert zich daar af. ‘Amin Bey Sayed Ahmed’, rechter bij het Gemengd Hof van Beroep. Toen was hij ondersecretaris van het ministerie van Haqqaniyya, die plotseling op zee stierf aan een hartaanval terwijl hij aan boord was van het Franse schip ‘Melbourne’ onderweg. Uit respect voor zijn lot en in overeenstemming met de maritieme wetten werd het lichaam vierentwintig uur bewaard en vervolgens in zee gegooid. Zijn dochter was ‘Fatima Hanem’, de vrouw van ‘Ismail Pasha’. de premier en eigenaar van de ijzeren vuist, stierf tijdens wat bekend stond als de Sidqi-Bevin-onderhandelingen in 1946 na Christus, en koning Fouad had haar de hoogste sjerp van de Orde van Volmaaktheid toegekend.

Het verhaal van dit landgoed is erg grappig, aangezien het afkomstig was van Said Pasha, de gouverneur van Egypte, aan Muhammad Sayyid Ahmad Pasha, 'Amin's vader'. Muhammad Sayyid Ahmad Pasha sprak vloeiend de Arabische en Turkse talen, wat hem geschikt maakte om te werken voor Said Pasha bij het schrijven van zijn officiële en privébrieven, waardoor hij aanzien kreeg. Saeed Pasha bezat veel geld, en hij werd een van de eigenaren van luxueuze paleizen. Zijn paleis telde zestig blanke en zwarte slavinnen, naast Circassian Mamluk bedienden en koks, zoals gebruikelijk in de gangen van paleizen, waren er mensen die probeerden een geschil tussen Mohammed en Saeed Pasha tot stand te brengen, en erin slaagden Saeed Pasha te verleiden, was tegen hem, dus arresteerde hij hem onmiddellijk in Abu Qir Castle zonder enige introductie, zonder gronden voor beschuldiging, en zonder zelfs maar een onderzoek. Negen maanden gingen voorbij en hij vergat hem. Dus regelden zijn vrienden en geliefden een ontmoeting tussen Saeed Pasha en zijn twee zoons, Amin en Mahmoud , dus profiteerden ze van Saeeds vertrek uit het paleis van Ras al-Tin, en knielden aan zijn voeten neer, kusten hen en smeekten hem met hartstochtelijke tranen om hun gedetineerde vader, met algemene stemmen, te vergeven toestemming van zijn tijdgenoten was erg vriendelijk, en hij nam afscheid van hen en liet hun vader onmiddellijk vrij, waarbij hij hem, uit zijn vriendelijkheid, het landgoed van “negenhonderd hectare” in “Birkat Ghattas” schonk ontvangt “honderd hectare” als compensatie. Ik zie dat u,

beste lezer, wenste dat u in zijn plaats was, en ik denk dat dit ook een van de wensen en ambities van “Mohammed Effendi” was, als hij de kans had!

Bij deze regels stopte de inkt van “Mohammed Effendi Fathi” en bleef een tijdje stil over toegestane spraak, en misschien hielden de gezegende tien dagen hem bezig met het voltooien van zijn interessante memoires en zijn rijke en waardevolle dagboeken die nu in onze handen zijn.

3-De Egyptische adelaar en het succes van de eerste Egyptische poging om te vliegen

Vliegen is in het verleden een droom geweest voor filosofen. De Griekse filosoof Archytas experimenteerde met een vliegmachine, een model in de vorm van een door stoom voortgestuwde vogel mythologie vlogen Icarus en zijn vader, Daedalus, de Griekse architect, met vleugels gemaakt van veren en was op hun rug, ontsnapten ze aan Minos, de koning van het eiland Kreta, die hen gevangen hield en naderde de zon, die de was deed smelten die zijn vleugels vasthield, dus viel hij dood in de zee en werd opgeslokt door de golven in het gebied dat nu de Egeïsche Zee wordt genoemd, vlakbij Ikaria. Hij demonstreerde ook een grote uitdaging voor de geleerden. vooral de islamitische Arabieren, die er ijverig naar streefden om dit doel te bereiken. Misschien wel de beroemdste van deze pogingen werd gedaan door Abbas Ibn Firnas (810-887 n.Chr.). Hij was een geleerde in verschillende soorten wetenschap, naast de astronomie waarmee hij bezig was hij werd geassocieerd en zijn pogingen Luchtvaart. Hij blonk ook uit in poëzie, muziek, geneeskunde, farmacie en uurwerken, of 'de klok', een horloge dat wordt aangedreven door waterkracht. Hij was de eerste die medische brillen met lenzen maakte om het zicht te corrigeren en de eerste die transparant glas maakte van stenen. Hij gebruikte Moorse stenen en hard kristal bij de vervaardiging van astronomische lenzen en telescopen Aan het einde daarvan staat een scherpe tip voor het schrijven. Hij was zijn tijd echt vooruit. Hij werd beroemd tijdens het Umayyad-tijdperk in Andalusië, waar hij in Cordoba woonde, tot het punt dat ze hem de Wijze van Andalusië noemden Het verhaal met de luchtvaart begon toen hij nadacht over de woorden van de Almachtige God, vers 19: (Hebben zij de vogels boven hen niet in een rij gezien, en grijpen zij niets dat hen tegenhoudt behalve de Meest Barmhartige? Hij is de Alziende van alle dingen.) En het drong tot hem door dat als hij de vogels tijdens hun vlucht imiteerde door er twee vleugels van te maken, hij de veren bedekte en ze bedekte met zijde met behulp van nauwkeurige wetenschappelijke metingen om het voor mensen gemakkelijker te maken om te reizen en reizen Hij voerde zijn idee daadwerkelijk uit en slaagde erin. Hij vloog een korte afstand nabij het Al-

Rusafa-paleis in het jaar 875 na Christus, maar hij viel en liep enkele verwondingen op, maar hij herstelde ervan. Dit komt omdat hij zich niet op de kwestie had voorbereid van de landing, en hij verzuimde volledig de vogel te simuleren, dus creëerde hij geen staart om hem te helpen landen, dus het gerucht ging dat hij stierf als gevolg van deze poging. De waarheid is dat er verwarring was tussen zijn poging en een daaropvolgende poging van een taalkundige genaamd “Abu al-Abbas al-Jawhari” in Khorasan op het dak van zijn huis, en er werd gezegd dat de moskee, waar hij een houten zeil om zichzelf heen maakte en faalde en stierf als een gevolg hiervan rond het jaar 1003 na Christus. Dit werd gevolgd door een poging zonder papieren van de monnik “Elmer van Malmesbury.” rug..

In het jaar 1632 na Christus deed de Ottomaanse wetenschapper Hezarfen Ahmet Çelebi een nieuwe poging om met kunstmatige vleugels te vliegen van de top van de Galatatoren (Europese sectie) in de stad Istanbul naar Dogancilar in het Uskudar-gebied, gelegen in het Aziatische deel van Istanbul. dezelfde stad, gescheiden door de Bosporus, te midden van een grote aanwezigheid van mensen: de Ottomaanse sultan Murad IV, de grootvizier, de ministers en de mensen van de stad.

De droom die de Arabieren hadden nagestreefd ging in vervulling, maar deze keer via het Westen, en wel door de Amerikaanse broers Orville en Wilbur Wright, toen zij erin slaagden het eerste vliegtuig uit te vinden en de eerste succesvolle vliegervaring op te doen met behulp van een -air machine op 17 december 1903. Het was de langste vlucht ooit gemaakt "Orville Wright" duurde 75 minuten op een hoogte van ongeveer 100 meter.

De experimenten van het Westen in de moderne luchtvaart zouden in onze Arabische wereld niet onopgemerkt zijn gebleven zonder dat ze werden nagevolgd en geconcurreerd, vooral onder de Egyptenaren. De eerste poging was van Hassan Anis Pasha, de eerste Egyptenaar die de kunst van het vliegen op een praktische manier leerde. volgens een interview met hem in het tijdschrift Al-Alam op 26 juli 1926 AD. Zijn interesse in de kunst van de luchtvaart begon in 1908 AD na een ontmoeting in Parijs met zijn collega Hubert Latham uit zijn studententijd aan de Universiteit van Oxford in Engeland was twee jaar eerder uit elkaar gegaan, en het gesprek ging over

diens projecten en inspanningen in de luchtvaart, inclusief zijn mislukte poging om het Engelse Kanaal over te steken, wat het enthousiasme van Hassan Anis Pasha opwekte, en in 1911 AD de ontmoeting bracht ze weer bij elkaar, en "Hassan Anis Pasha" begon aan de praktische trainingsreis totdat hij in 1912 AD de vergunning kreeg om met het vliegtuig te vliegen en een medaille van de Paris Aviation Association piloot, "Mark Burb", bij het regelen van zijn vlucht van Egypte naar Khartoem en terug in 1913 na Christus.

Hassan Anis Pasha deed zijn eerste praktische pogingen om te vliegen in 1924 na Christus. Hij was ondersecretaris van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij werd doorverwezen voor vervroegde pensionering en ontving een schadevergoeding van dertigduizend pond nadat hij een rechtszaak had aangespannen. Hij reisde naar Europa en kocht een Duits vliegtuig dat hij 'Anis' noemde. Hij onderging een moeilijke reis van Londen op weg naar Egypte, die achttien uur duurde te midden van het wisselvallige en onveilige Europese weer... Maar zodra hij op het eiland arriveerde. Kreta in november 1924 en reisde urenlang in zijn watervliegtuig om de hoek van de stad Alexandrië, er werden bevelen uitgevaardigd die hem verhinderden zijn vliegtuig naar Egypte te landen, dus bracht hij vier dagen door op het eiland Kreta. Hij wachtte op een schip om hem naar zijn thuisland te brengen, en verdriet overweldigde hem, en wat zijn pijn verergerde was dat hij zijn vliegtuig, "Anisa", op het eiland verliet. Dit is volgens zijn verhaal.

Er is nog een verhaal dat het verhaal van "Hassan Pasha Anis" in sommige details tegenspreekt. Het werd gerapporteerd door "Muhammad Ziyur", voormalig secretaris-generaal en controleur van het ministerie van Transport, in het tijdschrift Al-Musawwar in 1957 na Christus. dat "Hassan Anis Pasha" daadwerkelijk met zijn watervliegtuig naar Egypte was gekomen en het in de Nijl bij Saray Mahmoud had laten landen, negeerde de bevelen van het Ministerie van Transport om het niet mee te nemen, aangezien het in beslag werd genomen door een politiemacht uit Bandar. Gizeh werd later vrijgelaten en stond Hassan Anis Pasha toe ermee terug te keren naar waar hij vandaan kwam... en zo werd de droom van de eerste Egyptische piloot die deze unieke voorrang verkreeg, afgebroken.

Maar deze struikelblok verzwakte niet de vastberadenheid van andere Egyptenaren, die verleid werden door het verlangen om erop uit te trekken en hetzelfde ruige pad te bewandelen.

In 1929 besloot de piloot, Muhammad Rushdi Effendi Tabouzadeh, met zijn privévliegtuig van Engeland naar Egypte te komen. Muhammad Rushdi Effendi was een van de eerste lichtingen die mechanica studeerde aan de Royal Engineering School in Gizeh, en de Egyptische regering stuurde hem. om particuliere en commerciële vergunningen voor de luchtvaart en luchtvaarttechniek te verkrijgen... ook al heeft de regering drieduizend pond toegewezen om zijn reis tot een succes te maken, maar dat mislukte ook, omdat de twee Engelse experts die hem moesten opleiden hem adviseerden om niet te ondernemen de reis omdat hij niet voldoende training had gekregen om deze missie te ondernemen.

Wat de derde mislukte poging betreft, die was voor ‘Ahmed Hassanein Pasha’, die in 1930 na Christus door koning Fouad werd gestuurd om een tweezits ‘Moth’-vliegtuig uit Londen te kopen, dat hij vernoemde naar prinses ‘Fayeqa’, de dochter van koning Fouad. , de kern van de jonge Egyptische luchtvaartclub, maar pech was inherent aan dit avontuur, toen de voorband van het vliegtuig explodeerde op de landingsbaan van Houston Airport voordat het vertrok, en toen het experiment werd herhaald, het stortte in in de lucht van Italië en viel samen met Ahmed Hassanein Pasha, die ernstige verwondingen opliep die bijna zijn leven eisten.

‘Ahmed Hassanein Pasha’, voor degenen die hem niet kennen, is afgestudeerd aan Oxford en internationaal degenkampioen. In 1920 begon hij aan een gewaagde ervaring om de Westelijke Woestijn te verkennen met de Engelse dame (Rosetta Norris), waar ze dat konden. om voor het eerst de oases van Al-Uwaynat en Arkenu te ontdekken. Later werd hij de grote reiziger genoemd, en koning Fouad verleende hem in 1923 een verblijf in het San Stefano Hotel in Alexandrië, waar de prins der dichters, Ahmed Shawqi zong een vers dat zegt:

“Ik ben ambitieuzer dan Hasanin

Je wilt waar jongeren niet tevreden mee willen zijn

Heldendom wordt alleen gedreven door het zelf

Terwijl hij haar zijn lof overbrengt, haast ze zich

Het maakt haar familie niet uit of ze aankomen

Zijn ze aan de kant van de lof gevallen of zijn ze teruggekeerd?

De reiziger van het Oosten, de Beid, heeft het geleerd

Omdat jij, de Layth, niet gemaakt bent om bang te zijn.’

Hassanein Pasha, beste lezer, is dezelfde als het hoofd van het koninklijk hof tijdens het tijdperk van Farouk en de common law-echtgenoot van zijn moeder, koningin Nazli, de tweede vrouw van koning Fouad! aan dit common law-huwelijk was de grote kunstenaar “Suleiman Najib Bey”, een goede vriend van Ahmed Hassanein Pasha!!

Deze pogingen waren tevergeefs. De droom vervaagde niet in de harten van de Egyptenaren die graag wilden concurreren met het koloniale Westen en probeerden het te overtreffen.

Westerse successen in die tijd vormden een extra element in het mobiliseren van de vastberadenheid van de Egyptenaren telkens wanneer zij faalden. Kranten en reisboeken schrijven over ontwikkelde landen die vliegtuigen gebruiken om het insect dat de wattenstaafjes, hun strategische gewas, infecteert, te besproeien met een giftige stof en elimineert veel plantenziekten. Egypte is het leidende landbouwland sinds het tijdperk van

de farao's. De botten gebruiken nog steeds oude methoden of hebben de kolonisator nodig om hun problemen op te lossen.

En hier zien ze ook de Engelse piloot “Sir Alan Cobham” in 1928 AD met zijn zweefvliegtuig vliegen in de lucht van Egypte nabij “Abydos” in Sohag en de Siwa-oase, waar hij de afstand van Caïro naar Aswan in vier uur aflegde, slechts voor zijn vliegtuig stortte neer en stortte neer in "Abydos". De mensen verzamelden zich om hem heen en de burgemeester ontving hem. En hier is ook het Duitse luchtschip "Graf Zeppelin" dat in maart 1929 door het luchtruim van Egypte trok zonder op zijn grondgebied te landen of te passeren. door het Suezkanaal als resultaat van de Britse oppositie, gezien de kwestie van de nationale veiligheid.

Met het naderen van de heilige maand Ramadan in 1930 na Christus waren de Egyptenaren op een date met hun eerste doorbraak op het gebied van de luchtvaart en het begin van het verwezenlijken van hun lange droom toen de piloot, “Mohamed Sedqi”, in januari de luchthaven van Berlijn verliet. Op 12 december 1930, in zijn kleine eenmotorige privésportvliegtuig van Duitse makelij, open zonder glazen afdekking. Op de achterbank zat een kleine krokodil die ernaar uitkeek en zijn bestemming was Egypte... Het vliegtuig heette prinses Fayza, naar de naam van de dochter van koning Fouad, destijds koning van Egypte, die ongeveer zeven jaar vóór deze datum werd geboren. De Egyptische adelaar trotseerde alle obstakels die hij tegenkwam, met name het onstabiele weer maakte zijn opwindende en gevaarlijke reis door Europa, vliegend door Tsjechoslowakije, vervolgens naar het koninkrijk Joegoslavië, vervolgens naar de Middellandse Zee, waarover hij vloog, en naar Brindisi, Italië, totdat hij Salloum in Egypte bereikte. Daarna vervolgde hij zijn vlucht naar Alexandrië, waar hij op 25 januari 1930 na Christus aankwam op de luchthaven Abu Qir, vervolgens naar Caïro en op 26 januari 1930 na Christus aankwam op de luchthaven Heliopolis (het was de enige luchthaven in Egypte en behoorde toe aan de Britten, en het werd vervangen door de Egyptische militaire luchthaven Almaza) ... waar hij werd ontvangen door generaal-majoor Muhammad Sadiq Yahya, een vertegenwoordiger van koning Fouad, destijds koning van Egypte, en de premier van het land. tijd, Mustafa Pasha Al-Nahhas, de minister van Transport, Mahmoud Fahmi Al-Nakrashi Pasha, Hassan Hasib Pasha, de

minister van Oorlog en Marine, Muhammad Naguib Al-Gharabli, de minister van Haqqaniya, Prins Abbas Halim en Baron von Storer , de gevolmachtigde minister van Duitsland, en sinds die datum wordt 26 januari beschouwd als de dag van Elk jaar is het een nationale feestdag voor de burgerluchtvaart die Egypte viert. In de voorhoede van het vieren van de Egyptische held stond ook 'Mohamed Talaat Harb Pasha' grote Egyptische econoom die leiding gaf aan het feestcomité om Sidqi te eren en hem duizend pond cadeau te doen. Het grappige is dat Sidqi in het verleden een van zijn werknemers bij de Bank of Egypt was, en in een toespraak voor hem in de Azbakeya. Park Theater, Talaat Harb zei: "Als we Sedqi vandaag vieren, vieren we hem ter ere van zijn persoon en de kwaliteiten van heldendom die hij bezat, en we vieren hem omdat wat hij deed wordt beschouwd als een groot symbool van het vermogen van de Egyptenaar om te overwinnen. moeilijkheden, overwin ze en bied glorie ten koste van het leven om het te winnen. In het belang van het vaderland. Vóór zijn aankomst voelden we een gebrek aan voltooiing van onze nationale instrumenten, niet vanwege het onvermogen om ze te voltooien. maar om dwingende redenen waren we van mening dat andere naties ons voor waren op het gebied van de luchtvaart, en dat we meer recht hadden om hen bij te houden bij het gebruik van de lucht zoals zij die op dezelfde manier gebruikten, en hij vergrootte ons lijden door dat te doen. De tekortkoming is dat de luchtvaart, een onschuldig middel voor commercieel transport, zich met een enorme snelheid ontwikkelt, en toch worden we beroofd van het recht om van deze middelen te profiteren in onze zuivere atmosfeer, net zoals we verstoken zijn van de voorbereiding van onze kinderen in onze omgeving. eigen luchthavens!... Wat betreft de aankomst van Sedqi bij ons, zijn aankomst wordt beschouwd als een overwinning voor de Egyptenaren en het toenemende bewijs van de mogelijkheid om soortgelijke Egyptische piloten te creëren is een stimulans om moeilijkheden te overwinnen en squadrons Egyptische piloten te creëren om het luchtvervoer te vergemakkelijken , vergelijkbaar met wat andere landen doen!!..

De grote dichters hebben hun gedichten ook voorbereid als eerbetoon aan zijn werk, dat 'de superioriteit van het Westen over hen' ontkrachtte, volgens de beschrijving van de romanschrijver Yahya Haqqi in zijn boek

‘Pages from the History of Egypt’, waarin de dichter van de twee landen, Khalil Mutran, reciteerden een gedicht dat begon met: “Terugkeren onder de bescherming van de Meest Barmhartige.. De Nijl is tevreden met jou en de Herman.” En de prins der dichters, Ahmed Shawqi, zei: “Waarom zijn de jonge mannen met koorts die niet gebiologeerd waren door die dappere of ambitieuze jongeman die vanuit de lucht naar hen toe kwam, en ze hem onderweg tegenkwamen en weg waren? Hij is de eerste vogel die voor hen in de lucht schudde. Hij draaide zich naar hem toe en schreeuwde ”, schreef Abdel-Ghani Hassan: “De lucht wordt een vliegveld... en hij gooit ruimtepassen en vliegt.” Op 29 januari 1930 hield de eerste Egyptische luchtvaartclub een feest voor hem in het paleis van Prins Amr Ibrahim in zijn geboorteplaats. zijn uitnodiging om de eerste Egyptische piloot te vieren. Deze werd bijgewoond door de elite van de Egyptische samenleving, onder leiding van Hassan Anis Pasha, die het werk van Believe in the bold beschreef... Prins Omar Toson richtte ook een vereniging op om de Egyptische adelaar te vieren. Alexandrië en gaf hem vijfhonderd pond... Het valt nog te bezien wie de held is van deze uiterst succesvolle poging die de viering van de komst van de heilige maand Ramadan door de Egyptenaren in 1930 na Christus in twee vieringen veranderde?!.. Volgens Volgens informatie over hem was de dappere Egyptische piloot, ‘Muhammad Effendi Sidqi’, zijn oom, de vooraanstaande schrijver, professor ‘Bahjat Bey Al-Batanuni’, en op het moment van de vlucht was hij dertig jaar oud (geboren in 1899 na Christus). aan een vader die artillerieofficier was in de wijk Saray Al-Qubba), en hij heeft een diploma in hogere handel en een doctoraat daarin van een van de universiteiten in Duitsland op de luchthaven van Kassel in Duitsland. Hij behaalde zijn certificaat in 1928 na Christus aan de Britse luchtmacht in Londen en kreeg de goedkeuring. Zijn vrouw, een Duitse vrouw, is de kleindochter van de beroemde muzikant “Bach” (mevrouw Francisca Wilhelm Bach, met wie hij in 1921 na Christus trouwde). (Hij had een zoon van haar, “Osama Sidqi (die later piloot werd).” Dit is volgens wat over hem werd gerapporteerd in Al-Lataif Al-Musawwarah, uitgave 776. van 23 december 1929 na Christus.

In een interview met hem in het tijdschrift Modern Misr, nummer 30, op 30 januari 1930 AD, sprak hij over het goede effect van het overwinnen van

moeilijkheden die de leraar Arabisch aan de Nasiriyah School op hem naliet, zoals hij altijd herhaalde: “ Ik zal het moeilijke gemakkelijk maken of de hoop verwezenlijken... want hoop wordt alleen aan Sabre gegeven.'

Hij besprak in het gesprek ook zijn toekomst als piloot in Egypte. Hij is als een koopman die zijn goederen tentoonstelt. Als het publiek ze goedkeurt en accepteert, dan is het een zegen van God, en als hij ze aanbiedt, dan het is niet aan de persoon om de doelen te bereiken. Hij ziet een lichtpuntje met de wens van het Ministerie van het Volk (hij bedoelt het Ministerie van Delegatie) en zijn intuïtie dat majoor ‘Long’, de luchtvaartadviseur bij het Ministerie van Volksgezondheid. Transport zou het niet erg vinden dat Egypte piloten in zijn luchtruim had vliegen en dat Egypte tot de gelederen van de beschaafde landen behoorde. Sommige verhalen beweren dat Sidqi's hoop en dromen snel verdampten, en op 27 juni van hetzelfde jaar keerde hij terug naar waar hij vandaan kwam. , waar hij vertrok vanaf het vliegveld, keerde Heliopolis terug naar Duitsland, waar hij zich niet gewaardeerd voelde door de Egyptische regering, die hem een kleine baan aanbood met een bescheiden salaris dat niet gelijkwaardig was aan wat een piloot in een uur verdient en ook niet genoeg was om dat te doen. Zorg voor zijn vliegtuig. In een ander verhaal reisde hij naar Groot-Brittannië om op een diepgaande academische manier luchtvaart te studeren en behaalde een internationale graad in luchtvaart. Alam” Encyclopedie door Khair Al-Din Al-Zirkali, “Sidqi” werkte voor EgyptAir en was de hoofdpiloot. Vervolgens koos de Burgerluchtvaartautoriteit hem als inspecteur-generaal. Hij stierf in Caïro in 1944 na Christus.

Hieruit kunnen we concluderen dat de inspanningen van "Talaat Harb Pasha" niet alleen stopten met de uitvaardiging van het koninklijk besluit op 7 mei 1932 tot oprichting van EgyptAir, maar ook verder gingen dan dat door "Sidqi" op te nemen in de bemanning, wiens biografie was grotendeels onbekend. Er wordt gezegd dat "Sidqi" geschenken gaf. Zijn vliegtuig, "Princess Fayza", behoorde toe aan het bedrijf en werd in 1932 na Christus in Egyptische archieven geregistreerd.

Het vrouwelijke element was ook niet afwezig bij de eerste pogingen tot Egyptische luchtvaart, en we hebben in ‘Latifa Al-Nadi’ een baanbrekend

voorbeeld. Het meisje dat van vrijheid en luchtvaart hield, kwam in botsing met de tegenstand van haar vader, een medewerker van de Emiri Press , toen ze de wereld van de luchtvaart wilde betreden nadat 'Talaat Harb' Egyptische meisjes had aangemoedigd om in het veld te gaan werken, daarin te trainen en vervolgens te gaan werken bij het jonge bedrijf EgyptAir, kon Latifa haar droom verwezenlijken via de heer Kamal Alawi (die in Frankrijk leerde vliegen en de eigenaar is van het eerste vliegtuig dat in Egypte werd geregistreerd, dat hij had gekocht en verzonden), algemeen directeur van EgyptAir, die haar ambities verwelkomde en een baan voor haar regelde als secretaresse. Met het bedrijf in ruil voor een maandsalaris, zodat ze op zichzelf kon vertrouwen om haar studiekosten te beheren, kon ze vakkundig en binnen zevenenzestig dagen het vliegtuig alleen besturen na dertien uur dubbel vliegen met “ Meneer Carroll”, de hoofdluchtvaartinstructeur van de school op Almaza Airport (geopend door koning Fouad op 2 juni 1932 AD als de eerste Egyptische luchthaven) en in oktober 1933 AD, op zesentwintigjarige leeftijd, werd zij de eerste vrouwelijke pilootkapitein en werd de 34e piloot in het aantal Egyptische piloten dat een vliegbrevet behaalde in het Koninkrijk Egypte, en terwijl de pers over haar en haar ongekende succes sprak in de woorden van senior journalisten zoals professor “Fikri Abaza in de fotograaf, professor Ahmed Hassan Al-Zayat in de boodschap, en anderen, naast de Egypt Air School die haar eerde tijdens een viering bijgewoond door mevrouw Hoda Shaarawy, die haar een gouden ketting overhandigde bezaaid met diamanten die speciaal voor haar was gemaakt en een rode agaatsteen met het Troonvers erop van de Women's Union Association. Talaat Harb Pasha gaf haar ook tien vrije uren vliegtijd, waarbij ze de kosten droeg angst voor haar veranderde in trots en verbazing. Latifa nam op 19 december 1933 deel aan de internationale snelheidsrace van Caïro naar Alexandrië. “Latifa” was dicht bij het behalen van de eerste plaats in de race, maar de Engelse scheidsrechter maakte bezwaar tegen haar kwalificatie op de eerste plaats en hield het resultaat achter op grond van het feit dat het vliegtuig slechts één tent passeerde op de aangewezen plaats voor de terugkeer uit Alexandrië, en er waren twee tenten... maar de Egyptische samenleving bewonderde haar moed, vooral de koning Fouad, de pionier van de onderwijsrenaissance in Egypte op alle niveaus, naast de aanbeveling van de wedstrijdcommissie, aangedrongen op de uitbetaling van een ereprijs

van tweehonderd pond aan haar om haar aan te moedigen door te gaan van trots en trots waarin ze zei: "Je hebt je land geëerd, en je hebt onze hoofden opgeheven. Onze renaissance werd gekroond met een kroon van trots, moge God je zegenen." kocht een mooi privévliegtuig om de wereld rond te reizen in naam van Egypte en als ambassadeur. De pers besteedde aandacht aan deze uitnodiging, aangezien dit het laagste geschenk was dat een groot en genereuze natie als de Egyptische natie aan zijn meisje zou geven, en zij. was 'Hoda Shaarawy'. De eerste donatie bedroeg honderd pond... maar het is duidelijk dat het project niet werd voltooid, misschien vanwege het gebrek aan donaties en de onwil van de rijke bevolking van Egypte om het te financieren Zwitsers staatsburgerschap en stierf in 2002 na Christus in Egypte.

4- Een levenspanorama van de Egyptische samenleving tijdens de Ramadan in de jaren dertig als voorbeeld

Een lezing in het Egyptische persarchief (University Magazine)

Het Egyptische persarchief is een eerlijke spiegel van de realiteit van het sociale leven in Egypte in het verleden, met alle tegenstrijdigheden en anekdotes rond de elite, de sterren en ook het grote publiek.

In deze studie zullen we vertrouwen op de Ramadan in de jaren dertig om de diepten van deze realiteit te verkennen en de geheimen ervan te ontdekken, met name de Ramadan tussen 1934 en 1935 na Christus, toen de Egyptische samenleving prominente politieke transformaties doormaakte die tot doel hadden zich te ontdoen van de Engelse bezetter en volledige onafhankelijkheid bereiken zonder enig verlies van soevereiniteit, wat leidde tot de ondertekening van het Verdrag van Vriendschap en Alliantie tussen de twee partijen in het jaar 1936. Dit is een kort overzicht van het politieke klimaat dat bekend staat om zijn details en dat is behandeld in honderden boeken met uitgebreide uitleg en details. Maar hoe zit het met de toestand van mensen van alle klassen?! Wat hield hen bezig, vooral in de heilige maand?! We zullen enkele uitgaven van het zeldzame tijdschrift ‘Al-Jamea’, gepubliceerd in de maand Ramadan, overnemen in de periode die we hebben gekozen om voor ons een rijk, dichtbijstaand beeld te schetsen van de verschillende maatschappelijke klassen en hun uiteenlopende realiteit in de heilige maand. We beginnen met de kunstwereld en de film Surprises, die de aandacht trok van het Egyptische publiek toen deze nog steeds vertoond werd in de maand Ramadan tussen de jaren 1934 na Christus en 1935 na Christus, de film “Ghost of the Past”. geproduceerd door het bedrijf “Kondro Film”, eigendom van de broers “Lama”, met in de hoofdrollen de zanger “Nadra”, de kunstenaar “Amina Muhammad”, de kunstenaar en producer van Palestijnse afkomst, “Badr Lama”, en het kind “Abdullah Lama”, en volgens het boek “History” Egyptian Cinema van Mahmoud Qassem. Het verhaal van de film, die mogelijk samen met de filmische erfenis van de familie Lama in een gruwelijke brand is verbrand, gaat over de architect

Ramzi Abbas, die. woont met zijn vrouw Dalal in een villa aan de Nijl, en brengt vervolgens een liefdesverhaal samen met Nadra, de vrouw van Mahmoud. Hij nam risico's, maar deze staat een obstakel voor deze liefde en beraamt plannen om zijn rivaal in de val te lokken, zoals hij beweert Hij is een reiziger. Dan verrast hij Ramzi terwijl hij zijn vrouw Nadra verlaat en gooit een zware steen op zijn rug, waardoor zijn ruggengraat wordt gebroken en hem verlamd. Dan komt hij zijn vrouw binnen, vermoordt haar en steelt haar sieraden om de vrouw voor de gek te houden De politie vertelde dat zijn ontrouwe vrouw werd vermoord door dieven en dat hij dus wegkwam met zijn misdaad. Ramzi probeerde het incident te verbergen uit angst voor schandalen en beweerde dat een auto hem had aangereden. Dagen gaan voorbij voor Mahmoud, hij verliest zijn rijkdom en neemt wraak opnieuw op Ramzi, maar deze keer in de persoon van zijn jonge zoon, Samir, die hem ontvoerde en martelde in Mount Mokattam, waarna hij “Ramzi” beval alleen te komen en hem de keuze gaf tussen het leven van zijn zoon, die hem de keuze gaf. hing aan de rand van de klif, of zijn vrouw. Op dit moment gebeurt het wonder en "Ramzi" herstelt van verlamming en staat op om zijn zoon te redden terwijl "Mahmoud" hem probeert neer te steken met een mes, maar zijn been glijdt uit. Van de top van de berg en er dood uit vallen... De film was getuige van een verrassing, namelijk dat de auteur van de liedjes de schrijver "Abbas Mahmoud Al-Akkad" is, die werden gezongen door "Nadra", inclusief "Conqueror van de harten van de mensen met vrijgevigheid”, “Verliefd, mijn hart is een rennende boot”, en “O uur van kalmte, je bent uit mij verdwenen”. de hoop was lang in glorie" en "Oh mijn geliefden, je bent een rivier die geen gelijke kent in de Nijl" en dit bracht sommigen ertoe de status van "Nadra" in "Al-Akkad" te overdrijven en dat zij de ware heldin is van zijn beroemde roman "Sarah".

De film concurreerde met de buitenlandse films die destijds de Egyptische bioscopen veroverden. De eigenaar, Monsieur Moussiri, nam het initiatief om de film te vertonen om Arabische films de kans te geven hun kans te krijgen. De concurrentie was natuurlijk een risico dat Moussiri nam, omdat hij geloofde dat zijn doelgroep de Egyptenaren waren en dat het Egyptische publiek in zijn land ‘alles bij elkaar genomen’ was zal in de nabije toekomst rendement opleveren.

Wat interessant is, is dat de film na de vertoning een nieuwe verrassing teweegbracht over de eigenaarschap van het verhaal. Terwijl de film in het script en de dialoog de naam “Ibrahim Hussein Al-Akkad” en “Ibrahim Lama” droeg, droegen de schrijver en de dialoog bij. dichter ‘Adel Al-Ghadhban’, auteur van de roman ‘Ahmose I of de verdrijving van de herders’, heeft een zaak aangespannen tegen de filmmakers, de gebroeders ‘Lama’. Hij beschuldigt hen ervan zich zijn verhaal, geschreven in klassiek Arabisch, toe te eigenen goedgekeurd door de afdeling Publicaties van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, en er een film van gemaakt, terwijl hij opzettelijk zijn naam wegliet, hun connectie met hem ontkende en deze tegen zijn wil in omgangstaal veranderde.

Het interessante is wat het tijdschrift ‘Al-Jameaa’ presenteerde, in commentaar op de kwestie, dat de film ‘The White Rose’, die als verhaal, scenario, dialoog en regie aan Mohamed Karim werd toegeschreven, ook werd onderworpen aan een juridisch geschil, omdat de eigenaar van het verhaal, genaamd “Mohamed Metwally”, spande een rechtszaak aan tegen “Abdul-Wahhab”, waarin hij opriep tot een einde aan dit soort filmopnames rechten om ze te gebruiken. Het is duidelijk dat dit juridische dispuut zijn vruchten afwierp en de filmmakers dwong het verhaal van de film op een vreemde manier te delen: het idee van het verhaal was van Muhammad Metwally en de voorbereiding ervan door Muhammad Karim, en het script en de dialoog waren verdeeld tussen “Suleiman Naguib” en “Tawfiq Al-Mardanli.”

Van kunst tot sport, het lijkt erop dat de maand Ramadan veel paradoxen met zich meebracht, met de ster van de Egyptische kampioenen gewichtheffen, ‘Al-Sayyid Nosair’, waarin de prins der dichters, Ahmed Shawqi, zei: ‘O machtige veroveraar van het Westen. , je hebt het gevuld... met prachtige lof over Egypte op de lippen. Je draaide het met één hand bijna tot het punt van ernst... Met macht hef je de olifant op in de ruimte. Inderdaad, Hij die het ijzer heeft geschapen en zijn kracht maakte het ijzer dienstbaar aan jou, ijzer en je stopte niet met het reciteren ervan en het reciteren van de openbaring. Hij wees een aanbod af van de worstelaar ‘Youssef Barza’, de voormalige Amerikaanse kampioen freestyle worstelen, bijgenaamd de Syrische Tijger, om verschillende wedstrijden te organiseren

waarin ‘Naseer’ zou concurreren met verschillende internationale worstelaars uit Griekenland, Syrië en Turkije ter voorbereiding op de wedstrijd. wedstrijd met “Landos”, de wereldkampioen freestyle worstelen, vanwege de bescheiden financiële compensatie die hij zou ontvangen. Hij kreeg ook ruzie in het Badia Masabni Casino met de opmerkelijke Atta Hosni en zijn broers en vrienden, en alle pogingen om hem in bedwang te houden. de ruzie van de kant van de casinogasten en mevrouw Badia Masabni zelf mislukte. Het grappige is dat de opmerkelijke Atta Hosni niet tevreden was met wat er gebeurde, maar eerder zag dat de sportarena de beste manier was om op zijn tegenstander te reageren. , dus ging hij naar de Al-Ahly Club en vroeg officieel om "Mr Nossir" in de ring te worstelen, en de laatste stemde ermee in, voldeed aan de oproep en had er zeker vertrouwen in dat hij zou winnen. Maar de clubvertegenwoordiger, "Hamdi Effendi", uitte zijn bedenkingen het verzoek, omdat de eigenaar wraak wil nemen omdat het ernstige gevolgen heeft die verder gaan dan de sport.

Dan komen we bij de hoofden van high-end “High Life”-families en hun leven tijdens de Ramadan, en we beginnen met juffrouw Houria Idris, de neef van mevrouw Hoda Hanem Shaarawi, wiens gelukkige nieuws voortduurt. Na haar verloving werd ze gekroond schoonheidskoningin in een van de dorpen van Libanon tijdens de zomervakantie in het gezelschap van mevrouw Hoda. Deze kroning wekte de vreugde van haar jongere zus, juffrouw Hawa. Ze zag haar recht om juffrouw Egypte te zijn, dus riep ze op om een schoonheid vast te houden wedstrijd in Egypte, gesponsord door de Women's Union Sisters Association, die uit de hogere klassen voortkwam als voorstander van de vakbond, maakte krachtig bezwaar tegen dit voorstel van haar zus. Ze werd zich bewust van wat ze van hem wilde, en de meningsverschillen escaleerden. en sommige leden probeerden de sfeer te kalmeren.

Is het leven van de elite van de samenleving verstoken van verlovingsfeesten en bruiloften?! Natuurlijk niet... zelfs niet in de maand Ramadan, die sommigen gebruiken als een mooie herdenkingsgelegenheid voor verlovings- en huwelijkscontracten... maar de voorwaarden ertussen? huwelijken variëren, en mensen hebben diploma's, en in hun ambities zijn er verhalen en verhalen tussen het vreemde en het geaccepteerde. Bijvoorbeeld

de familie van mevrouw Alawiya Helmy, de eervolle dame van professor Abbas Helmy en de kleindochter van Zijne Excellentie Muhammad Tawfiq Rifaat. Pasha bedong voor haar verloving met de jonge notabele Abdul Aziz Kashmiri, die van Indiase afkomst is en uit een gebied onder Britse bescherming komt, dat hij zijn bruid, Nawara, elke maandag op het soireefeest in de Royal Cinema boekt Zaal “Spero” om de bewegingen en passen van de rumba- en karaokedansen onder de knie te krijgen!! In tegenstelling tot deze overdreven liberale tendens waren de eisen van juffrouw Samiha Makram, de kleindochter van de heer Omar Makram, de prominente volksleider en voormalig hoofd van de supervisie van haar jonge verloofde, Sami Darwish, dat hij moest slagen voor het baccalaureaat-examen en zich houden aan gehoorzaamheid en religieuze verplichtingen zoals gebed en vasten, en ze overhandigde hem een tapijtwaarde. De voorwaarden omvatten ook dat de toekomstige bruidegom haar hielp met keukenwerk, het bereiden van de saladeschotel en het pellen van tuinbonen Het maandinkomen van de bruid bedroeg negentig pond.

We komen in de wereld van de mensen, en de Egyptische man neigt van nature naar pessimisme en gebruikt dit als excuus voor veel van zijn problemen. Het is grappig wat het tijdschrift Al-Gamea ons vertelt tijdens de Ramadan. De gezondheidsinspecteur van mevrouw Zeinab werd beschuldigd van het schrijven van recepten voor een aantal drugsverslaafden, wat samenviel met... Hij stapte in zijn nieuwe auto, de 'Blue Auburn', voor de 'shot'-prijs, aangezien hij hem voor 800 pond kocht. en de oorspronkelijke prijs was 1.500 pond, dat wil zeggen de helft van de prijs. Hij stond nog steeds in de autoshowroom van ‘Al-Ajans’, zoals de bekende rijke man ‘Abdul Hamid Al-Shawarbi Bey’, de eerste eigenaar, weigerde. om het te ontvangen nadat hij ervoor had betaald. De eerste was voltooid, aangezien hij op dezelfde dag dat hij het ontving een enorm verlies leed in een zaak die hij had en er pessimistisch over was.

Wat er met de tweede eigenaar gebeurde, leidde ertoe dat de arme auto het etiket ‘de noodlottige auto’ kreeg.

We komen in de Ramadan in de wereld van mannelijke en vrouwelijke studenten, en we beginnen met de student “Ezzat Madkour”, die een Engelse

opvoeding heeft en een vierdejaars student is aan de Saidia School. Hij gebruikt alleen de Engelse taal in zijn sessies zijn leeftijdsgenoten, en zelfs in de Arabische grammatica- en compositieles, begrijpt hij het alleen met de overeenkomstige Engelse termen, en toch zakt hij altijd voor de Engelse taal!!.. Glorie zij God.. “Ezzat” heeft een duidelijke uitspraak gedaan doel voor zichzelf, namelijk dokter worden, en om dit doel te bereiken, waardoor hij daadwerkelijk het karakter van een dokter kon aannemen, begon hij gratis recepten uit te schrijven voor zijn collega’s, en volgens het tijdschrift bereikte de zaak het punt om ziekten te kunnen behandelen die voor hem moeilijk te begrijpen waren. Succesvolle artsen behandelen het.

Van de zogenaamd getalenteerde ‘Ezzat’ beginnen we op de drempel van ‘Miss Mary Salama’, een studente aan de Faculteit der Letteren, die destijds het gesprek van de pers werd nadat een collega van haar een brief naar haar huis had gestuurd vol van liefde en passie en de geur van “Sanc Fleur.” Haar broer, Dr. Anis Salama, ontving het, en hij overhandigde het op zijn beurt aan de decaan, die besloot de student na de toespraak te verwijderen, aldus het tijdschrift. het meisje werd een bestemming voor de bruidegommen en er verspreidde zich een sterk gerucht, misschien afkomstig van wat het tijdschrift haar privésecretaris ‘Amina Al-Shaarani’ noemde, dat ze op het punt stond zich te verloven en dat ze ervan overtuigd zou zijn om thuis te blijven van elke ochtend naar de universiteit gaan!! En we besluiten het leven van de studenten in de post van de lezers en een brief van mevrouw “Etidal” van Shubra, die van haar neef hield en die nog steeds studeert aan de Farmacieschool (faculteit). van de apotheek), en vanwege het verzet van haar vader tegen het huwelijk raadpleegde ze het tijdschrift over de bedoeling van de twee geliefden, vol intense gevoelens en brandende liefde, om zelfmoord te plegen met een samengesteld gif gemaakt door de minnaar van de apotheker, de neef. Het tijdschrift reageerde door het meisje te omschrijven als een fictief personage dat leeft in de Middeleeuwen, waar liefdesverhalen worden gedomineerd door minachting voor de dood, met smalle grenzen en horizonten, en waarschuwt dat het moderne leven ruimer en ruimdenkender is geworden dan voorheen. Maar ik vind dat de reactie vanuit mijn standpunt teleurstellend was... aangezien een huwelijk zonder de toestemming van de familie, en het uitdagen hiervan door te ontsnappen of

zelfmoord te plegen, een van de onderliggende sociale ziekten is die vroegtijdig aangepakt hadden kunnen worden door de nadruk te leggen op de problemen. realistische verhalen die in veel gevallen de kwetsbaarheid en illusie van deze liefde onthullen. Dit vereist bewijs met een verhaal uit de archieven van de Egyptische pers dat dit type samenvat: de dromerige voorlopers en de verwoestende eindes ervan and the World" in 1948 AD, onder de titel "De stem van valse liefde", sprak het tijdschrift over de zelfmoord van een meisje van de Qasr al-Nil-brug in 1947 AD, en er werden verschillende brieven gevonden die haar beproeving samenvatten "Het dagboek van Muhammad Effendi Fathi in Ramadan" om ze te bekijken..

Verhalen die in veel doelbewuste Arabische films aan bod zijn gekomen, maar wie, ter overweging en vermaning, rent en wint?! ..

Een vraag aan de zijlijn van de aflevering, en we noemden cinema in ons onderwerp: Wat is het vreemdste filmdecennium in de geschiedenis van de Egyptische cinema?

De waarheid is dat ik niets vreemders heb gevonden dan het contract dat de kunstenaar "Aziza Amir of Mufida Muhammad Ghoneim" tekende met de Turks-Joodse regisseur "Widad Orfi" om de film "The Call of the Lord or The Call of God" te produceren. 1927." Het contract, geschreven door een advocaat, bevatte dat "Aziza Amir" verantwoordelijk zou zijn voor de volledige dekking van de persoonlijke uitgaven van Widad Orfi in termen van voedsel, kleding en dagelijkse uitgaven, die allemaal gedetailleerd zijn. Ontbijt: tien gekookte eieren, een stuk witte kaas, drie broden finobrood, jam en thee met melk. Lunch: een grote kip, een bord rijst en groenten, en fruit. Of dessert: diner: een bord rijst met gegrild vlees) en de dressing is als volgt: (vijf wisselgeld - vijf overhemden - tien sets ondergoed). Hij vergat ook niet dagelijks twee pakjes luxe sigaretten mee te nemen villa, en op dat moment was ze getrouwd met de prominente man "Ahmed Al-Sharaie" en ze gaf hem ook zijn zakgeld... en na tien maanden kwam de film op de slechtste manier uit, omdat hij onsamenhangend en onsamenhangend was. slordig, had niets met film te maken en was zelfs een belediging voor de Egyptische samenleving. Widad Orfi was verrast dat het voedsel dat hem werd verstrekt 'vies en falafel' was, anders dan was afgesproken, en dat 'Aziza Amir haar

vriend, de acteur, had toevertrouwd. Stefan Rusti, om het ernstige defect in de film op te lossen, veranderde ook de naam van de film in 'Laila'. Widad spande een rechtszaak aan waarin hij beweerde dat de film door hem was geschreven en beslag legde op de inkomsten ervan partijen bereikten het punt waarop Aziza Amir hem beschuldigde. Hij pleegde homoseksualiteit met zijn vriend, de joodse acteur ‘Youssef Sasson’, die met hem aan de film deelnam en hem bij al zijn bewegingen vergezelde, en de zaak eindigde uiteindelijk met wederzijds goedvinden. Het grappige is dat ‘Widad Orfi’ de eigenaar is van het project om de profeet Mohammed, moge God hem zegenen en vrede schenken, te belichamen in een film met in de hoofdrol ‘Youssef Bey Wehbe’. Marcus Sematographs”, ging Youssef Wehbe gevaarlijke debatten aan met de geleerden van Al-Azhar, die dit project categorisch verwierpen. In het licht van deze religieuze ontevredenheid trok Youssef Wehbe zich terug van de aanvaarding ervan, en er werd gezegd dat koning Fouad aan de kant stond. van het front van de geleerden tegen hem.

bronnen en referenties:

1- “De geheimen van Caïro, oud en modern”, door Ahmed Mahfouz.

2- “De wonderen van de oudheid in biografieën en nieuws” door Abd al-Rahman bin Hassan Burhan al-Din al-Jabarti.

3- “Bada’i’ al-Zuhur fi Waqa’i’ al-Awhar” door Zain al-Din Abu al-Barakat Muhammad ibn Ahmad ibn Iyas al-Masri al-Hanafi.

4- “Voetnoten van de geschiedenis... uit de vergeten notitieboekjes van Egypte” door Mustafa Obaid.

5- “De jurisprudentie van de stedenbouw... Architectuur, samenleving en de staat in de islamitische beschaving” door Dr. Khaled Azab.

6-Egyptisch persarchief.

7- Artikelen van Dr. Mohamed Fathi Abdel-Al over de Al-Ahram-poort en Al-Ahram Al-Massaei.

Biografie van de schrijver, onderzoeker en romanschrijver Mohamed Fathi Abdel-Al

Mijn Heer, voor wat voor goeds U mij ook hebt gezonden, ik ben arm.

Dr. Mohamed Fathi Abdel-Al

Hij werd geboren in Zagazig, gouvernement Sharqia, Egypte, in 1982

Kwalificaties:

1-Bachelordiploma in “Farmacie” van de Zagazig Universiteit 2004.

2- Postdoctoraal diploma in “Toegepaste Microbiologie”, Zagazig Universiteit, 2006.

3-Master in “Biochemie”, Zagazig Universiteit 2014.

4- Postdoctoraal diploma in “Islamitische Studies” van het Hoger Instituut voor Islamitische Studies 2017.

5- Certificaat van “Voorbereiding van predikers” van het Islamitisch Cultureel Centrum van het Ministerie van Schenkingen 2017.

6- Professioneel diploma in “Comprehensive Medical Quality Management” van de Sadat Academie voor Administratieve Wetenschappen 2017.